

विश्वासीहरूका निम्ति लेखिएको
पवित्र बाइबलको टिप्पणी

मर्कूसको सुसमाचारको टिप्पणी

विलियम म्याक डोनाल्ड

Title of the English Original:
Believer's Bible Commentary by William MacDonald

Indian Publisher of the English Original:
**Authentic Media, Medchal Road, Suchitra Junction,
Secunderabad – 500 067, India**

ISBN of the English Original: ISBN 9789381905593

Copyright of the English Original: © 1995 by Christian
Mission in Many Lands, Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Copyright of the Nepali translation: © 2015 by Christian
Mission in Many Lands, , Inc. P.O. Box 13, Spring Lake,
NJ 07762, USA www.cmml.us

Publisher of the Nepali translation:

जीवन मार्ग प्रकाशन
पी.ओ. बक्स नं. २३
पी.ओ. कालिम्पोङ्ग - ७३४३०१
दार्जीलिङ्ग, पश्चिम बंगाल
भारत

अनुवादकः श्री मोहन राई र श्री थोमस काउफ्मन

Printed at:

मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकको भूमिका

‘मर्कूसको सुसमाचारमा यस्तो ताजापना, ओज र फूर्ति छ, जसले यो पुस्तक पढ्ने हरेक इसाई पाठकलाई पक्रन्छ, उसको ध्यान आकर्षित गर्छ, र उसभित्र केही हदसम्म आफ्नो सर्वधन्य प्रभुको नमुनाअनुसार परमेश्वरको सेवा गर्ने उत्साह पैदा गर्छ, अँ, जागृत गराउँछ।’
अगुस्ट वॅन रीन्

क) नयाँ नियमको कानुनमा त्यस पुस्तकको अद्वितीय

स्थान (टिका: ‘कानुन’ भन्नाले मण्डलीको मान्यता पाएका पवित्र बाइबलका पुस्तकहरूको सूचि बुझिन्छ)

मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तक सबभन्दा छोटो सुसमाचारको पुस्तक हो, र यसमा समावेश भएको नब्बे प्रतिशत मत्ती र लूकाको सुसमाचारका पुस्तकहरूमा पनि पाइन्छ। यसर्थ हामीमा प्रश्न उठ्छ: ‘मर्कूसको सुसमाचार लेख्ने के दरकार थियो र? यस पुस्तकबाट हामीले के कुरा प्राप्त गर्न सक्छौं त? यसको देन के होला?’

यसको उत्तरमा हामी सर्वप्रथम यो भन्छौं: मर्कूसको सुसमाचार छोटो र पत्रकारको शैलीमा लेखिएको हुनाले यो पुस्तक इसाई विश्वासको परिचय दिने उपयोगी माध्यम बनेको छ। कुनै नयाँ सुसमाचार प्रचार गर्ने मिशन-क्षेत्रमा प्रायः मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तक पहिले अनुवाद गरिन्छ र त्यस क्षेत्रका वासिन्दाको भाषामा छापिन्छ।

तर यस पुस्तकको सरल र फूर्तिलो शैलीले मात्र होइन, तर यसको विषयवस्तुले पनि त्यस पुस्तकलाई रोमी नागरिकहरूका निम्ति, साथै रोमीहरूको प्रतिरूप लिने आधुनिक मानिसहरूका निम्ति रोचक तुल्याएको छ। मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकको विशेषता यसैमा छ।

मर्कूसको सुसमाचारभित्र केही अद्वितीय खण्डबाहेक प्रायः मत्ती र लूकाले लेखेका कुराहरू उल्लेख गरिएका भए तापनि यस पुस्तकमा अरू

लेखकहरूले नलेखेका सानातिना सजीव वर्णनहरू छन्। उदाहरणका निम्ति, मर्कसले मात्र प्रभु येशूले कसरी चेलाहरूतिर हेर्नुभयो, रिसाउँदा उहाँको भावमुद्रा कस्तो भएको थियो र यरूशलेममा उक्तेर जाँदाखेरि उहाँ कसरी अरू सबै मानिसहरूको अघि हिँड्नुभयो, ती सब कुराहरू लेखे। यी विस्तृत वर्णनहरू तिनले प्रेरित पत्रसबाट पाएका हुनुपर्छ; किनभने पत्रसको जीवनको अन्तमा मर्कस उनीसँग रहेका थिए। परम्पराले बताउँछ कि मर्कसको सुसमाचारचाहिँ पत्रसको स्मरण-संगालो हो। अनि परम्पराले यो ठीक भनेको होला। यसाँ हुँदा यस पुस्तकमा पाइने व्यक्तिगत वर्णनहरू, त्यसको फूर्ति र प्रत्यक्ष साक्षीले मात्र दिन सक्ने त्यसको प्रभाव कहाँबाट आएको हो, सो बुझिन्छ।

जनविश्वासअनुसार मर्कसचाहिँ उही जवान मानिस हुन्, जो नाङ्गो भागेका थिए (मर्कस १४:५१)। अनि यही सानो वर्णन त्यस पुस्तकमा लगाइएको तिनको हस्ताक्षर मानिन्छ। किनकि शुरुमा सुसमाचारका पुस्तकहरूसित कुनै नाम जोडिएको थिएन। परम्परा किन सत्य नठहरिला, जब ती यरूशलेमवासी यूहन्ना मर्कसले यो छोटो वर्णन आफ्नो सुसमाचारको पुस्तकमा उल्लेख गर्छन्। तिनको सम्बन्ध यस सुसमाचारको पुस्तकसित नभए तिनले यो किन बताउँछन् त ?

ख) यस पुस्तकका लेखक

प्रायः सबै ग्रन्थकारहरूले यूहन्ना मर्कस दोस्रो सुसमाचारको पुस्तकका लेखक हुन् भन्ने कुरा मान्छन् र शुरुको मण्डलीको यस रायसित मिल्छन्, जसको खण्डन अहिलेसम्म कसैले गरेको छैन। मर्कस यरूशलेमकी मरियमका छोरा थिए, जसको घरमा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू भेला हुन्थे।

यस रायका निम्ति बाहिरी प्रमाणहरू शुरुदेखि थुप्रै छन्, जो रोमी साम्राज्यका विभिन्न भागहरूमा पाइए। इस्वी संवत् ११० तिर पापियसले एल्डर यूहन्नाको कुरा उद्धृत गरेका छन्, जो प्रेरित यूहन्ना वा अरू कुनै यूहन्ना हुन सक्छन्, जसले पत्रसको सहयोगी मर्कस यस सुसमाचारका लेखक हुन् भनी बताएका छन्। जस्टिन मार्टर (इस्वी संवत् १५०-१५५), इरेनेयुस (इस्वी संवत् १३०-२०२), तेर्टुलिअन् (इस्वी संवत् १५०-

२२०), आलेक्जान्द्रियाका क्लेमेण्ट (इस्वी संवत् १५०-२१५), ओरिगेनले (इस्वी संवत् १८५-२५४) अनि एन्टि-मार्कोनाइट प्रस्तावनाले (इस्वी संवत् १५०-२५५) समेत मर्कूस नै यस पुस्तकका लेखक हुन् भन्ने सहमति दिन्छन् ।

मर्कूसले यस सुसमाचार लेखेको भित्री प्रमाण धेरै नभए पनि शुरूका इसाईहरूले स्थापित गरेको विश्वव्यापी परम्परारूपी बाहिरी प्रमाणहरूसित मेल खान्छ ।

लेखकले इस्राएल देशलाई, अँ, विशेष गरी यरूशलेमलाई राम्ररी चिनेका थिए । (माथिल्लो पाहुना-कोठाको बयान यति विस्तृत छ, अरू सुसमाचारका पुस्तकहरूमा भन्दा बढी; यसैले मर्कूस आफ्नो बालककालमा त्यसमा रहेको अनुमान गर्न सकिन्छ ।) त्यस सुसमाचारको पुस्तकमा हामी केही अरामी पृष्ठभूमि र यहूदी रीतिहरू बताइएका पाउँछौं । बयानको सजीवताले यस पुस्तकका लेखक कुनै प्रत्यक्ष साक्षीसितको नजिक सम्पर्क भएको सङ्केत गर्छ । प्रेरित पत्रसले प्रेरितको पुस्तकको दस अध्यायमा प्रचार गरेको सन्देशको रूपरेखा र मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकका विषयवस्तुहरूको रूपरेखा मिल्छन् ।

मर्कूसले रोममा प्रभु येशूको सुसमाचार लेखे भन्ने परम्परागत अनुमानलाई तिनले चलाएका ल्याटिन भाषाका शब्दहरूले पुष्टि गर्दछन्; किनकि तिनले अरू लेखकहरूले भन्दा बढी ल्याटिन शब्दहरू प्रयोग गरे, जस्तै 'सेन्टुरियोन्' (सुबेदार), 'सेन्सस्' (जनगणना), 'डेनारियुस्' (दीनार), 'लेगियोन्' (फौज) र 'प्राईटोरियोन्' (गभर्नर-भवन, राजभवन) आदि ।

दास पल्ट तिनको 'मर्कूस' भन्ने ल्याटिन नाम, अर्थात् अन्यजातिको नाम नयाँ नियममा उल्लेख गरिएको छ भने तिनको 'मर्कूस यूहन्ना' भन्ने यहूदी र ल्याटिन दुवै मिलेर लेखिएको नाम तीन पल्ट प्रयोग गरिएको छ । 'मर्कूस' नामको अर्थ दास वा सेवक हो । तिनीचाहिँ पहिले प्रेरित पावलका, त्यसपछि तिनका नातेदार बर्नबासका सेवक भए । अनि भरपर्दो परम्पराअनुसार पत्रसको मृत्युको केही समयअघि तिनी उनका पनि सेवक थिए । यसैले तिनी आफ्नो सुसमाचारको पुस्तकमा प्रभु येशूलाई परमेश्वरका सिद्ध दासको चित्रण दिएर कोर्ने उपयोगी लेखक बने ।

ग) त्यस पुस्तकको लेखे मिति

मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तक लेखे मितिको बारेमा वादविवाद चलदैछ, अँ, संरक्षक बाइबलप्रेमी विद्वान्हरू पनि यसमा एक मत छैनन् । मितिको निश्चयता दिन नसके ता पनि यसको लेखे समय यरूशलेमको विनाश हुन अगाडि भएको हो भन्ने सङ्केतहरू छन् । मर्कूसले पत्रुसको मृत्युभन्दा अगाडि, अर्थात् इस्वी संवत् ६४-६८ सालको अघि कि त उनको मृत्युको पछि मात्र पत्रुसको मुखबाट सुनेको कुरा लिएर प्रभु येशूको जीवनी लेखेको कुरामा पनि दुई मत छन् ।

विशेष गरी यदि मर्कूसले अरू सबैले भन्दा पहिले सुसमाचारको पुस्तक लेखेको कुरा सत्य ठहरियो भने, जसरी आजभोलि प्रायः सबैले सिकाउँछन्, तब मर्कूसको सुसमाचार लेखे मिति लूकाको भन्दा निक्कै अगाडि भएको हुनुपर्छ, नत्र ता लूकाले मर्कूसको सुसमाचार आफ्नो सुसमाचारको पुस्तक लेखलाई प्रयोग गर्न सक्नेथिएनन् । यसैले होला, केही विद्वान्हरूले यसको लेखे मिति इस्वी संवत् ५० सालतिर पाउँछन् भने त्यसको खास मिति इस्वी संवत् ५७-६० सालतिर लगाउँदा ठीक भएको देखिन्छ ।

घ) सन्दर्भ र विषयवस्तु

यस सुसमाचारको पुस्तकमा हामी हाम्रा प्रभु येशूको अद्भुत जीवनी पाउँछौं । यसमा उहाँले परमेश्वरका सिद्ध दास र सेवकको रूप लिनुभएको छ । यो उहाँकै सत्य कथा हो, जसले आफ्नो स्वर्गीय वैभव त्यागेर र यस धरतीमा एक सेवक बन्नभयो (फिलिप्पी २:७) । यो उहाँको कहानी हो, जो **‘सेवा गरिनलाई होइन, तर सेवा गर्न र धेरैको सट्टामा छुटकारा दामका निम्ति आफ्नो प्राण दिन’** आउनुभयो (मर्कूस १०:४५) ।

अनि याद गरौं: यी सिद्ध सेवक परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्थ्यो, जसले आफ्नो जीउमा दासको तौलिया बाँधेर हामी मानिसहरूको सेवा पुऱ्याउने सेवक बन्नभयो । यदि त्यस दृष्टिकोणले हामीले यो पुस्तक पढ्यौं भने

हामी त्यसमा सधैं उहाँको गौरव चम्किरहेको देख्छौं। यहाँ हामी परमेश्वरका पुत्रलाई मानिसको रूप धारण गर्नुभएको र यस संसारमा आश्रित मानिस हुनुभएको देख्छौं। प्रभु येशूले जे गर्नुभयो, त्यही सबै उहाँले पिता परमेश्वरको इच्छानुसार र पूर्ण रूपले आज्ञाकारी भएर गर्नुभयो। अनि उहाँले गर्नुभएका सबै सामर्थ्यका कामहरू पवित्र आत्माको शक्तिको प्रदर्शन थिए।

मर्कूस यूहन्नाचाहिँ प्रभुका सेवा गर्ने दास थिए। तिनले सेवा राम्ररी शुरु गरे, तर पछि केही समयका निम्ति तिनी लुप्त/गायब भए (प्रेरित १५:३८)। अन्तमा तिनी सेवामा पुर्नस्थापित भई प्रभुको उपयोगी सेवक बने (२ तिमोथी ४:११)।

मर्कूसको लेखे शैलीको कुरा गरौं भने त्यो फुर्तिलो, जोश र रसले युक्त, साथै सङ्क्षिप्त पनि छ। प्रभु येशूका वचनहरूमा तिनले जोड दिँदैनन्, तर तिनले प्रभुका कामहरूलाई मुख्य स्थान दिन्छन्। तिनले उन्नाइसवटा अचम्मका कामहरूको विवरण दिएका छन्, तर चारवटा दृष्टान्त मात्र समावेश गरेका छन्।

मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तक अध्ययन गर्दै जाँदा हामीले तीनवटा कुरा पत्ता लगाउने प्रयास गर्नेछौं: (क) यस खण्डले हामीलाई के भन्न चाहन्छ? (ख) यस उल्लेख गरिएको कुराको अर्थ के हो? अनि (ग) मेरा निम्ति यहाँ मैले सिक्नुपर्ने पाठ के छ? किनकि प्रभु येशूका सच्चा र विश्वासी सेवक बन्न चाहनेहरूका निम्ति मर्कूसको सुसमाचारचाहिँ सेवाको सम्बन्धमा उपयोगी नियम-पुस्तक ठहर्छ।

रूपरेखा:

- १) मर्कूस १:१-१३: परमेश्वरका दासको तयारी
- २) मर्कूस १:१४- ३:१२: शुरुका दिनहरूमा गालीलमा परमेश्वरका दासको सेवकाइ
- ३) मर्कूस ३:१३- ८:३८: परमेश्वरका दासले आफ्ना चेलाहरूलाई बोलाउनुहुन्छ र तालिम दिनुहुन्छ
- ४) मर्कूस ९-१०: यरूशलेमतर्क परमेश्वरका दासको यात्रा
- ५) मर्कूस ११-१२: यरूशलेममा परमेश्वरका दासको सेवकाइ
- ६) मर्कूस १३: परमेश्वरका दासले जैतुन डाँडामा उपदेश दिनुभएको
- ७) मर्कूस १४-१५: परमेश्वरका दासको कष्ट र मृत्यु
- ८) मर्कूस १६: परमेश्वरका दासको विजय

मर्कूसको सुसमाचारको टिप्पणी

१) मर्कूस १:१-१३: परमेश्वरका दासको तयारी

क) परमेश्वरका दासका अग्रदूतले उहाँका निम्ति बाटो
तयार पार्दैछन् (मर्कूस १:१-८)

मर्कूस १:१: लेखक मर्कूसको विषयवस्तुचाहिँ एउटा सुसमाचार, एउटा शुभ सन्देश हो, जो परमेश्वरका पुत्र येशू ख्रीष्टमा केन्द्रित रहन्छ। तिनले येशूको वंशावलीबाट आफ्नो लेखे क्रम शुरु गर्दैन्, तर मुक्तिदाता प्रभुको सार्वजनिक सेवकाइबाट लेख्न थाल्छन्; किनभने प्रभु येशूचाहिँ सेवक हुनुहुन्थ्यो भन्ने भूमिकामा जोड दिनु नै तिनको लेखे उद्देश्य थियो। बप्तिस्मा दिने यूहन्ना उहाँका अग्रदूत थिए, जसले उहाँको शुभ आगमनको पूर्वघोषणा गरेका थिए।

मर्कूस १:२-३: मसीह आउनुभन्दा अघि एकजना अग्रदूत आउनेछन्, जसले उहाँको आगमनका निम्ति नैतिक र आत्मिक हिसाबले तयार होओ भनेर मानिसहरूलाई आह्वान दिनेछन् भन्ने कुरा मलाकीले, र यशैयाले^क पनि, पहिल्यै भविष्यवाणी गरेका थिए (मलाकी ३:१ र यशैया ४०:३)। बप्तिस्मा दिने यूहन्नामा यी भविष्यवाणीहरू पूरा भए। तिनी-चाहिँ ती 'दूत' थिए। तिनीचाहिँ त्यो 'उजाडस्थानमा कराइरहनेको आवाज' थिए।

मर्कूस १:४: यूहन्नाको केवल एउटै सन्देश थियो: मानिसहरूले पश्चात्ताप गर्नुपर्छ, अर्थात् तिनीहरूको मन बदलिनुपर्छ र तिनीहरूले आफ्ना पापहरू छोड्नुपर्छ; तब तिनीहरूले आफ्ना पापहरूको क्षमा पाउनेथिए; नत्रभने तिनीहरूले कुनै हालतमा पनि ख्रीष्ट प्रभुलाई स्वागत गर्न सक्दैनथिए। किनकि पवित्र मानिसहरूले मात्र परमेश्वरका पवित्र पुत्रको गुणग्रहण गर्न सक्छन्।

मर्कूस १:५: जब यूहन्नाको सन्देश सुन्ने मानिसहरूले पश्चात्ताप गरे, तब तिनले तिनीहरूलाई बप्तिस्मा दिए; बप्तिस्माचाहिँ तिनीहरूको मन फर्काएको/फिराएको बाहिरी चिन्ह थियो। यस बप्तिस्माले उनीहरूलाई इस्राएली जातिका अरू सबै मानिसहरूबाट खुल्लमखुल्ला अलग पार्‍यो; किनकि प्रायः सबै इस्राएलीहरूले परमप्रभुलाई त्यागेका थिए। यही बप्तिस्माले उनीहरूलाई त्यस बाँकी रहेको भागसित गाँस्यो, अर्थात् ती मानिसहरूसित गाभ्यो, जो ख्रीष्ट/मसीहलाई स्वागत गर्न तयार थिए। पाँच पद पढ्दाखेरि सबै मानिसहरूले यूहन्नाको प्रचारको प्रभावमा बप्तिस्मा लिएका लाग्न सकिन्छ; तर यसो भएको थिएन। शुरु-शुरुमा उमङ्गको तरङ्गले प्रेरित भएका भीडका भीड मानिसहरू यस उजाड़-स्थानमा निस्केर यी जोशिला प्रचारकको प्रवचन सुन्न धुइरा लागे। तर तिनीहरूमध्ये साँचो हृदयले आफ्ना पापहरू मानिलिएर तिनलाई छोडिदिने व्यक्तिहरू कमै थिए। यस पुस्तकको बयानमा अघि बढ्दै जाँदा हामीले यो थाहा पाउनेछौं।

मर्कूस १:६: यूहन्ना कस्ता किसिमका मानिस थिए? आजभोलि हामी तिनलाई हठधर्मी/धर्मन्ध वा तपस्वी भन्नेथियौं। किनकि मरुभूमिचाहिँ तिनको वासस्थान थियो। तिनको पहिरन खस्रो, साधारणभन्दा साधारण थियो, भविष्यवक्ता एलियाको जस्तै। तिनको खानेकुराले तिनको पेट भर्‍यो र तिनलाई शारीरिक पुष्टि दिन्थ्यो, तर स्तरीय थिएन। तिनले यी सबै कुराहरू ख्रीष्ट/मसीहलाई चिनाउने महिमित सेवकाइको अधीनमा सुम्पिदिए। हुन सक्छ, तिनले चाहेका भए तिनी धनी हुन सक्नेथिए होलान्, तर तिनले गरिब हुन रोजे। अनि यसरी

नै तिनी उहाँकै सुयोग्य अग्रदूत बने, जसको शिर राखे ठाउँधरि थिएन । प्रभु येशूका सबै दासहरूलाई यही भोलापनरूपी सद्गुणले चिनाइदिन्छ र यसैबाट उनीहरूलाई चित्र सक्नुपर्छ भन्ने कुरा हामीले तिनीबाट सिक्छौं ।

मर्कूस १:७: तिनको सन्देशमा प्रभु येशूले सर्वोच्च स्थान पाउनुहुन्थ्यो । यूहन्नाले स्वीकार गरेर भन्ने गर्थे: प्रभु येशू शक्तिमा, चरित्र र सेवकाइमा तिनीभन्दा महान् हुनुहुन्थ्यो । तिनले मुक्तिदाता प्रभुका जुत्ताको फिता फुकाउने दासको काम गर्न आफूलाई अयोग्य ठान्थे । याद गरौं: आत्माले भरपूर भएका प्रचारकले सधैं प्रभु येशूलाई उच्च पार्छन् र आफूलाई होच्याउँछन् ।

मर्कूस १:८: यूहन्नाको बप्तिस्मा पानीको बप्तिस्मा थियो । यो एउटा बाहिरी चिन्ह मात्र थियो, जसले कुनै व्यक्तिको जीवनमा कुनै आत्मिक परिवर्तन ल्याउन सक्दैनथियो । तर प्रभु येशूले तिनीहरूलाई पवित्र आत्माले बप्तिस्मा दिनुहुनेथियो । उहाँको त्यस बप्तिस्माले चाहिँ हरेक व्यक्तिको मनमा आत्मिक शक्तिको ठूलो प्रवाह पैदा गर्नेछ (प्रेरित १:८), साथै हरेक विश्वासीलाई ख्रीष्टको शरीरमा अर्थात् उहाँको मण्डलीमा एक अङ्गको रूपमा गाभ्नेछ (१ कोरिन्थी १२:१३) ।

ख) अग्रदूतले परमेश्वरका दासलाई बप्तिस्मा दिन्छन्

(मर्कूस १:९-११)

मर्कूस १:९: अब नासरतमा बितेका प्रभुका 'मौनताका तीस वर्ष' सिद्धिए; अब प्रभु येशू आफ्नो सार्वजनिक सेवकाइ शुरु गर्न तयार हुनुहुन्थ्यो । पहिले नासरतदेखि यरिहोसम्म साठी माइलभन्दा बढी लामो पैदल यात्रा गरेर उहाँ यर्दन नदीनेर आउनुभयो, अर्थात् एउटा यस्तो जग्गामा, जो यरिहो शहरको छेउमा थियो । त्यहाँ उहाँले यूहन्नाको हातबाट बप्तिस्मा लिनुभयो । उहाँले पश्चात्ताप गर्नुपरेन; किनभने उहाँमा कुनै पाप नै थिएन, जसलाई उहाँले मानिलिनुपर्नेथियो । उहाँका निम्ति त्यो बप्तिस्माचाहिँ गलगथामा हुने उहाँको मृत्युरूपी बप्तिस्माको नक्सा र मरेकाहरूबाट बाँरेर आउने उहाँको पुनरुत्थानको चित्र कोरिदिने सङ्केतात्मक काम थियो । यसरी

नै जनताको बीचमा हुने उहाँको सेवकाइको आरम्भमा नै उहाँको क्रूस र त्यस रित्तो चिहानको सुस्पष्ट पूर्वसङ्केत दिइएको थियो ।

मर्कूस १:१०-११: 'अनि पानीबाट माथि निस्कनसाथ उहाँले स्वर्ग खोलिएको र आत्मालाई ढुकुरभैं आफूमाथि ओर्लदै गर्नुभएको देख्नुभयो ।' परमेश्वर पिताको सोर सुनियो, जसले येशूलाई चाहिँ आफ्ना प्रिय पुत्रको रूपमा स्वीकार गर्नुभयो ।

हाम्रा प्रभुको जीवनमा उहाँ पवित्र आत्माले नभरिनुभएको कुनै यस्तो क्षण नै थिएन; तर अब पवित्र आत्मा उहाँमाथि उत्रनुभयो, र उहाँलाई सेवकाइका निम्ति अभिषेक गर्नुभयो अनि उहाँलाई शक्तिले सुसम्पन्न गर्नुभयो । यो पवित्र आत्माको विशेष सेवा थियो, जसले प्रभु येशूलाई उहाँको सामु राखिएका तीन वर्षको सेवकाइका निम्ति तयार पार्नुभयो । पवित्र आत्माको शक्ति नभई नहुने कुरा हो । एउटा व्यक्ति जति शिक्षित, जति निपुण र उसको बोली जति धाराप्रवाही किन नहोस्, तर त्यस रहस्यमय गुणविना, त्यस अभिषेकविना उसको सेवामा जीवन हुँदैन, त्यो प्रभावरहित, फलरहित हुनेछ । आफूलाई सोध्नुपर्ने आधारभूत प्रश्न यस प्रकारको छ: 'के मैले कहीं पवित्र आत्माको यस्तो अनुभव गरेको छु ? के उहाँले मलाई प्रभुको सेवा गर्न बलवान् तुल्याउनुभयो ?'

ग) शैतानद्वारा परमेश्वरका दासको परीक्षा

(मर्कूस १:१२-१३)

चालीस दिनसम्म शैतानले परमप्रभुका सेवकलाई उजाडस्थानमा परीक्षा गर्‍यो । परमेश्वरका आत्माले उहाँलाई यस भिड्ने ठाउँमा ल्याइ-पुस्त्राउनुभयो - कतै प्रभु येशूले पाप गर्नुहुन्छ कि भनेर, सो हेर्नलाई होइन, तर उहाँले कदापि कुनै पाप गर्न सक्नुहुन्न भन्ने प्रमाण पो दिनलाई आत्माले यसो गर्नुभयो । प्रभु येशूले यस संसारमा मानिस भएको नाताले पाप गर्न सक्नुभएको भए मानिस हुनुहुने येशू स्वर्गमा कुनै पनि पाप गर्नुहुन्न नै भन्ने निश्चयता कसले वा केले हामीलाई दिन सक्छ र ?

'उहाँ वनपशुहरूसित रहनुभयो' भनेर लेखक मर्कूसले हामीलाई किन बताएका छन् ? के शैतानले ती पशुहरूमा प्रभु येशूलाई नाश गर्ने

शक्ति दिएको थियो? अथवा के आफ्ना सृष्टिकर्ताको उपस्थितिमा तिनीहरू उहाँको आज्ञा मात्रै भए? यस प्रकारका प्रश्नहरू मनमा उठ्छन्, तर यिनको जवाफ कसले दिन्छ?

चालीस दिन पूरा भएपछि 'स्वर्गदूतहरूले उहाँको सेवा गरे' (मत्ती ४:११ हेर्नुहोला); किनभने परीक्षा भइरहेको समयभरि नै उहाँले केही खानुभएन (लूका ४:२)।

ख्रीष्ट-विश्वासीका निम्ति परीक्षाहरू आउँछन्-आउँछन्। प्रभुलाई पछ्याउँदा हामी उहाँसित जति नजिक आफ्नो सम्बन्ध राख्छौं, त्यति नै ती परीक्षाहरू कठिन, भन् कठिन हुँदै जानेछन्। शैतानले नामधारी इसाईहरूमा आफ्नो 'बारुद' खर्च गर्दै, तर आफ्ना ठूला-ठूला बन्दुक-हरूले उनीहरूलाई हान्न खोज्छ, जसले आत्मिक लडाइँमा शैतानबाट त्यसकै केही क्षेत्र कब्जा गरेका छन्। परीक्षामा पर्नु पाप होइन; तर परीक्षामा परेको बेलामा परीक्षासित हार्नुचाहिँ पाप हो। हामीले आफ्नै शक्तिले परीक्षाको सामना गर्न सक्दौं-सक्दौं; तर हरेक ख्रीष्ट-विश्वासीभित्र वास गर्नुहुने पवित्र आत्माले हामीलाई हामीमा उठ्न खोजे हर किसिमका दुष्ट अभिलासाहरू दमन गर्ने शक्ति दिनुहुन्छ।

२) मर्कूस १:१४-३:१२: शुरुका दिनहरूमा

गालीलमा परमेश्वरका दासको सेवकाइ

क) परमेश्वरका दासले आफ्नो सेवकाइ शुरु गर्नुहुन्छ

(मर्कूस १:१४-१५)

लेखक मर्कूसले आफ्नो बयानमा यहूदामा भएको प्रभुको सेवकाइको कुरा छोडेर (यूहन्ना १:१४:५४) सीधै उहाँको विस्तृत गालीली सेवकाइको कुराबाट आफ्नो लेखे क्रम थाल्छन्। त्यस सेवकाइको अवधि एक वर्ष र नौ महिना थियो (मर्कूस १:१४-९:५०)। तिनले पेरियाको सेवकाइको अन्तमा घटेका घटनाहरूको सङ्क्षिप्त वर्णन दिएपछि (मर्कूस

१०:१-४५) अघि बढ्दै यरूशलेममा प्रभु येशूको जीवनको अन्तिम हप्तापट्टि ध्यान दिन्छन् ।

‘येशू परमेश्वरको राज्यको^ब सुसमाचार प्रचार गर्दै गालीलमा आउनुभयो ।’ उहाँको सन्देशका बुँदाहरू यस प्रकारका छन्:

अ) ‘समय पूरा भएको छ ।’ भविष्यवाणीहरूमा प्रकट गरिएको समय-तालिकाअनुसार मसीह राजा देखा पर्ने दिनका निम्ति एउटा समय तोकिएको थियो । अनि त्यो समय अहिले नै थियो ।

आ) ‘परमेश्वरको राज्य नजिकै आएको छ ।’ मसीह राजा स्वयम् तिनीहरूको सामु उपस्थित हुनुहुन्थ्यो, र सद्भावनाले इस्त्राएली जातिलाई त्यो राज्य प्रदान गर्दै हुनुहुन्थ्यो । राज्य नजिकै थियो; किनकि त्यसका राजा स्वयम् घटनास्थलमा आइसक्नुभएको थियो ।

इ) मानिसहरूका निम्ति ‘पश्चात्ताप गर, र सुसमाचारमा विश्वास गर!’ भन्ने आह्वान आएको छ । परमेश्वरको राज्यभित्र प्रवेश गर्न पाउनका निम्ति तिनीहरूले पापदेखि फर्केर परमेश्वरतिर आफ्नो मन फिराउनुपर्‍यो, र प्रभु येशूको विषयमा हुने उहाँको सुसमाचार विश्वास गर्नुपर्‍यो ।

ख) चारजना जलारीहरूको बोलावट

(मर्कुस १:१६-२०)

मर्कुस १:१६-१८: ‘गालीलको समुद्रको किनार हिँड्दै गर्नुहुँदा उहाँले शिमोन र उनका दाजु अन्द्रियासलाई समुद्रमा जाल हानिरहेका देख्नुभयो ।’ उहाँले अघि उनीहरूलाई भेट्नुभएको थियो । वास्तवमा प्रभुको सेवकाइको शुरुमै उनीहरू उहाँका चेलाहरू भएका थिए (यूहन्ना १:४०-४१) । अब उहाँले उनीहरूलाई उनीहरू उहाँको साथमा रहिरहून् भन्ने हेतुले बोलाउँदै हुनुहुन्थ्यो । उहाँले उनीहरूलाई मानिसहरूका जलारीहरू तुल्याउनेछु भन्ने प्रतिज्ञा दिनुभएको छ । तुरुन्तै उनीहरूले आफ्नो माछा मार्ने लाभकर व्यवसाय छोडेर उहाँको पछि लागे । उनीहरूको आज्ञाकारिता त्यत्तिखेर, त्यागले पूर्ण र सिद्ध, अखण्डनीय थियो ।

माछा मार्ने काम एउटा कला हो, अनि ठीक त्यस्तै आत्माहरू जिले काम पनि एउटा कला नै हो ।

क) त्यसमा धीरजको खाँचो पर्छ । यसमा धेरैजनाको अनुभव के छ भने, एकलै तिनीहरूले फलको आशा राखी त्यसका निम्ति घण्टौंसम्म पर्खनुपर्छो ।

ख) त्यसमा सीपको खाँचो पर्छ । कुनचाहिँ माछाका निम्ति कुनचाहिँ जाल, कुनचाहिँ बल्छीमा कुनचाहिँ लोभ्याउने चारो चलाऔं, त्यसको विषयमा सीपै चाहिन्छ ।

ग) त्यसमा समभक्तिक र सामान्य बुद्धिको खाँचो पर्छ; किनकि माछा मार्न हामी माछा भएकै ठाउँमा जानुपर्छ ।

घ) त्यसमा लगनशीलताको खाँचो पर्छ । सिपालु जलारी हतपत निराश हुँदैन ।

ङ) त्यसमा शान्तिपूर्वक काम गर्नु खाँचो पर्छ । त्यस काममा कुनै गड़बड़ी आउन दिनुहुँदैन; त्यस कामको सबैभन्दा उत्तम नीति यो हो । आफूलाई अगाडि होइन, तर पछिल्लिर राख्नुहोस् !

ख्रीष्ट येशूको पछि-पछि लाग्दै गर्दा हामी मानिसहरूका जलाहारी बनेछौं । जति बढी हामी उहाँजस्तै हुँदै जानेछौं, त्यति नै बढी हामी उहाँका निम्ति मानिसहरूलाई जिलमा सफल/निपुण हुनेछौं, र रहनेछौं । उहाँको पछि लाग्नु नै हाम्रो कर्तव्य हो; बाँकी सबै उहाँको जिम्मामा रहन्छ ।

मर्कुस १:१९-२०: त्यहाँबाट अलि पर गएपछि प्रभु येशूले जब्दीका छोरा याकूब र उनका भाइ यूहन्नालाई देख्नुभयो । उनीहरूले आफ्ना जालहरू तुनिरहेका थिए । प्रभु येशूले उनीहरूलाई बोलाउने बित्तिकै उनीहरूले आफ्ना बुवालाई छोडे, र उहाँको पछि लागे ।

ख्रीष्ट येशूले सबै थोक छोडेर उहाँको पछि लाग्न भनी अर्भे पनि मानिसहरूलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ (लूका १४:३३) । उहाँको यस बोलावटप्रति आज्ञाकारी बन्नलाई हामीले न धनसम्पत्तिलाई, न बुवा-आमालाई यसमा हामीलाई बाधा दिने मौका दिनु हुन्छ ।

ग) अशुद्ध आत्मा निकालिएको (मर्कस १:२१-२८)

मर्कस १:२१ पददेखि १:३४ पदसम्म यस खण्डले प्रभु येशूको जीवनको एकदिने सेवकाइको बयान गरेको छ। महावैद्यले दुष्ट आत्मा लागेको मानिसलाई निको पार्दै र अरू बिरामीहरूलाई पनि चङ्गा गर्दै जाँदा एक अचम्मको कामको पछि अर्को अचम्मको काम हुँदै गयो।

मुक्तिदाता प्रभुले ती बिरामीहरूलाई निको पार्दा गर्नुभएका अचम्मका कामहरूले उहाँले मानिसहरूलाई पापका भयानक नतिजा-हरूबाट कसरी छुटकारा गर्नुहुन्छ, सो कुराको चित्रण गर्छन्। यो कुरा निम्न सूचिबाट देखाइएको छ।

आश्चर्य कर्म:

- १) अशुद्ध आत्मा लागेको मानिस निको पारिएको (मर्कस १:२३-२६)
- २) शिमोनकी सासू निको पारिएको (मर्कस १:२९-३१)
- ३) एउटा कोरी शुद्ध भएको (मर्कस १:४०-४५)
- ४) पक्षाघाती निको पारिएको (मर्कस २:१-१२)
- ५) हात सुकेको मानिसले चङ्गाइ पाएको (मर्कस ३:१-५)
- ६) दुष्ट आत्माहरू लागेको मान्छेले छुटकारा पाएको (मर्कस ५:१-२०)
- ७) रगत बहने स्त्री निको पारिएको (मर्कस ५:२५-३४)
- ८) याइरसकी छोरी मरेको अवस्थाबाट बौराइएको (मर्कस ५:२१-२४ र ३५-४३)
- ९) सुरोफोनिसी स्त्रीकी छोरी निको पारिएको (मर्कस ७:२४-३०)
- १०) बहिरो र गुँगो मानिसको चङ्गाइ (मर्कस ७:३१-३७)
- ११) अन्धा मानिस निको पारिएको (मर्कस ८:२२-२६)
- १२) दुष्ट आत्माले सताइएको केटा निको पारिएको (मर्कस ९:१४-२९)
- १३) अन्धा बर्तिमैको चङ्गाइ (मर्कस १०:४६-५२)

यी चङ्गाइले सङ्केत गरेका आत्मिक छुटकाराहरूः

- १) पापको अशुद्धताबाट
- २) पापका व्याकुलता र बेचैनीबाट
- ३) पापको सिकसिकोपन र घृणित दशाबाट
- ४) पापको असहाय अवस्थाबाट
- ५) पापको बेकम्मे अवस्थाबाट
- ६) पापका दुर्दशा, अत्याचार र त्रासबाट
- ७) जीवन-शक्ति सुकाउने पापको प्रभावबाट
- ८) पापको आत्मिक मृत्युबाट
- ९) पाप र शैतानको हर बन्धन र दासत्वबाट
- १०) परमेश्वरको वचन सुन्न नसक्ने र आत्मिक कुराहरू बोल्न नसक्ने अवस्थाबाट
- ११) सुसमाचारको ज्योति देख्न नसकिने अन्धोपनबाट
- १२) शैतानको राज्यभित्र चलिरहेको क्रूरताबाट
- १३) पापबाट पैदा हुने अन्धो र दरिद्र अवस्थाबाट

सुसमाचारका प्रचारकले आज यस प्रकारका शारीरिक चङ्गाइ गरेर अचम्मका कामहरू गर्नुपर्दैन, तर यी शरीरका रोगहरूका आत्मिक प्रतिरूपहरूसित निरन्तर व्यवहार गर्न तिनको बोलावट भएको हो । के यस प्रकारका आत्मिक चङ्गाइहरू यी ठूला कामहरू होइनन्, जसको विषयमा प्रभु येशूले यसो भन्दै यूहन्ना १४:१२ पदमा बोल्नुभएको थियो: **‘जसले ममाथि विश्वास गर्छ, उसले पनि जुन कामहरू म गर्दछु, यी कामहरू गर्नेछ, र यीभन्दा ठूला कामहरू गर्नेछ’** ?

मर्कूस १:२१-२२: आउनुहोस्, हामी मर्कूसको बयानमा फर्कीं ! कर्पर्नहुममा प्रभु येशू विश्राम-दिनमा त्यहाँको सभाघरभित्र जानुभयो, र त्यहाँ उहाँले शिक्षा दिँदै हुनुहुन्थ्यो । यहाँ साधारण शिक्षक हुनुहुन्न रहेछ भनेर मानिसहरूले बुझे । उहाँको एक-एक वचनमा अलौकिक शक्ति

थियो, यो कुरा तिनीहरूले मान्नुपर्छ; उहाँको शिक्षा शास्त्रीहरूको जस्तो कदापि थिएन; किनकि आफ्नो पाठ घोकेर-रटेर तिनीहरूले केवल फत-फताउँथे। उहाँका शब्दहरूचाहिँ सर्वशक्तिमान्ले हान्नुभएका वाणहरू/काँडहरू हुन्थे। उहाँले सिकाउनुभएका पाठहरू प्रभावशाली हुन्थे, कायल पार्ने र चुनौतीपूर्ण हुन्थे। शास्त्रीहरूले आफूले सुनेको पाठहरू सुनाउँथे। तिनीहरूले दिएको शिक्षामा गहकिलोपन, गहनता केही पनि हुँदैनथियो। प्रभु येशूको शिक्षामा वास्तविकता हुन्थ्यो। उहाँले जे-जे भन्नुहुन्थ्यो, उहाँले त्यो अधिकारको साथ भन्न सक्नुहुन्थ्यो; किनकि उहाँले जस्तो सिकाउनुहुन्थ्यो, त्यस्तै उहाँ सधैं जिउनुहुन्थ्यो।

हरेक जसले परमेश्वरको वचन सिकाउँछन्, तिनले पनि कि त अधिकारसित बोल्नुपर्छ, कि त चुप लाग्नुपर्छ। भजनका लेखकले यसो भन्छन्: **‘मैले विश्वास गरेँ; यसैले म बोलेको हुँ’** (भजन ११६:१०)। यी शब्दहरू प्रेरित पावलले २ कोरिन्थी ४:१३ दोहोर्याएका छन्; किनभने उनले बोलेको सन्देशचाहिँ गहन विश्वासको पूरा निश्चयताबाट उत्पन्न भएको थियो।

मर्कूस १:२३: तिनीहरूको सभाघरमा अशुद्ध आत्मा लागेको एउटा मानिस थियो, अर्थात् त्यस मानिसभित्र एउटा दुष्ट आत्माले वास गरेको थियो। त्यो दुष्ट आत्माचाहिँ एक अशुद्ध आत्मा थियो; त्यसर्थ त्यस दुष्ट आत्माले त्यस मानिसको शरीर र मनलाई पनि अशुद्ध पार्ने गर्थ्यो। त्यसरी नै त्यस दुष्ट आत्मालाई चिनिन्थ्यो। यहाँ कसैले दुष्ट आत्मा लागेको कुरा र विभिन्न बहुलाउने रोगहरू एउटै कुरा सम्भन्धे भूल गर्नुहुँदैन। यी कुराहरू भिन्नै हुन्, र यिनलाई छुट्ट्याउन सक्नुपर्छ। वास्तवमा दुष्ट आत्मा लागेको व्यक्तिभित्र दुष्ट आत्माले वास गर्छ र उसलाई नियन्त्रण गर्छ। दुष्ट आत्मा लागेको व्यक्तिमा प्रायःजसो अलौकिक शक्तिहरूले काम गर्छन्। त्यस्तो व्यक्ति धेरैजसो अपकारी/खुँखार हुन्छ, अथवा त्यसलाई प्रभु येशू खीष्टसित, उहाँको नाम र त्राणको कामसित परिचय गराउँदा त्यसले ईश्वरनिन्दा गरेर उहाँको पूरा निन्दा गर्छ।

मर्कूस १:२४: याद गर्नुहोस्! यहाँ, त्यस दुष्ट आत्माले प्रभु येशूलाई चिन्थ्यो, र उहाँलाई ‘नासरतका येशू’ र ‘परमेश्वरका पवित्र जन’

भनेर सम्बोधन गर्ख्यो । यहाँ बहुवचनबाट एकवचनमा बदलिएको सर्वनाम शब्दहरू तपाईं ख्याल गर्नुहोला, जस्तै 'तपाईंसँग हाग्री के काम ? ... के तपाईं हामीलाई नष्ट गर्न आउनुभएको हो ?' 'म तपाईंलाई चिन्छु, ... ।' पहिले दुष्ट आत्माले त्यस मानिससँगै एक भएर 'हामी' भन्यो भने पछिचाहिँ दुष्ट आत्माले आफ्नो विषयमा मात्र बोलेर 'म' भन्यो ।

मर्कूस १:२५-२६: दुष्ट आत्माको गवाही सत्य भए पनि येशूले त्यस प्रकारको साक्षी ग्रहण गर्नुहुन्न । यसैले उहाँले दुष्ट आत्मालाई 'चुप लाग्, र त्यसबाट निस्की' भनेर आज्ञा गर्नुभयो । दुष्ट आत्माको प्रभावमा मडारमुडुर पारिएको मानिसलाई देख्दा सबैलाई अनौठो लाग्थ्यो होला, अनि जब त्यस दुष्ट आत्माले आफ्नो वशमा पारेको त्यस मानिसलाई छोड्यो, तब त्यस दुष्ट आत्माको भयानक चिच्छ्याहट सुन्दा तिनीहरू कति चकित हुन्थे होलान् ।

मर्कूस १:२७-२८: सबै मानिसहरू छक्क परेर भने: 'अरे ! यहाँले दिनुभएको एउटै आदेशमा त्यो दुष्ट आत्मा निस्केको !' त्यो तिनीहरूका निम्ति नौलो थियो र आश्चर्यलाग्दो थियो । 'के यो एउटा नयाँ धार्मिक शिक्षाको शुरुआत थियो' भन्दै तिनीहरूले आपसमा सोधासोध गर्न लागे । तुरुन्तै त्यस अचम्मको कामको खबर, उहाँको कीर्ति सारा गालीलभरि फैलियो ।

तर यो खण्ड छोड्नुभन्दा पहिले हामीले तीनवटा कुरा याद गरौं:

क) ख्रीष्ट येशूको पहिलो आगमनले दुष्ट आत्माहरूलाई पृथ्वीमाथि अति क्रियाशील तुल्याएको हुनुपर्छ; नत्र यत्रो शैतानिक प्रकोप कहाँबाट आएको ?

ख) यी दुष्ट आत्माहरूमाथि ख्रीष्ट येशूको यस अधिकारले शैतान र त्यसको सारा फौजमाथि हुन आउने उहाँको सुनिश्चित विजयको पूर्वाभास दिलाउँछ ।

ग) जहाँ परमेश्वरले काम गर्दै हुनुहुन्छ, त्यहाँ शैतानले विरोध गर्छ । प्रभुको सेवा गर्न केही कदम उठाउने सबैजनाले कदम-कदममा शैतानले अवश्य विरोध गर्ने कुराको अपेक्षा गर्नु । 'किनकि हामी मासु र रगतको

विरोधमा कुस्ती लड्दैनाँ, तर प्रधानताहरूको विरोधमा, अधिकारीहरूको विरोधमा, यस संसारको अन्धकारका शासकहरूको विरोधमा, आकाशी/स्वर्गीय स्थानहरूमा भएका आत्मिक दुष्टताको विरोधमा/दुष्टका आत्मिक सेनाहरूको विरोधमा लड्दछौँ (एफेसी ६:१२) ।

घ) पत्रसकी सासू निको पारिएकी (मर्कूस १:२९-३१)

‘तुरुन्तै’ वा ‘हुनेबित्तिकै’ भन्ने शब्दचाहिँ यस सुसमाचारका विशेषता भल्काउने शब्दहरूमध्ये एक हो । यो शब्द यस मर्कूसको सुसमाचारका निम्ति उपयुक्त छ; किनकि यहाँ प्रभु येशूलाई परमेश्वरका दासको रूप दिएर यस कुरामा जोड दिइएको पाइन्छ ।

मर्कूस १:२९-३०: सभाघरबाट निस्कनासाथ हाम्रा प्रभु शिमोनको घरमा पस्नुभयो । यस घरमा पस्नेबित्तिकै उहाँले शिमोनकी सासू बिरामी भएकी कुरा चाल पाउनुभयो । किनकि तीस पदअनुसार तिनीहरूले उहाँलाई तुरुन्तै तिनको विषयमा बताइदिए । तिनीहरूले महावैद्यको ध्यान तिनको खाँचोमाथि खिच्च एक क्षण पनि ढिलो गरेनन् ।

मर्कूस १:३१: केही नबोलीकन प्रभु येशूले तिनको हात समाल्नुभयो र तिनलाई उठाउनुभयो । तुरुन्तै तिनी निको भइन् । अरू बेला हो भने ज्वरोले मानिसलाई शिथिल पारेर छोड्छ । तर यहाँ हाम्रा प्रभुले पत्रसकी सासूको ज्वरो मात्र जाती पार्नुभएन, तर तिनलाई तत्कालै सेवा गर्ने शक्ति पनि दिनुभयो । अनि तिनले उहाँहरूको सेवा गरिन् ।

श्री जे. आर. मिलर यसो भन्छन्:

‘जब कुनै साधारण तरिकाले अथवा कुनै असाधारण तरिकाले कुनै बिरामी व्यक्ति निको हुन्छ, तब उसले तुरुन्तै प्रभुबाट फिर्ता पाएको आफ्नो यो जीवन परमेश्वरको सेवामा समर्पण गर्नुपर्छ । ... । “उफ् ! मौका पाए मैले यो गरेर वा त्यो गरेर ख्रीष्ट येशूको सेवा गर्नेथिएँ” भनेर धेरैजसो मानिसहरूले सेवा गर्ने अवसरहरूको खूब लालसा गर्दा रहेछन्, तर तिनीहरूले सेवाको सम्बन्धमा केही विशेष र उच्च

काम गर्छु भन्ने कल्पना गरेका हुनाले तिनीहरूलाई दिइएका अवसरहरू आफ्नो हातबाट उम्काइपठाउँछन्; किनकि ख्रीष्ट येशूले तिनीहरूलाई तिनीहरूले यिनैमा उहाँको सेवा गर्नु भनेर दिनुभएका कामकुराहरू तिनीहरूले वास्तै गर्दैनन्। सर्वप्रथम आफ्ना दैनिक कर्तव्यहरू पूरा गर्दा र तिनलाई राम्ररी पूरा गर्दा हामी ख्रीष्ट येशूको साँचो सेवातर्फ पहिलो कदम चलेका छौं।”

यहाँ ध्यान दिनु लायकको कुरा के हो भने, प्रभु येशूले चङ्गाइको हरेक आश्चर्य कर्ममा अर्को तरिका अजाउनुभयो। यस कुराले कुनै दुईजना व्यक्तिहरूले उस्तै प्रकारले प्रभुलाई पाउँदैनन्, प्रभुकहाँ आउँदैनन् भन्ने याद दिलाउँछ। हरेक व्यक्तिसित हामीले उसकै व्यक्तिगत परिस्थिति-अनुसार व्यवहार गर्नुपर्छ।

पत्रुसकी सासू थिइन् भने पाद्रीहरूको विवाह हुनुहुँदैन भन्ने कुरा कहाँबाट आयो त? त्यति बेला त्यस्तो प्रथा छँदैथिएन। यो ता मानिसहरूको एउटा रीति मात्र हो, जसको समर्थन परमेश्वरको कुनै वचनले गर्दैन, तर यस व्यर्थको रीतिले अनेक खराब कुराहरू पैदा गरेको छ।

ङ) घाम अस्ताएपछि विभिन्न चङ्गाइका कामहरू

(मर्कूस १:३२-३४)

मुक्तिदाता प्रभु त्यहाँ हुनुहुन्छ भन्ने खबर दिउँसो फिँजियो; तर विश्राम-दिन समाप्त नभएसम्म मानिसहरूले बिरामीहरूलाई येशूकहाँ ल्याउने आँटै गरेनन्। तर घाम अस्ताउनेबित्तिकै विश्राम-दिन खतम भयो, अनि पत्रुसको घरको दैलोमा मानिसहरूको धुइरो लाग्न थाल्यो। त्यस ठाउँमा बिरामीहरू र दुष्ट आत्मा लागेकाहरू निको भए। तिनीहरूले उहाँको अलौकिक शक्तिको अनुभव गरे, जुन शक्तिले तिनीहरू जुनसुकै खराब हालतमा किन नहोऊन्, तिनीहरूलाई पापको हरेक रूप र प्रभावबाट छुटकारा दिँदैथियो।

च) सारा गालीलभरि सुसमाचारको प्रचार

(मर्कूस १:३५-३९)

मर्कूस १:३५: बिहान, उज्यालो हुनुभन्दा धेरै पहिले नै उठेर येशू बाहिर निस्कनुभयो र एउटा एकान्त ठाउँमा जानुभयो। त्यहाँ उहाँले प्रार्थनामा समय बिताउन चाहनुभयो; किनकि त्यहाँ उहाँको ध्यान भङ्ग गर्ने कुनै कुरा थिएन। प्रत्येक बिहान परमप्रभुका सेवकले त्यस दिनका निम्ति परमेश्वर पिताबाट आदेशहरू पाउँ भनेर उहाँतिर आफ्ना कान लगाउनुहुन्थ्यो (यशैया ५०:४-५)। प्रभु येशूलाई हरेक बिहान सुनसानमा परमेश्वर पितासित केही समय बिताउनु खाँचो पर्थ्यो भने हामीचाहिँ? हामीले भन् बढ्ता गरी यस प्रकारले सुनसानमा परमेश्वरसित समय बिताउनुपर्छ। उहाँले प्रार्थना यस्तो बेलामा गर्नुहुन्थ्यो, जब उहाँले यसका निम्ति मीठो निद्राका केही क्षणरूपी मूल्य चुकाउनु-पर्थ्यो। उहाँ उज्यालो हुनुभन्दा धेरै अघि उठेर निस्कनुभयो। प्रार्थना गर्ने समय मिल्नुचाहिँ हाम्रा सुविधाहरू खोज्दै गरेको फल हुनुहुँदैन, तर यसका निम्ति हामी आत्मसंयमी हुनुपर्छ, र कुनै न कुनै कुराको त्याग गर्नुपर्छ। हामीले गरेको प्रायः सबै सेवा किन प्रभावकारी नभएको? के हामीले यसको खास कारण यसमा खोज्नुपरेको होइन र? आफ्नो स्पष्टीकरण तपाईं आफैले दिनुहोला!

मर्कूस १:३६-३७: जति बेला पत्रस र उनको साथमा भएकाहरू उठे, त्यति बेला पत्रसको घरको वरिपरि फेरि पनि भीड लागिरहेको थियो। तब प्रभुका चेलाहरू उहाँलाई खोज्न निस्के, र 'सबैले तपाईंलाई खोजिरहेका छन्' भन्ने कुरा उहाँलाई जनाए।

मर्कूस १:३८: अचम्म! उहाँ शहरमा फर्केर जानुभएन, तर आफ्ना चेलाहरूलाई लिएर उहाँ वरिपरिका गाउँहरू हुँदै जानुभयो; किनकि त्यहाँ पनि उहाँले प्रचार गर्नुपर्नेथियो। उहाँ कपर्नहुममा किन फर्कनुभएन त?

क) प्रभु येशूले भर्खरै प्रार्थनामा समय बिताउनुभएको थियो। त्यस दिनमा परमेश्वरको इच्छा के रहेछ अर्थात् उहाँले के गर्नुपर्छ, सो ज्ञान

उहाँले त्यति बेला पाउनुभएको हुनुपर्छ । कपर्णहुममा नफर्केको प्रथम कारण यो हो ।

ख) उहाँलाई थाहै थियो: कपर्णहुमका मानिसहरूमा उहाँको लोकप्रियता एकदमै कम रहेछ । मानिसहरूका ठूला-ठूला भीडहरूदेखि हाम्रा मुक्तिदाता प्रभु कहिल्यै आकर्षित हुनुभएन; किनकि उहाँले मानिसहरूको मुख हेर्नुहुन्नथियो; तर मानिसहरूको हृदयभित्र के हुन्छ, सो कुरा उहाँलाई थाह थियो ।

ग) लोकप्रियताबाट खतरा आउँछ भन्ने कुरा उहाँले जान्नुभएको थियो । यसैले उहाँले यस सम्बन्धमा आफ्नै उदाहरण दिएर आफ्ना चेलाहरूलाई के सिकाउनुभयो भने, सबै मानिसहरूले उनीहरूको विषयमा राम्रो कुरा गरे भने उनीहरू होशियार बस्नुपर्छ ।

घ) क्रूसभन्दा पहिले उहाँलाई मुकुट लगाउन खोज्ने जुनसुकै हल्का/फिक्का, आवेगपूर्ण प्रयासदेखि उहाँले आफूलाई सधैं बचाइराख्नुभयो ।

ङ) वचनको प्रचारमा उहाँले बढी महत्त्व दिनुभएको थियो । अचम्मका कामहरूद्वारा बिरामीहरूलाई चङ्गा पारेर उहाँले मानिसहरूका दुःखहरू हरण गर्दाहुँदि पनि उहाँले सधैं आफ्नो प्रचारप्रति मानिसहरूको ध्यान आकर्षण गर्न चाहनुहुन्थ्यो ।

मर्कुस १:३९: यसरी नै प्रभु येशू जानुभयो, र उहाँले सारा गालीलभरि तिनीहरूका सभाघरहरूमा प्रचार गर्नुभयो र दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो । उहाँले आफ्नो प्रचार र आफ्नो व्यवहार, वचन र कर्म दुवै बराबर मिलाउनुभयो । उहाँले भन्नुभयो र आफूले भनेको कुरा पूरा गर्नुभयो । चाखलाग्दो कुरा के हो भने, प्रभु येशूले धेरैपल्ट सभाघरहरूमा दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुहुन्थ्यो । तब मेरो एउटा प्रश्न छ: के अचेलका उदारवादी मण्डलीहरू ती सभाघरहरूसित मेल खाँदैनन् र ?

छ) एउटा कोरी शुद्ध पारिएको (मर्कुस १:४०-४५)

परमेश्वरले कुनचाहिँ प्रार्थनाको उत्तर दिनुहुन्छ, सो सम्बन्धमा एउटा कोरी शुद्ध पारिएको यस घटनाबाट हामीले निम्न नमुनात्मक शिक्षा पाउँछौं:

अ) 'उहाँलाई विन्ती गर्दै ...'; यसर्थ उसको प्रार्थनामा गम्भीरता थियो; उसको विन्ती आग्रहले पूर्ण थियो ।

आ) 'उहाँको सामु घुँडा टेक्दै ...'; उसको प्रार्थना श्रद्धा र भक्तिपूर्ण थियो ।

इ) 'तपाईंले इच्छा गर्नुभयो भने ...'; यो एक विनम्र प्रार्थना थियो, आफूलाई प्रभुको इच्छामा सुम्पिदिने किसिमको प्रार्थना थियो ।

ई) 'तपाईं सक्नुहुन्छ'; यस प्रार्थनामा प्रभुमाथिको विश्वास थियो ।

उ) 'मलाई शुद्ध पार्न'; यो आफ्नो खाँचो पेश गर्ने खालको प्रार्थना थियो ।

ऊ) 'मलाई नै शुद्ध पार्न'; यो प्रार्थना व्यक्तिगत थियो ।

ए) यो प्रार्थना छोटो थियो । मूलभाषामा यसमा पाँच शब्दहरू मात्र छन् ।

तब के भयो, हेर्नुहोस् !

प्रभु येशूले टिठ्याउनुभयो । यस्ता शब्दहरू पढ्न पाउँदा हामी सदा हर्षले उल्लसित होऔं र उहाँलाई धन्यवाद चढाऔं; किनभने उहाँ आज पनि टिठ्याउँदै हुनुहुन्छ ।

उहाँले आफ्नो हात बढाउनुभयो । याद गर्नुहोस् ! विश्वासको साथ चढाइएको एउटा विनम्र प्रार्थनाको उत्तरमा परमेश्वरले आफ्नो हात बढाउनुभयो ।

उहाँले उसलाई छुनुभयो । व्यवस्थाको समयमा जुन व्यक्तिले कुनै कोरीलाई छुन्थ्यो, त्यो औपचारिक हिसाबले अशुद्ध भइहाल्थ्यो । निस्सन्देह, कोरीलाई छुँदाखेरि रोग सर्ने डर पनि हुन्थ्यो । तर परमेश्वरका पवित्र पुत्रले आफूलाई मानव जातिका दुःखकष्टहरूसित एक तुल्याउनुभयो । ती पापहरूबाट आफू कलङ्कित नभई उहाँले पापका विनाशकारी प्रभाव र प्रकोपहरू सबका सब हटाइदिनुभयो ।

उहाँले भन्नुभयो: 'म इच्छा गर्दछु ।' हाम्रो निको हुने चाहनाभन्दा उहाँको निको पार्ने इच्छा ठूलो हुन्छ । त्यसपछि 'शुद्ध होऊ !' भन्ने आदेश आयो, अनि तत्कालै त्यस कोरीको छाला चिल्लो र साफ भइहाल्यो ।

‘कसैलाई केही नभन्नू!’ भनेर प्रभु येशूले त्यसलाई यस आश्चर्य कर्मको विषयमा खुलस्त पार्नबाट मनाही गर्नुभयो। पहिले त्यो पूजाहारीकहाँ गएर आफूलाई देखाउनु थियो र व्यवस्थाअनुसार आफ्ना निम्ति निर्धारित भेटी चढाउनु थियो (लेवी १४:२ पददेखिको खण्ड)। प्रथम, यो त्यस मानिसको आज्ञाकारिताको जाँच थियो। के त्यसलाई भनेको कुरा त्यसले मान्छ कि मान्दैन? तर त्यो आज्ञाकारी भएन; त्यसले आफू कोरबाट निको भएको कहानी खुला रूपले प्रचार गर्‍यो। फलस्वरूप त्यसले प्रभुको काममा बाधा ल्यायो (मर्कूस १:४५)।

त्यस प्रकारले प्रभुले त्यस कोरीलाई जाँच गर्ने पूजाहारीको पनि जाँच लिनुभयो। के तिनमा खुट्ट्याउने शक्ति छ कि छैन? उहाँले त्यस कोरीलाई शुद्ध पार्दै त्यसमाथि देखाउनुभएको आश्चर्य कर्मबाट के तिनले यहूदीहरूले लामो समय अघिदेखि आशा गरिरहेका मसीह/ख्रीष्ट आउनुभएको कुरा पत्ता लगाउँछन् कि? यदि तिनी ठेट इस्राएली मानिस हुँदा हुन् ता पक्का पनि तिनले उहाँलाई चिन्न सक्नेथिएनन्?

प्रभु येशू भीड़हरूबाट हट्नुभएको र उजाड़ ठाउँहरूमा रहनुभएको, त्यहाँ मानिसहरूको सेवा गर्नुभएको कुरा यहाँ फेरि पढ्छौं। मानिसहरूका ठूला-ठूला सङ्ख्यामा उहाँले आफ्नो सफलता गन्नुभएन।

ज) पक्षाघात भएको मानिस निको पारिएको

(मर्कूस २:१-१२)

मर्कूस २:१-४: केही दिनपछि उहाँ फेरि कपर्नहुममा पस्नुभयो। यसो हुनेबित्तिकै उहाँ बस्नुभएको घरको वरिपरि धेरै मानिसहरू भेला भइगए। छिटो-छिटो खबर चारैतिर पुग्यो, अनि सबै मानिसहरू आश्चर्यकर्मा चङ्गाइकर्तालाई उहाँले काम गरिरहनुभएको देख्न पाऔं भनेर खूब उत्सुक भए। जहाँ परमेश्वरले शक्तिको काम गर्नुहुन्छ, त्यहाँ मानिसहरूको ध्यान आकर्षित हुन्छ। मुक्तिदाता प्रभुले त्यस घरको दैलोको वरिपरि भुम्मिएका मानिसहरूलाई विश्वासयोग्यताको साथ वचन प्रचार गर्नुभयो। त्यस भीड़को पल्लो छेउमा एक पक्षाघात भएको

मानिस थियो, जसलाई चारजनाले एउटा जसोतसो बनाइएको डोलीमा बोकेर ल्याएका थिए। भीडको कारणले तिनीहरूले प्रभु येशूकहाँ पुग्न सकेनन्। याद राखौं: मानिसहरूलाई प्रभु येशूकहाँ ल्याउँदा बाधाहरू आउँछन्-आउँछन्। तर विश्वासले जित्छ। विश्वासले कुनै न कुनै उपाय निकालिछोड्छ। त्यस बिरामीलाई बोक्ने यी चारजना यस घरको छतमाथि पुगे। तिनीहरूले छानाको छेउको भाग उधारेर छेड पारिएको ठाउँबाट त्यस पक्षाघातको रोगीलाई तल ओराले। हुन सक्छ, त्यस घरको चोक थियो। जे होस्, तिनीहरूले त्यस बिरामीलाई ठीक परमेश्वरका पुत्रको सामु राखे। कसैले त्यस बिरामीका यी चारजना असल मित्रहरूलाई निम्न उपनाम दिएका छन्: सहानुभूति, सहयोग, मौलिकता र दृढता। हामी हरेकले यस्ता सद्गुणले युक्त साथी बनिनका निम्ति हर तरहले प्रयास गर्नुपर्छ।

मर्कूस २:५: तिनीहरूको विश्वासले प्रभावित हुनुभएको प्रभु येशूले त्यस पक्षाघातको रोगीलाई भन्नुभयो: 'हे छोरा, तिम्रा पापहरू तिमीलाई क्षमा भए।' प्रभुले यसो भन्नभएकोमा कसैलाई अनौठो लाग्न सक्छ; किनकि यहाँ पक्षाघातको मामिला थियो, पापको होइन। हो नै हो; तर हाम्रा प्रभुले लक्षणहरूलाई छोडेर त्यस मानिसको समस्याको मूलकारणतर्फ जानुभयो। उहाँले शरीरलाई निको पारेर अमूल्य आत्मालाई छोड्न सक्नुहुन्न। उहाँले अनन्त अवस्थालाई नछोईकन अल्पकालिक अवस्था सुधार गर्ने नै होइन। यसैले उहाँले भन्नुभयो: 'तिम्रा पापहरू तिमीलाई क्षमा भए।' कस्तो अद्भुत घोषणा! अहिले, यस घरतीमा, यही जीवनकालमा पापहरूको क्षमा पाउने!! पापको क्षमा पाउन त्यस मानिसले न्यायको दिनसम्म पर्खनुपरेन। उत्तिखेरै उसले आफ्ना पापहरूको क्षमा पाएको निश्चयता पाइहाल्यो। ठीक त्यस्तै प्रभु येशूमाथि विश्वास राख्नेहरू सबैले पापको क्षमा पाएको निश्चयता प्राप्त गर्छन्।

मर्कूस २:६-७: तुरुन्तै शास्त्रीहरूले प्रभुको भनाइको महत्त्व बुझिहाले। किनकि तिनीहरू बाइबलको शिक्षामा तालिम प्राप्त गरेका मानिसहरू थिए। यसैले परमेश्वरले मात्र पापहरू क्षमा गर्न सक्नुहुन्छ भन्ने कुरा तिनीहरूले जाने। यसकारण पापको क्षमा गर्ने अधिकार अँगाल्ने

व्यक्तिले आफू परमेश्वर हुने दाबी गर्छ । यहाँसम्म तिनीहरूको सोचविचार ठीक थियो । तर प्रभु येशूलाई परमेश्वर भनी मानिलिनुको सट्टामा तिनीहरूले आ-आफ्नो मनमा उहाँलाई ईश्वरनिन्दा गरेको दोष लगाए ।

मर्कूस २:८-९: प्रभु येशूले तिनीहरूको मनभित्रका विचारहरू थाहा पाउनुभयो । उहाँसँग अलौकिक शक्ति रहेछ भनी यही कुराले प्रमाणित गर्छ । उहाँले तिनीहरूको सामु यो प्रश्न तेर्सार्नुभयो: 'कुनचाहिँ सजिलो छ: कसैका पापहरू क्षमा भए भन्नु वा त्यसको पक्षाघातको रोग निको भयो भन्नु ?' भन्नु ता यो पनि भन्नु र त्यो पनि भन्नु उत्तिकै सजिलो थियो; तर मानिसका निम्ति यो पनि गर्नु र त्यो पनि गर्नु उत्तिकै असम्भव थियो ।

मर्कूस २:१०-१२: प्रभुले त्यस मानिसका पापहरू क्षमा भए भन्ने कुरा अघि भनिसक्नुभएको थियो । तर के त्यस्तै भइसकेको थियो त ? ती शास्त्रीहरूले त्यस मानिसका पापहरू क्षमा भएको कुरा देख्नै सकेनन्; यसकारण तिनीहरूले त्यो कुरा विश्वास गर्न चाहेनन् । त्यस मानिसका पापहरू साँच्चै नै क्षमा भइसके भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न मुक्तिदाता प्रभुले ती शास्त्रीहरूलाई तिनीहरूले देख्न सक्ने प्रमाण दिन चाहनुभयो । यसैले उहाँले त्यस पक्षाघातको रोगीलाई भन्नुभयो: 'उठ, आफ्नो ओच्छ्यान उठाएर लैजाऊ र घरतिर गइहाल !' त्यस मानिसले तत्कालै त्यस्तै गर्‍यो । सबै मानिसहरू छक्क परे । अघि कहिल्यै तिनीहरूले यस प्रकारको कुरा देखेका थिएनन् । तर ती शास्त्रीहरूले तिनीहरूलाई त्यत्रो हार खुवाउने साक्षात् प्रमाण देखेर पनि विश्वासै गरेनन् । विश्वास गर्ने इच्छाविना विश्वास गर्न सकिँदैन । अनि तिनीहरूको विश्वास गर्ने चाहना नै थिएन ।

भ) लेवीको बोलावट (मर्कूस २:१३-१७)

मर्कूस २:१३-१४: समुद्रको किनारामा मानिसहरूलाई शिक्षा दिनुहुँदा प्रभु येशूले लेवीलाई महसूल उठाइरहेको देख्नुभयो । लेवीचाहिँ मत्ती थिए, जसले पछि नयाँ नियमको मत्तीको सुसमाचार नामक पहिलो पुस्तक लेखे । तिनी यहूदी थिए, तर तिनको व्यवसाय यहूदीलाई

असुहाउँदो काम थियो; किनकि तिनले तुच्छ मानिएको रोमी सरकारका निम्ति कर उठाउँदथे। कर उठाउनेहरू त्यति इमानदार मानिसहरू हुँदैनथिए। यसैले तिनीहरूको नाम प्रचलित थिएन, तर तिनीहरूलाई वेश्याहरूको स्तरमा राखिन्थ्यो, र तिनीहरूलाई समाजका सबभन्दा नीच व्यक्तिहरूको रूपमा मानिन्थ्यो र तुच्छ ठानिन्थ्यो। तर ती लेवीले अनन्त लाभ कसरी उठाए त? जब तिनले ख्रीष्ट येशूको बोलावट सुने, तब तिनले सबै थोक छोडेर प्रभु येशूको पछि लागे। हामीमध्ये हरेक तिनी भैं आनाकानी नगरीकन खुस्कै मानिहाल्ने उहाँका आज्ञाकारी अनुयायी बने। अनि जुन कुरा हालैमा ठूलो त्याग जस्तो देखिन्छ, त्यो कुरा अनन्त महिमामा अलि कति पनि त्याग नभएको जस्तै देखा पर्नेछ। शहीद भएका मिशनरी श्री जिम एलियटले भने: *‘त्यो मानिस मूर्ख होइन, जसले कहिल्यै हराउन नसकिने थोक प्राप्त गर्नलाई गुमाउनुपर्ने कुरा दिइहाल्छ।’*

मर्कस २:१५: लेवीको घरमा प्रेमभोजको बन्दोबस्त गरियो। त्यही अवसरमा तिनले आफ्ना साथीहरूलाई प्रभु येशूसँग परिचय गराउन खोजे। तिनका साथीहरूमध्ये धेरजसो तिनीजस्तै महसूल उठाउनेहरू र पापीहरू थिए। तिनीहरूसँग उपस्थित हुने निम्तो प्रभु येशूले स्वीकार गर्नुभएछ।

मर्कस २:१६: त्यो देखेर शास्त्रीहरू र फरिसीहरूले उहाँको ठूलो गल्ती पक्रायौं भन्थे। तर सीधा प्रभुकहाँ नगएर तिनीहरू उहाँका चेलाहरूकहाँ गए। तिनीहरूले उनीहरूका प्रभुप्रतिको विश्वास/भरोसा र स्वामीभक्तिमा क्षति पुऱ्याउन खोजे। ‘कसरी तिमीहरूका स्वामी महसूल उठाउनेहरू र पापीहरूसँग खानपान गर्दैछन्?’

मर्कस २:१७: प्रभु येशूले त्यो सुन्नुभयो, र तिनीहरूलाई सम्झाउँदै भन्नुभयो: निरोगी, स्वस्थ मानिसहरूलाई डाक्टरको खाँचो पर्दैन, तर रोगीहरूलाई मात्र डाक्टरको जरुरत पर्छ। शास्त्रीहरूले आफूलाई निरोगी, स्वस्थ सम्भे; यसैले तिनीहरूलाई महावैद्यको खाँचो पर्दैन भैं लाग्दथियो। महसूल उठाउनेहरू र पापीहरूले आफ्नो दोष मान्निए र तिनीहरूलाई सहायताको जरुरत पर्छ भन्ने कुरा स्वीकार गरे। आफूलाई

धर्मी ठान्नेहरूलाई होइन, तर महसूल उठाउनेहरूले जस्तै आफूलाई पापी सम्झनेहरूलाई बोलाउन प्रभु येशू यस संसारमा आउनुभयो ।

यसमा हाम्रा निम्ति एउटा शिक्षा छः हामी आफूलाई इसाई समाजहरूभित्र थुनिराख्नुहुँदैन । होइन, तर हामीले भक्तिहीन मानिसहरूलाई हाम्रा प्रभु र मुक्तिदातासित परिचय गराउन पाऔं भनेर तिनीहरूलाई साथी बनाउनुपर्छ । पापी मानिसहरूलाई आफ्ना साथी बनाउँदाखेरि हामीले कुनै यस्तो काम गर्नुहुँदैन, जसले गर्दा हाम्रो साक्षी बिग्रिन्छ, अनि अइसाईहरूलाई हामीलाई तल तिनीहरूको स्तरमा तान्न दिनुहुँदैन । होइन, हामीले असल प्रकारको मित्रतामा सकारात्मक रूपले कदम चाल्नुपर्छ र तिनीहरूलाई आत्मिक सहायता मिलाउनु भन्ने हेतुले उपायहरू खोजिनिकाल्नु र तिनीहरूलाई आत्मिक कुराहरूतिर डोस्नुपर्छ । आफूलाई यस दुष्ट संसारबाट अगल राख्नु सजिलो छ; तर प्रभु येशूले त्यसो गर्नुभएन, र उहाँका अनुयायीहरू भएका नाताले हामीले पनि त्यसो गर्नुहुँदैन ।

शास्त्रीहरूले प्रभु येशूलाई 'पापीहरूका मित्र' भन्ने नाम दिएर उहाँको बदनामी गर्न चाहे । तर त्यसो भन्नु तिनीहरूले उहाँको अपमान गर्ने शब्द सम्भन्धे, तर त्यही शब्द उहाँको सम्मान बढाउने प्रशंसा पो भएछ । मुक्ति पाएकाहरू सबैले खुशीसाथ प्रभु येशूलाई 'पापीहरूका मित्र' भनेर सम्बोधन गर्छन्, र उहाँ 'पापीहरूका मित्र' हुनुभएको हुनाले उहाँलाई अनन्तसम्म प्रेम गर्नेछन् ।

ज) उपवासको सम्बन्धमा उठेको वादविवाद

(मर्कूस २:१८-२२)

मर्कूस २:१८ : बप्तिस्मा दिने यूहन्नाका चेलाहरूले र फरिसीहरूका चेलाहरूले धर्मपालनको रूपमा उपवास बस्दथे । पुरानो नियममा उपवासचाहिँ प्रगाढ़ शोक प्रकट गर्ने माध्यमको रूपमा स्थापित गरिएको थियो । तर उपवास बस्दा-बस्दै त्यो आत्मिक अभ्यासचाहिँ अर्थहीन हुन गयो, र एउटा ड्यूटीजस्तो दस्तुरमा परिणत भएको थियो । येशूका चेलाहरू उपवास नबसेका कुरा तिनीहरूले चाल पाए । अनि जब

तिनीहरूले प्रभुलाई यसको स्पष्टीकरण मागे, तब शायद तिनीहरूको हृदय डहले भरिएको र आत्मदयाले तड्पिरहेको थियो होला ।

मर्कूस २:१९-२०: त्यसको उत्तरमा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई दुलहाका साथीहरूसित अर्थात् जन्तीसित तुलना गर्नुभयो । उहाँचाहिँ दुलहा हुनुहुन्थ्यो । अनि उहाँ उनीहरूको साथमा रहुन्जेल उनीहरूलाई आफ्नो शोक प्रकट गर्ने जरुरत थिएन । तर दिनहरू आउनेछन्, जब दुलहा उनीहरूबाट लगिनुहुनेछ, तब उनीहरूले उपवास बस्नेछन् ।

मर्कूस २:२१: लगत्तै प्रभु येशूले दुईवटा उदाहरण दिनुभयो, जसले एउटा नयाँ युग शुरु भएको कुरा अवगत गराउन खोजे; किनकि त्यो नयाँ युगचाहिँ पुरानो युगसँग मेल खाँदैनथियो । पहिलो उदाहरण त्यो नयाँ कपडाको टालो थियो, जो चुम्किएर छोटिएको थिएन । त्यो नयाँ टालो कुनै पुरानो लुगामा टाल्दा त्यो नयाँ टालो पक्का पनि चुम्किनेछ, र त्यो तन्किएर केही न केही त च्यातिनेछ । पुरानो लुगा नयाँ टालोभन्दा कच्चा भएकोले त्यो नै च्यातिनेछ र टालेकै ठाउँमा फेरि फाटिहाल्नेछ । प्रभु येशूले पुरानो नियमचाहिँ त्यस पुरानो लुगासँग तुलना गर्नुभएको छ । पुरानो लुगारूपी यहूदी धर्ममा नयाँ टालोरूपी इसाई विश्वास टाल्नुचाहिँ कदापि परमेश्वरको इच्छा र उद्देश्य होइन । इसाई विश्वासचाहिँ पुरानो युगलाई छोडिजाने एक नयाँ प्रस्थान हो । पुरानो युगको उपवासरूपी शोकले नयाँ युगको आनन्दका निम्ति आफ्नो ठाउँ छोड्नुपर्छ ।

मर्कूस २:२२: दोस्रो उदाहरण पुराना मशकहरूमा हालिएको नयाँ दाखमद्य हो । मशकहरू छालाका हुन्थे, जो पुराना हुँदा तन्किन छोड्थे । नयाँ दाखमद्य ती पुराना मशकहरूमा हाल्दा के हुन्थ्यो भने, ती मशकहरूभित्र दाखको रस गलाएर रक्सी पार्दाखेरि प्रेसर बढ्दै जान्थ्यो, र ती मशकहरू फाट्थे । नयाँ दाखमद्यले इसाई विश्वासको आनन्द र शक्तिलाई सङ्केत गर्छ । पुराना मशकहरूले यहूदी धर्म र त्यसका रीति-थितिहरूलाई सङ्केत गर्छन् । नयाँ दाखमद्यका निम्ति नयाँ मशकहरू नै चाहिन्छ । यूहन्नाका चेलाहरूले र फरिसीहरूले येशूका अनुयायीहरूलाई शोकरूपी उपवासको बन्धनमा ल्याउन खोज्नु व्यर्थै हो । त्यो त तिनीहरूकै पुरानो चलन थियो । ख्रीष्टमा नयाँ जीवन छ । यसका आनन्द र

उमङ्गलाई चाहिँ आफैंआफ प्रकट हुन दिनुपर्छ । इसाई विश्वासमा कर्मकाण्डवाद मिसाउन खोज्दा त्यसमा ठूलो हानि पुगेको हुन्छ । प्रभु येशूको शिक्षाअनुसार यी दुवै कुराले कहिल्यै परस्परमा मेल खाँदैनन् । मोशाको व्यवस्था र ख्रीष्टमा भएको अनुग्रहको बीचमा आकाश-पातालको भिन्नता छ ।

ट) विश्राम-दिनको सम्बन्धमा उठेको वादविवाद

(मर्कूस २:२३-२८)

मर्कूस २:२३-२४: यहाँ घटेको घटनाचाहिँ प्रभु येशूले अघिल्लो खण्डमा यहूदी धर्मका रीतिथितिहरू र सुसमाचारले ल्याउने स्वतन्त्रताको बीचमा भइरहेको परस्पर विरोधको विषयमा दिनुभएको शिक्षाको स्पष्ट उदाहरण हो ।

विश्राम-दिनमा प्रभु येशू अन्नका बारीहरूबाट भएर जानुभयो । त्यति बेला उहाँका चेलाहरूले खानलाई केही अन्नका बाला टिप्न थाले । यसो गर्दा उनीहरूले परमेश्वरको कुनै आज्ञा उल्लङ्घन गरेनन् । तर बूढा प्रधानहरूका वितण्डा रीतिहरूअनुसार उहाँका चेलाहरूले विश्राम-दिन पवित्र मानेनन्; किनभने उनीहरूले अन्नका बाला तिप्ने कामद्वारा 'कटनी गरे' र हातमा माडेर 'अन्न फाँटे' होलान् ।

मर्कूस २:२५-२६: तिनीहरूलाई जवाफ दिँदा प्रभु येशूले पुरानो नियमको एउटा घटनाको सहायता लिनुभयो । दाऊदलाई राजाको अभिषेक गरिसकिएको बेलाको कुरा हो: शासन गर्नुको सट्टामा दाऊद तिरस्कृत भएका थिए, र शिकारीले बट्टाइ चरालाई/भ्याकुरालाई खेदेभैं तिनी एक ठाउँदेखि अर्को ठाउँमा खेदिएका थिए । एक दिन तिनको खानेकुरा सकिएको थियो । अनि तिनी परमेश्वरको भवनमा गए, र त्यहाँका भेटीका रोटीहरू लिए, खाए र आफ्नो साथमा भएका पुरुषहरूलाई पनि खान दिए । अरू बेला हो भने पूजाहारीहरूले बाहेक अरू कसैले पनि ती भेटीका रोटीहरू खानुहुँदैनथियो । तर दाऊदले यी रोटीहरू खाएकोमा तिनले परमेश्वरबाट कुनै हप्की पाएनन् । किन ? किनकि इस्राएलमा कतिपय कुराहरू मिलेका थिएनन् । तिनीहरूले

दाऊदलाई राजा तुल्याएनन्, र तिनलाई तिनले पाउनुपर्ने स्थान दिएनन् । यसैले परमेश्वरले दाऊदलाई यस्तो एउटा काम गर्न दिनुभयो, जुन काम अरू बेला हो भने नियम-विरुद्ध ठहरिनेथियो ।

अनि प्रभु येशूलाई पनि ठीक त्यस्तै भएको थियो । उहाँ परमेश्वरका अभिषिक्त जन हुनुहुन्थ्यो; तर यहूदीहरूले उहाँलाई राज्य गर्न दिएनन् । इस्राएलमा कुरा कहाँसम्म बिग्रेको थियो, सो उहाँका चेलाहरूबाट स्पष्ट बुझिन्छ: उनीहरूले प्रभुको साथमा यात्रा गर्दा आफ्नो भोक मेटाउन अन्नका बाला टिप्नुपरेको थियो । फरिसीहरूले येशूका चेलाहरूलाई दोष लगाउनुको सट्टामा बरु उहाँलाई र उहाँका चेलाहरूको अतिथि-सत्कार पो गर्नुपर्नेथियो ।

लौ मानिलिऔं: भेटीका रोटीहरू खाएर दाऊदले व्यवस्थाको कुनै नियम भङ्ग गरे अरे । त्यसो भए पनि परमेश्वरले तिनमा कुनै दोष पाउनुभएन, तिनलाई हप्काउनुभएन । कति बढूता गरी येशूका चेलाहरू निर्दोष थिए; किनभने उनीहरूले उस्तै-उस्तै परिस्थितिमा केवल बूढा प्रधानहरूका रीतिथिति भङ्ग गरेका थिए ।

छब्बीस पदले भन्छ: महापूजाहारी अबियाथारका दिनहरूमा दाऊदले यी भेटीका रोटीहरू खाए । तर १ शामूएल २१:१ पदअनुसार अहिमेलेक-चाहिँ ती पूजाहारी थिए, अनि अबियाथारचाहिँ अहिमेलेकका बुवा थिए । ती महापूजाहारीले दाऊदप्रति विश्वासी रहन चाहन्थे होलान्, र त्यस कुराले तिनलाई त्यस अनौठा परिस्थितिमा एकै क्षण व्यवस्थाको यस नियमबाट हट्न बाध्य गराएको होला ।

मर्कूस २:२७-२८: आफ्नो स्पष्टीकरणको अन्तमा प्रभु येशूले परमेश्वरले मानिसलाई बन्धनमा पार्नलाई होइन, तर मानिसको भलाइका निम्ति विश्राम-दिन स्थापित गर्नुभएको हो भन्ने सम्भना फरिसीहरूलाई दिलाउनुभयो । अनि त्यसमा थपेर उहाँले भन्नुभयो: मानिसका पुत्र विश्राम-दिनको पनि प्रभु हुनुहुन्छ । त्यो विश्राम-दिनको नियम बनाइदिनुहुने उहाँ नै हुनुहुन्छ । त्यसैले विश्राम-दिनमा कुन कुरा गर्नु उचित छ र कुन कुरा गर्नु मनाही छ, सो ठहराउने अधिकार उहाँको हो । निस्सन्देह, विश्रामको दिनमा नभई नहुने आवश्यक कामहरू नगर्नु वा

उपकारका कामहरू नगर्नु भन्ने उद्देश्यले विश्राम-दिन कदाचित स्थापित भएकै होइन । याद गर्नुहोस् ! इसाईहरूले विश्राम-दिन पालन गर्नुपर्दैन । विश्रामको दिनचाहिँ इस्राएली जातिलाई दिइएको दिन हो । प्रभुका जनहरूले कुनै विशेष दिन मान्ने हो भने हप्ताको पहिलो दिन अर्थात् प्रभुको दिन मान्नुपर्छ । तर प्रभुको दिन भन्दाखेरि त्यस दिनमा गर्न हुने र गर्न नहुने थुप्रै नियमयुक्त दिन सम्भन्धुहुँदैन । प्रभुको दिन बरु सौभाग्ययुक्त दिन हो, जब सांसारिक कामधन्दाबाट छुट्टी पाएर ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले सेवा-आराधना गर्ने गर्छन्, र आफ्नो आत्माको पालन-पोषणमाथि ध्यान लगाउँछन् । 'प्रभुको दिनमा यो गर्नु हुन्छ र त्यो गर्नु हुँदैन' भन्ने प्रश्नअनुसार होइन, तर 'परमेश्वरको महिमा, मेरा छिमेकीहरूको भलाइ र मेरो आत्मिक उन्नतिका निम्ति म प्रभुको दिन कसरी प्रयोग गरूँ' भन्ने सोचविचारअनुसार चल्नु बेस हो ।

ठ) परमेश्वरका दासले विश्राम-दिनमा निको पार्ने काम गर्दै हुनुहुन्छ (मर्कूस ३:१-६)

मर्कूस ३:१-२: विश्राम-दिनमै अर्को जाँचरूपी निहुँ उठ्यो । प्रभु येशू फेरि सभाघरभित्र पस्नुभयो । त्यहाँ उहाँले हात सुकेको मानिसलाई देख्नुभयो । तब प्रश्न उठ्यो: 'के प्रभु येशूले विश्राम-दिनमा कहीं त्यस मानिसलाई निको पार्नुहुन्छ कि?' उहाँले त्यसलाई निको पार्नुभयो भने फरिसीहरूको विचारअनुसार उहाँको विरोधमा उठाउन सक्ने ठोस कारण पर्नेथियो । तिनीहरूका कत्रो छलकपट र भूटो व्यवहार ! एक क्षण विचार गर्नुहोस् ! तिनीहरूले त्यस मानिसलाई अलि कति पनि सहायता गर्दैनथिए, र त्यसलाई सहायता गर्न चाहने जुनसुकै व्यक्तिसित नाराज हुन्थे । जीवनका स्वामी प्रभुलाई दोष लगाउन सकौं भनेर तिनीहरूले केही न केही निहुँ खोजिरहेका थिए । विश्राम-दिनमा प्रभु येशूले निको पार्ने काम गर्नुभएमा तिनीहरू ब्वाँसाहरू आफ्नो शिकारमाथि जाइलागेभैं उहाँमाथि जाइलाग्नेथिए ।

मर्कूस ३:३-४: प्रभु येशूले त्यस हात सुकेको मानिसलाई बीचमा खडा हुने आज्ञा गर्नुभयो । त्यो कस्तो कुतूहलपूर्ण क्षण थियो ! तब उहाँले

फरिसीहरूलाई सोध्नुभयो: 'विश्राम-दिनहरूमा भलाइ गर्नु उचित छ कि खराबी गर्नु उचित छ? ज्यान बचाउनु उचित छ कि मार्नु उचित छ?' उहाँको यस प्रश्नले फरिसीहरूको दुष्टचाई प्रकट गर्‍यो। तिनीहरूको विचारमा, विश्राम-दिनमा उहाँले कसैलाई निको पारेर आश्चर्य कर्म गर्नुचाहिँ अनुचित थियो; तर तिनीहरूका निम्ति विश्राम-दिनमा उहाँलाई मार्ने युक्ति रञ्जुचाहिँ बेठीक थिएन।

मर्कूस ३:५: तिनीहरूले कुनै जवाफ दिएनन्। त्यसको कारण बुभ्नु सजिलो छ। यस सन्नाटाले छाया परेको लज्जित क्षणपछि उहाँले त्यस मानिसलाई 'तिम्रो हात बढाऊ' भन्ने आज्ञा गर्नुभयो। उसले आफ्नो हात पसारेको मात्र के थियो, उसको सुकेको हातमा बल पस्यो, उसको हात मासुले भरियो, चाउरीहरू सब हटिगए, त्यो हात अर्कोजस्तै स्वस्थ भइहाल्यो।

मर्कूस ३:६: फरिसीहरूले त्यो सहन सकेनन्। तिनीहरू बाहिर निस्के, र उहिलेदेखिकै तिनीहरूका शत्रु हेरोदीहरूसँग भेट गरे; यिनी-हरूसँग मिलेर तिनीहरूले येशूलाई मार्ने मतो गरे। विश्राम-दिन अभ् चल्दैथियो, अभ् सिद्धिएकै थिएन। हेरोदले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको हत्या गरेका थिए; हुन सक्छ, अब तिनका मानिसहरू येशूको हत्यामा पनि उत्तिकै सफल होलान् भन्ने आशा फरिसीहरूले लिइराखेका थिए।

ड) मानिसहरूका ठूला-ठूला भीडहरू परमेश्वरका दासको वरिपरि धुइरे (मर्कूस ३:७-१२)

मर्कूस ३:७-१०: सभाघरबाट निस्केपछि प्रभु येशू हटेर गालीलको समुद्रतिर जानुभयो। परमेश्वरको वचनमा समुद्रले प्रायः अन्यजाति-हरूलाई सङ्केत गर्दछ। यसैले हामी भन्न सक्छौं: उहाँ समुद्रतिर जानुभएको अर्थचाहिँ यहूदीहरूबाट फर्केर उहाँ अन्यजातिहरूकहाँ जानुभयो। गालीलबाट, अँ, गालीलबाट मात्र होइन, तर टाढा-टाढा ठाउँहरूबाट पनि मानिसहरूको ठूलो भीड उहाँकहाँ आयो। यति ठूलो भीड लागेको थियो, कि निको हुन चाहना लिएर आउने मानिसहरूले

उहाँलाई नमिचून् भन्ने हेतुले प्रभु येशूले समुद्रको किनारादेखि अलि परसम्म हट्न भनी एउटा सानो डुङ्गा माग्नुभयो ।

मर्कूस ३:११-१२: जब दुष्ट आत्माहरूले उहाँलाई देखे, तब तिनीहरू 'तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ' भन्दै कराउँथे । तर उहाँले तिनीहरूलाई 'एई, त्यसो नभन्' भनेर कडा आज्ञा गर्नुहुन्थ्यो । हामीले पहिल्यै भनिसक्यौं: उहाँले दुष्ट आत्माहरूको साक्षी ग्रहण गर्नुहुन्न नै । परमेश्वरका पुत्र हुनुभएको कुरा उहाँले इन्कार गर्नुभएन, तर परमेश्वरका पुत्र भईकन प्रकट हुने आफ्नो समय र आफ्नो परिचय दिने तरिका उहाँ आफैले रोज्न चाहनुभएको थियो । येशूसँग सबैलाई निको पार्ने शक्ति थियो, तर उहाँले आफ्नो शक्ति तिनीहरूका निम्ति मात्र प्रयोग गर्नुभयो, जो सहायता पाउन उहाँकहाँ आएका थिए । अनि मुक्तिको सम्बन्धमा कुरा पनि त्यस्तै छ । सबका सबैलाई बचाउने उहाँको शक्ति पर्याप्त हुन्छ, तर उहाँको शक्ति उनीहरूमा मात्र कार्यकारी हुन्छ, जसले उहाँमाथि भरोसा राख्छन् ।

मुक्तिदाता प्रभुको सेवकाइवाट हामी के सिक्छौं भने, खाँचो परेको परिस्थिति र बोलावट एउटै कुरा होइनन् । येशूको चारैतिर सर्वत्र खाँचैखाँचो थियो, तर कहिले र कहाँ सेवा गरूँ भन्ने विषयमा उहाँले परमेश्वर पिताका आदेशहरूमा भर पर्नुहुन्थ्यो । तब हामीले पनि उहाँका आदेशहरूमा भर पर्नुपर्छ ।

३) मर्कूस ३:१३- ८:३८ : परमेश्वरका दासले आफ्ना चेलाहरूलाई बोलाउनुहुन्छ र तालिम दिनुहुन्छ

क) बाह्र चेलाहरू अर्थात् प्रेरितहरू चुनिए
(मर्कूस ३:१३-१९)

मर्कूस ३:१३-१८ : सारा संसारभरि नै सुसमाचार प्रचार गर्ने नियत

कामसित मुखामुख हुनुभएको प्रभु येशूले बाह्र चेलाहरूलाई नियुक्त गर्नुभयो । उहाँले नियुक्त गर्नुभएका पुरुषहरूमा कुनै विशेषता थिएन । तर येशू प्रभुसँगको उनीहरूको घनिष्ट सम्बन्धले नै उनीहरूलाई महान् तुल्याएको हो ।

उनीहरू जवान मानिसहरू थिए । श्री जेम्स ई. स्टूर्वर्टले प्रभुका चेलाहरूको युवा अवस्थाको सम्बन्धमा निम्न उत्तम टिप्पणी गरेका छन्:

‘इसाई धर्म जवान मानिसहरूको अभियानबाट शुरु भएको हो । ... । तर दुःखलागदो कुरा के हो भने, यो वास्तविकताचाहिँ धेरैजसो इसाई चित्रकलामा र इसाई प्रचारमा धमिलो पारिएको छ । तर यो कुरा निश्चित छ: शुरुका चेलाहरूको भुण्डमा प्रायः सबैजना जवान थिए । यसैले ती जवान मानिसहरूको अभियानको रूप लिएको इसाई धर्मले संसारमा प्रवेश गरेको कुरामा अचम्म मान्नुहुँदैन । येशूको पछि लाग्दाखेरि प्रेरितहरूमध्ये प्रायः सबैजनाको उमेर बीसबाइस वर्षको थियो । ... । हामीले कहिल्यै भुल्नुहुँदैन, प्रभु येशू आफूमाथि ‘जवानीको शीत’ छँदै सेवकाइमा उत्रनुभयो (भजन ११०:३; यही भजन प्रभु येशूले आफूमा लागू गर्नुभयो, अनि पछि प्रेरितिक मण्डलीले पनि यो पद यही अर्थमा प्रयोग गर्‍यो) । पछिबाट ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले रोमका ‘क्यातकोम्बस्’ नामक सुरुङ्गहरूका भित्ताहरूमा आफ्ना स्वामीको नक्सा कोर्दाखेरि उहाँलाई वृद्ध, थकित र पीडित हुनुभएको रूप दिएनन्, तर उहाँलाई जवान गोठालाको रूप दिए, जसले बिहानीको नौलो किरणले पोतिएको मनोहर डाँडाहरूहुँदो आफ्नो बगाल चराउँदै गर्नुभएको थियो । श्री आइजक वट्सको प्रख्यात स्तुतिगानको मौलिक रूपमा हामीले यस सत्यताको साक्षी पाउँछौं:

जब म त्यस अचम्भित क्रूसलाई हेर्दछु,

जसमाथि महिमित युवक राजकुमारले त्याग्नुभयो प्राण ।

अनि प्रभु येशूबाहेक अरू कसैले युवकको हृदयमा कत्रो उमङ्ग, वीरता, उदारता र आशा बसेको हुन्छ, सो बुभेको छैन । जवान-हरूमाथि अचानक आइपर्ने एकलोपन, तिनीहरूलाई सताउने स्वप्नहरू,

गुप्तमा चलिरहेका संघर्षहरू र ठूला-ठूला परीक्षाहरूको विषयमा कसैले पनि जान्दैन, प्रभु येशूले मात्र जान्नुहुन्छ । किशोर अवस्थाचाहिँ परमेश्वरका निम्ति कसैको आत्मालाई प्रभावित पार्न सबभन्दा उत्तम अवसर हो भन्ने कुरा प्रभु येशूले छर्लङ्गे बुझ्नुभएको हो; किनकि यही अवस्थामा मनमा अघि सुतिरहेका नौला-नौला कल्पना र भावनाहरू उठिरहेका हुन्छन्, र आफ्नो सामु एउटा नयाँ संसार खोलेको महसुस गरिन्छ । ... । बाह्र प्रेरितहरूको कहानी पढ्दा हामीले जवान मानिसहरूका वीरताको वर्णन अध्ययन गर्न पाउँछौं । हामी उनीहरूलाई आफ्ना स्वामीको पछि लागेका र एउटा अज्ञात भविष्यतिर अघि बढिरहेका देख्दौं, जब उहाँ को हुनुहुन्छ, उनीहरूले किन उहाँलाई पछ्याइरहेका वा उहाँले उनीहरूलाई कहाँ लानुभएको, सो उनीहरूलाई राम्ररी थाहै थिएन । तर उहाँमा एउटा यस्तो अलौकिक आकर्षण थियो, जसले उनीहरूलाई मोहित पारेको थियो; उहाँको मनमा एउटा अप्रतिरोध्य कुरा थियो, जसले उनीहरूलाई पक्रिराखेको थियो, र जसले उनीहरूलाई फेरि छोड्दैनथियो । साथीसङ्गीहरूले उनीहरूलाई हाँसोमा उड़ाउँदा, शत्रुहरूले उनीहरूको विरोधमा षड्यन्त्रहरू रच्दा, उनीहरूको मनमा कहिलेकाहीं उनीहरूको विश्वास हल्लाउने शङ्काहरू उठ्दा यस धन्दाबाट फुत्त निस्कन पाऊँ भनेभैं हुने गरी भिजो/भर्को लागेर पनि उनीहरू लीन भएर येशूसित टाँसिरहे । यस्ता निराशा-हरूबाट भएर जाँदा उनीहरू विजयी बने; उनीहरूको विश्वास भन् दह्रो भयो । अन्तमा उनीहरूले ठूलो सम्मान कमाए, जसरी 'टे डेउम'ले उनीहरूको नाम यस्तो राख्छ: 'प्रेरितहरूको महिमित दल' । प्रेरित-हरूको जीवनमा ध्यान दिनु लाभदायक कुरा हो; किनकि हुन सक्छ, यसो गर्दा हामी पनि उनीहरूलाई प्रेरित पार्ने आत्माको प्रभावमा पर्छौं कि, र येशूको जीवन-शैलीरूपी चालमा चलन थाल्छौं कि ?' ^४

ती बाहुजनालाई बोलाउनुमा प्रभुका तीनवटा उद्देश्यहरू थिए: क) उनीहरू उहाँको साथमा रहून्, ख) उहाँले उनीहरूलाई पचार गर्न पठाउन सकून्, र ग) उनीहरूले रोगहरू निको पार्ने र दुष्ट आत्माहरू निकाल्न सक्ने अधिकार पाऊन् ।

तर पहिले उनीहरूको तालिमको समय आइरहेको थियो । पहिले व्यक्तिगत रूपले उनीहरूलाई गुप्तमा तयार गराउनु थियो । त्यसपछि उनीहरू खुला रूपले प्रचार गर्न सक्षम हुनेथिए । यो सेवाको एक आधारभूत नियम हो । पहिले हामीले प्रभुको साथमा समय बिताउनुपरेको छ, त्यसपछि मात्र हामी उहाँका प्रतिनिधि भएर सेवामा निस्कन सक्छौं ।

दोस्रो, उनीहरूलाई प्रचार गर्न पठाइयो । परमेश्वरको वचनको प्रचारचाहिँ उनीहरूको सुसमाचार फैलाउने मौलिक प्रविधि/तकनिकी थियो । वचनको प्रचारमा नै उनीहरूको सेवा केन्द्रित रहनु थियो, र अरू कुनै कुराले पनि यसको ठाउँ लिनुहुँदैनथियो ।

अन्तमा, उनीहरूलाई अलौकिक शक्ति दिइयो । परमेश्वरले यी प्रेरितहरूमाफत बोल्नुभएको हो भन्ने कुरा मानिसहरूको सामु प्रमाणित गर्नलाई उनीहरूलाई दुष्ट आत्माहरू निकाल्ने शक्ति दिइएको थियो । पवित्र बाइबल लेख्ने काम अझ सकिएको थिएन । यसैले आश्चर्य कर्महरूले परमेश्वरका सन्देशवाहकहरूलाई सिफारिस गर्दथे । हामीसँग पूर्णतया परमेश्वरको वचन छ । आजका मानिसहरूले परमेश्वरको सम्पूर्ण वचन पाएका छन् । प्रमाण-स्वरूप अचम्मका कामहरू नदेखीकन मानिसहरूले परमेश्वरको वचनमा विश्वास गर्नुपर्छ । यो सबै मानिसहरूको कर्तव्य हो ।

मर्कूस ३:१९: अरू प्रेरितहरूका नामको बीचमा यहूदा इस्करयोतीको नाममाथि हाम्रो ध्यान जान्छ, किनभने प्रेरित हुनलाई चुनिएको त्यस व्यक्तिमा एउटा रहस्य लुकेको हुन्छ । त्यो कसरी प्रभुलाई विश्वासघात गरेर सुम्पने व्यक्ति बन्थ्यो ? कुनै प्रतिभावान्, गम्भीर र भक्त मानिसलाई केही समयपछि आफ्ना मुक्तिदाता प्रभुबाट पछि हटेर उहाँलाई क्रूसमाथि भुन्ड्याएर मार्ने त्यस संसारमा फर्केको देख्नु नै प्रभुको सेवामा सबभन्दा नमीठो, मुटु छेड्ने अनुभव हो ।

एघारजनाचाहिँ प्रभुप्रति विश्वासी बनिरहे, अनि उनीहरूद्वारा प्रभु येशूले संसारलाई उथलपुथल पार्नुभयो । उनीहरू एउटा क्षेत्रदेखि अर्को क्षेत्रमा सुसमाचार प्रचार गरेर सुसमाचार अझ अरू क्षेत्रहरूतिर बढाउँदै सुसमाचार रिङ्गै/चारैतिर फैलाउँदै रहे र त्यसो गरेर उनीहरूले सबै

ठाउँहरूमा नयाँ ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई जन्माउँदैथिए। एक प्रकारले, हामी पनि, जसले आज प्रभु येशूमा मुक्ति पाएका छौं, उनीहरूको सेवाबाट पैदा भएका, उनीहरूको समयदेखि लगातार फलिरहेका फलका फलहरू हौं। ख्रीष्ट येशूका निम्ति हाम्रो प्रभाव टाढा-टाढासम्म पुग्दैछ, आखिर कहाँसम्म पुग्ने हो, त्यसको साध्य छैन।

ख) पवित्र आत्माको निन्दाचाहिँ क्षमा नहुने पाप हो

(मर्कूस ३:२०-३०)

मर्कूस ३:२०-२१: जुन पहाडमा प्रभु येशूले आफ्ना प्रेरितहरूलाई बोलाउनुभयो, त्यस पहाडबाट फर्केपछि उहाँहरू गालीलको कुनै एउटा घरमा पस्नुभयो। त्यहाँ एउटा ठूलो भीड फेरि भेला भइगयो, यहाँसम्म कि उहाँ र उहाँका प्रेरितहरू यति व्यस्त भइरहे, कि उहाँहरूले खाना खाने समय पाउनुभएन। येशू अति उद्यमी हुनुभएको कुरा सुनेर उहाँका आफन्तहरूले उहाँलाई समातेर साथमा लैजान खोजे, किनकि उहाँको होश ठेगानमा छैन भन्ने तिनीहरूलाई लागेको थियो। आफ्नो परिवारमा यस्तो पगला धर्मोन्मत्त व्यक्ति हुनुचाहिँ तिनीहरूका निम्ति शर्मको कुरा थियो; यसमा शङ्का छैन।

श्री जे. आर. मिलरले यसको व्याख्यान यसरी गरेका छन्:

‘प्रभुको कहिल्यै कम नहुने अटुट जोश देखेर उहाँका आफन्तहरू एउटै निष्कर्षमा पुगे: उहाँ बौलाउनुभएको हुनुपर्छ। आजकल आफ्ना स्वामीप्रतिको प्रेमले प्रेरित भएर प्रभुको कुनै भक्त अनुयायीले आफूलाई पूरा बिस्वर्षो भने हामीले उसको विषयमा प्रायः उस्तै-उस्तै कुरा गरेको सुन्दछौं। मानिसहरू भन्छन्: ‘ऊ पगला भएको हुनुपर्छ।’ तिनीहरूको विचारमा, आफ्नो विश्वासले प्रेरित भई आफ्नो जीवनमा असाधारण जोश देखाउने जो पनि व्यक्ति पागल हुनुपर्छ। प्रभुका सेवामा अरू सामान्य इसाईहरूभन्दा बढी गम्भीर वा ज्यादा दिलोज्यान दिने भाइबहिनीको होश ठेगानमा नरहेको ठानिन्छ। ...। तर यस प्रकारको पागलपन बढिया हो। तर दुःखलाग्दो कुरा के छ भने, यस्तो असामान्य जोश प्रायः पाइँदैन पाइँदैन। बढी मात्रामा यस प्रकारको जोश

भएका भाइबहिनीहरू भएका भए हाम्रा गिर्जाघरहरूको वरिपरि जिउने मानिसहरूमध्ये यति धेरैजना मुक्ति नपाई मर्नुपर्नेथिएनन् । तब आत्मिक अन्धकारले छाया परेका देशहरूमा सुसमाचार पुर्‍याउन मिशनरीहरूको रूपमा पठाउन सकिने मानिसहरू र पैसा पाउन गाह्रो हुनेथिएन । तब हाम्रा मण्डलीहरूमा यति धेरै ठाउँहरू खाली रहने-थिएनन्; तब हाम्रा प्रार्थना-सभाहरूमा अन्तर्विन्ती चढाउने क्रम बीच-बीचमा लामा-लामा विरामहरूद्वारा रोकिनेथिएन । तब सण्डे स्कूलहरूमा पढाउने शिक्षक-शिक्षिकाहरूको अभाव हुनेथिएन । हाम्रा प्रभुभैं अथवा प्रेरित पावलभैं सबै इसाईहरू आत्मिक उन्मादले भरिनुचाहिँ के साह्रै सुन्दर, महिमित कुरा हुनेथियो !

हामीलाई यहाँ यस ठाउँमा भन्न करै लाग्छ: यस संसारमा जिएर अर्को संसारमा एकैक्षणसम्म पनि कुनै विचार नपुर्‍याउनु नै खास पागलपन मानिनुपर्छ । मुक्ति नपाई दिनदिनै मरिरहेका आत्माहरूको माभ्रमा लगातार जिएर तिनीहरूमाथि कहिल्यै नटिठ्याउनु, तिनीहरूको हराएको अवस्थामा कुनै विचार नपुर्‍याउनु र तिनीहरूलाई बचाउने कुनै कदम नउठाउनु, कुनै कोशिश नगर्नु ? योभन्दा ठूलो पागलपन के हो त ? हो, ठण्डा मगज र सेलाएको मन लिएर नाश भइरहेका आत्माहरूको कुनै परवाह नराख्नु कसैलाई सजिलो लाग्ला; तर याद गर्नुहोस्: हामी आफ्ना समाजका दाजुभाइहरूका गोठाला हौं !! तिनीहरूको अनन्त मुक्तिको केही वास्ता नराख्नु – त्योजस्तो ठूलो दुर्व्यवहार, त्योजस्तो ठूलो भूलचूक कुनै पनि हुँदैन ।’^४

परमेश्वरका निम्ति जोशले आगैआगो भएको मानिस सधैं आफ्ना दौंतरहरूको दृष्टिमा पगला वा अनौठो देखा पर्छ; यो साँचो हो । ख्रीष्ट येशूसित जति बढी हाम्रो चरित्र मिल्न जान्छ, त्यति नै बढी हाम्रा आफन्त र इष्टमित्रहरूले हाम्रो कुरा बुझ्दैनन् भन्ने तीतो अनुभव हामीले गर्नुपर्दछ । हामीले धन कमाउने कुनै प्रयास गरेका भए संसारका मानिसहरूले हामीलाई वाह-वाह गर्नेथिए । तर येशू ख्रीष्टका निम्ति हामी जोशिला भएका छौं भने तिनीहरूले हामीलाई अवश्य छिःछिः-दूरदूर गर्नेछन् ।

मर्कूस ३:२२: शास्त्रीहरूले उहाँलाई पगला हुनुभएको सम्भेनन् । तर तिनीहरूले उहाँलाई 'यसले ता दुष्ट आत्माहरूको शासक बेल्जेबुलको शक्तिले दुष्ट आत्माहरू निकाल्छ' भन्ने दोष लगाए । बेल्जेबुलको शाब्दिक अर्थ 'जेबुब'बाट 'गोबरका भिङ्गा' र 'बाल'बाट 'मालिक वा देवता'को अर्थ लाग्छ, यी शब्द जोड्दा 'गोबरका भिङ्गाको मालिक' वा 'घुरानको मालिक/देवता' भन्ने अर्थ निस्कन्छ । तिनीहरूको यो आरोप कति गम्भीर, कति दुष्ट, कति निन्दात्मक थियो ।

मर्कूस ३:२३: पहिले प्रभु येशूले तिनीहरूले लगाएको दोषको खण्डन गर्नुभयो, त्यसपछि उहाँले यस्तो आरोप लगाउनेहरूमाथि आइपर्ने अनन्त विनाशको घोषणा गर्नुभयो । बेल्जेबुलको सहायता लिएर उहाँले दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभयो भने शैतानले आफ्नै विरोधमा काम गर्दैथियो, र आफ्नै उद्देश्यहरू विफल तुल्याउँदैथियो । किनकि दुष्ट आत्माहरूबाट मानिसहरूलाई छुटकारा दिनु होइन, तर तिनीहरूको सहायताले मानिसहरूलाई वशमा पार्नु शैतानको उद्देश्य हो ।

मर्कूस ३:२४-२६: यस्तो कुनै राज्य, कुनै घर-परिवार, वा कुनै व्यक्ति छैन, जसले आपसी फाटो भएको अवस्था सहन सक्दछ । दिगो रहनु हो भने भित्री एकता र सहकारिता चाहिएको छ, फुट र विरोध होइन ।

मर्कूस ३:२७: शास्त्रीहरूले लगाएको दोष आधारहीन, अर्थहीन थियो । वास्तवमा, तिनीहरूले भनेको ठीक उल्टो काम प्रभु येशूले गर्नुभयो । उहाँले गर्नुभएका अचम्मका कामहरूचाहिँ शैतान जागेर उठेको, त्यसको शक्ति बढेको चिन्ह होइन, तर शैतान हारेको, त्यो पतित भएको चिन्ह पो थिए । 'कसैले बलियो मानिसलाई पहिले बाँधेन भने त्यसले त्यसको घरभित्र पस्न र त्यसका मालसामान लुट्न सक्दैन; त्यसपछि मात्र त्यसले त्यसको घर लुट्नेछ' भनेर मुक्तिदाता प्रभुले भन्नुभएका शब्दको अर्थ यही थियो ।

शैतान त्यो बलियो मानिस थियो । अनि त्यसको घर त्यसले आफ्नो शासन चलाएको क्षेत्र अर्थात् त्यसको राज्य हो । शैतान यस संसारको देव हो । त्यसको वशमा भएका मानिसहरू त्यसका मालसामान हुन् । प्रभु येशू

ती मानिस हुनुहुन्छ, जसले शैतानलाई बाँधेर त्यसको घर लुट्नुहुन्छ। ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनमा शैतान बाँधिनेछ र एक हजार वर्षसम्म अथाह कुण्डमा फालिनेछ। यस पृथ्वीमा मुक्तिदाता प्रभुले आफ्नो सेवकाइभरि दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभएको कार्यले उहाँले शैतानलाई सम्पूर्ण रूपले बाँध्नुहुने कुराको पूर्वजानकारी दिएको थियो।

मर्कूस ३:२८-३०: ती शास्त्रीहरूमाथि प्रभु येशूले अनन्त दण्डको फैसला घोषणा गर्नुभयो, किनकि तिनीहरूले कहिल्यै क्षमा नहुने पाप गरेका थिए। उहाँले तिनीहरूलाई दोषी ठहर्याउनुभयो; किनभने प्रभु येशूले पवित्र आत्माको शक्तिले दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभएको कुरा तिनीहरूले शैतानको शक्तिले गरेको काम हो भनेर उहाँलाई भूटो दोष लगाएका थिए। त्यसो गरेर तिनीहरूले खास गरी पवित्र आत्मालाई दुष्ट आत्मा पो भनेका थिए। त्यो हो पवित्र आत्माको विरोधमा गरिएको निन्दा। सबै प्रकारका पापहरूको क्षमा हुन सक्छ, तर पवित्र आत्माको निन्दा कहिल्यै क्षमा नहुने पाप हो; त्यो अनन्त पाप हो।

तर के अचेलका मानिसहरूले यो पाप गर्न सक्छन् के? शायद गर्न सक्दैनन्; किनकि यो चाहिँ प्रभु येशू यस पृथ्वीमा उपस्थित हुनुहुँदा उहाँले अचम्मका कामहरू गर्नुभएको बेलामा गरिएको पाप हो। अनि आज उहाँ संसारमा शरीरमा उपस्थित हुनुहुन्न, उहाँ स्वयम्ले दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुहुन्न। यसैले त्यति बेलामा जस्तो पवित्र आत्माको निन्दा गर्ने परिस्थिति नमिल्ला। 'अहह, मैले पवित्र आत्माको निन्दा गरेछु-गरेछु' भनेर जति मानिसहरूले चिन्ताफिक्री गर्छन्, तिनीहरूले यो पाप गरेकै हुँदैनन्। तिनीहरूको मनको खेदले नै यो कुरा देखाउँदछ; किनभने पवित्र आत्माको निन्दा गर्ने मानिसको मनमा पश्चात्तापको कुनै पनि लक्षण देखा पर्दैन।

ग) परमेश्वरका दासकी खास आमा र उहाँका खास भाइहरू को-को हुन्? (मर्कूस ३:३१-३५)

येशूकी आमा उहाँका भाइहरूको साथमा उहाँसँग कुरा गर्न आइन्। भीडले गर्दा उनीहरू उहाँकहाँ पुग्न सकेनन्। यसैले उनीहरूले 'हामी

तपाईंलाई बाहिर पर्खिरहेका छौं भन्ने खबर पठाए। हेर्नुहोस्, तपाईंकी आमा र तपाईंका भाइहरूले तपाईंलाई खोज्दै हुनुहुन्छ भन्ने खबर उहाँलाई सुनाइएपछि उहाँले वरिपरि आफ्नो चारैतिर बस्नेहरूलाई हेर्नुभयो, र परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्नेहरू नै उहाँकी आमा र उहाँका भाइहरू हुन् भनेर बताउनुभयो।

हाम्रा निम्ति यहाँबाट हामीले सिक्नुपर्ने कति पाठहरू छन्:

क) प्रथम, प्रभु येशूका यी शब्दहरूले मरियमको पूजा गर्नेहरूलाई हप्काउँछन्। मरियमचाहिँ उहाँकी शारीरिक आमा थिइन्, र उहाँले यही स्तरमा नै तिनलाई आमा भनेर आदर गर्नुहुन्थ्यो भन्ने कुरा कसैले इन्कार गर्दैन। तर उहाँले यस खण्डमा के भन्नभयो भने, शरीरको नाताभन्दा आत्मिक नाता ठूलो हो। माता मरियमले परमेश्वरको इच्छा पूरा गरेर नै आफ्नो इज्जत बढाउनेछिन्, येशूकी माता भएकी नाताले होइन।

ख) प्रभुका यी शब्दहरूले माता मरियम सदा कन्या रहिरहिन् भन्ने शिक्षा भूटो ठहराउँछन्; किनभने येशूका भाइहरू भएका रहेछन्। उहाँ मरियमका जेठा छोरा हुनुहुन्थ्यो, तर पछिबाट तिनका अरू छोराहरू र छोरीहरू जन्मे (मत्ती १३:५५, मर्कूस ६:३, यूहन्ना २:१२ र ७:३, ५ र १०, साथै प्रेरित १:१४ र १ कोरिन्थी ९:५, गलाती १:१९ र भजन ६९:८ पनि हेर्नुहोला)।

ग) प्रभु येशूले शरीरका स्वाभाविक सम्बन्धहरूभन्दा परमेश्वरका इच्छाका कुराहरू उच्च स्थानमा राख्नुभयो। उहाँले आफ्ना अनुयायीहरूलाई अभै यसो भन्दै हुनुहुन्छ: **‘कोही मानिस मकहाँ आउँछ र आफ्ना बुवा, आमा, पत्नी, छोराछोरीहरू, दाजुभाइहरू र दिदी-बहिनीहरूलाई, अँ, आफ्नै प्राणलाई पनि घृणा गर्दैन भने त्यो मेरो चेला हुनै सक्दैन’** (लूका १४:२६)।

घ) यस खण्डले हामीलाई के सम्झना गराएको छ भने, ख्रीष्ट-विश्वासीहरूचाहिँ रगतको नाताले बाँधिने साइनुभन्दा अझ बलिया डोरीहरूले अरू सङ्गी-विश्वासीहरूसँग बाँधिएका हुन्छन्। विशेष गरी जब हाम्रा आफन्तहरू प्रभुमा हुँदैनन्, तब यो कुरा भन् बढी सत्य ठहर्छ।

ड) अन्तमा, प्रभु येशूले यस खण्डमा परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्ने कुरामा बढी महत्त्व दिनुभएको छ र यस कुरामा बढी जोड दिनुभएको छ । 'के म यस आत्मिक मापदण्डमनिबाट छिर्छु कि ? के यस दृष्टिकोणले म उहाँको खास आमा, वा उहाँको खास भाइ हुँ त ?' भन्ने प्रश्न आफूलाई सोधौं ।

घ) बीउ छर्नेको दृष्टान्त (मर्कूस ४:१-२०)

मर्कूस ४:१-२: यहाँ प्रभु येशूले फेरि पनि समुद्रको किनारामा शिक्षा दिनुभयो । भीडको कारणले उहाँ फेरि पनि एउटा ढुङ्गामा चढ्नुभयो र समुद्रमा किनारादेखि अलि पर गएपछि त्यहाँबाट आफ्नो शिक्षा दिने काम शुरु गर्नुभयो । अनि आफ्नो वरिपरि भएको प्रकृतिबाट फेरि पनि कति उदाहरणहरू लिएर उहाँले आत्मिक पाठहरू सिकाउनुभयो । उहाँले भौतिक जगतमा आत्मिक वास्तविकताहरू देख्नुहुन्थ्यो । ती वास्तविकताहरू त्यहाँ छन्, हामी सबैका निम्ति त्यहाँ छन्; देखेले तिनलाई देख्छन् ।

मर्कूस ४:३-४: यो दृष्टान्त बीउ छर्नेको दृष्टान्त हो । यसमा एकजना बीउ छर्ने छ, बीउ छ र किसिम-किसिमको माटो छ । बाटोको किनाराको माटो चाम्रो छ; त्यसमा बीउ उम्रन सक्दैन, त्यसले जरा हाल्न सक्दैन । चराहरू आए र त्यो बीउ खाइदिए ।

मर्कूस ४:५-६: ढुङ्गेनी माटो भन्नाले पहरामाथि-माथि पातलो हुने गरी एक तहको माटो मात्र छ । माटोको गहिराइ नभएको हुनाले बीउले गहिरो हुने गरी जरा गाड्न पाएन ।

मर्कूस ४:७: काँडाको घाररूपी जमिनमा काँडाका भाङहरू थिए, जसले बीउलाई निस्सासिदिए; किनकि ती काँडाहरूले गर्दा बीउले न पोषण, न घामको उज्यालो नै पाउन सक्यो ।

मर्कूस ४:८-९: असल जमिनमा गहिराइ थियो । त्यसको माटो मलिलो थियो । त्यो बीउका निम्ति साह्रै उपयोगी थियो । त्यसैले कुनै बीउले तीस गुणा, अरू बीउले साठी गुणा, फेरि अरू बीउले सय गुणा फल फलायो ।

मर्कस ४:१०-१२: जब चेलाहरू प्रभुसँग एकलै भए, तब उनीहरूले उहाँलाई 'तपाईंले दृष्टान्तहरूमा किन बोल्नुभयो' भनेर सोधे । जवाफमा उहाँले यसो भन्दै त्यसको कारण बताउनुभयो: परमेश्वरको राज्यको रहस्य जान्नका निम्ति ग्रहण गर्ने हृदय भएको व्यक्ति हुनुपर्छ । त्यस्ताहरूले मात्र बुझ्नेछन् । नयाँ नियमभरि नै रहस्य भन्दाखेरि के बुझिन्छ भने, रहस्यचाहिँ अहिलेसम्म नजानिएको एउटा सत्यता हो, जो मानिसहरूले दिव्य प्रकाश नपाएसम्म कहिल्यै जान्नेछैनन् । तब परमेश्वरको राज्यको रहस्यमा निम्न सत्यताहरू समावेश छन्:

क) इस्राएलको राजाको रूपमा प्रभु येशूले आफूलाई तिनीहरूकहाँ प्रकट गर्नुहुँदा तिनीहरूले उहाँलाई इन्कार गरे ।

ख) यस संसारमा उहाँको राज्य देख्ने गरी स्थापित हुनुभन्दा अघि एउटा अन्तराल बीचमा आउँछ ।

ग) यस अन्तरिम अवधिभरि त्यस राज्यले एक आत्मिक रूप धारण गर्नेछ । राजाको अनुपस्थितिमा जत्तिले येशूलाई राजा भनी स्वीकार गर्नेछन्, उनीहरू सबैजना राज्यभित्र आइसकेका हुन्छन् ।

घ) यस सारा अन्तरिम अवधिभरि नै परमेश्वरको वचनरूपी बीउ छरिनेछ । यसको नतिजा भिन्नभिन्न हुनेछ । कति मानिसहरूले साँचो तवरले प्रभुलाई अप्नाएका हुन्छन्, तर अरू मानिसहरू नामधारी इसाई मात्र हुन्छन् । इसाई नाम भएका सबैजना राज्यको 'स्वीकार गर्नेहरूको बाहिर क्षेत्र'मा पर्नेछन्, तर राज्यको 'वास्तविकताको भित्री क्षेत्र'मा उनीहरूले मात्र प्रवेश गर्नेछन्, जसको विश्वास साँचो विश्वास ठहरिनेछ ।

यो सत्यता किन दृष्टान्तहरूमा प्रस्तुत गरियो, सो कुरा एघार र बाह्र पदहरूले स्पष्ट पारेका छन् । परमेश्वरले आफ्ना घरपरिवारलाई मात्र हुने रहस्यहरू अरू कसैलाई प्रकट गर्न चाहनुहुन्न, तर उहाँले केवल उनीहरूलाई प्रकट गर्नुहुन्छ, जसका हृदय खुला, ग्रहण गर्न तयार र आज्ञाकारी हुन्छन् । जतिजनाले तिनीहरूलाई दिइएको प्रकाश इन्कार गर्छन्, तिनीहरूबाट उहाँले आफ्नो सत्यता लुकाइराख्नुहुन्छ । यस्ता

मानिसहरूलाई प्रभु येशूले 'बाहिर हुनेहरू'को नाम दिनुभयो । 'हेर्दाखेरि तिनीहरूले देखून् तर चाल नपाऊन्, सुन्दाखेरि तिनीहरूले सुनून् तर नबुझून्; नत्र ता कतै तिनीहरू फर्कलान्, र तिनीहरूका पाप तिनीहरूलाई क्षमा होलान्' – बाह्य पदका यी शब्दहरूको भाषा अनियमित पाठकलाई निक्कै रूखो र पक्षपातीजस्तो लाग्न सक्छ ।

तर हामीले यी मानिसहरूले पाएको अति ठूलो सौभाग्य भुल्नुहुँदैन । परमेश्वरका पुत्र तिनीहरूको माभ्रमा रहनुहुन्थ्यो र उहाँले तिनीहरूलाई सिकाउनुभएको र तिनीहरूको सामु थुप्रै अचम्मका र सामर्थ्यका कामहरू गर्नुभएको थियो । उहाँलाई वास्तविक मसीहको रूपमा स्वीकार गर्नुको सट्टामा तिनीहरूले हालैमा उहाँलाई इन्कार/तिरस्कार गरिरहेका थिए । तिनीहरूले संसारको ज्योतिमा लात हानेका हुनाले तिनीहरू उहाँका शिक्षारूपी प्रकाशदेखि वञ्चित भए । अबदेखि उसो तिनीहरूले उहाँका अचम्मका कामहरू देख्न त देखेछन्, तर तिनको आत्मिक महत्त्व बुझेनन्; तिनीहरूले उहाँको प्रवचनहरू सुन्न त सुन्नेछन्, तर तिनमा भएका गहिरा-गहिरा अर्थ र शिक्षाको गुण ग्रहण गर्न सक्दैनन् ।

अन्तिम पल्ट सुसमाचार सुनेको कुरा हुन सक्छ है ! पाप गर्दै बस्दा अनुग्रहको समयचाहिँ बितिजानु सम्भव हुन्छ नि । कति मानिसहरूले मुक्ति पाउन सकिने सीमा नाघेका छन् । मुक्तिदाता प्रभुलाई इन्कार गर्ने यस्ता पुरुष र स्त्रीहरू छन्, जसले कहिल्यै फेरि पश्चात्ताप गर्ने कुनै पनि मौका पाउनेछैनन्, जसका पापहरू कहिल्यै क्षमा हुनेछैनन् । हुन सक्छ, तिनीहरूले सुसमाचार सुन्ने मौका फेरि पाउलान्, तर शुभ सन्देशचाहिँ तिनीहरूका बोधा कानमा र तिनीहरूको कठोर मनभित्र पस्नै सक्दैन । हाम्रो भनाइ छ: 'जबसम्म मानिस जीवित हुन्छ, तबसम्म उसका निम्ति आशा हुन्छ ।' तर पवित्र बाइबलले यस्ता मानिसहरूको विषयमा बताउँछ, जो जिउँदा हुँदाहुँदै पनि पश्चात्ताप गर्ने मौका पाउने सीमा नाघेका छन् (उदाहरणका निम्ति हिब्रू ६:४-६ हेर्नुहोला) ।

मर्कूस ४:१३: लौ, हामी बीउ छर्नेको यस दृष्टान्ततिर फर्कीं ! प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई सोध्नुभयो: उनीहरूले यति सरल दृष्टान्त ता बुझ्न सकेनन् भने उनीहरूले यसभन्दा गाह्र दृष्टान्तहरू कसरी बुझ्न सक्नेथिए त ?

मर्कस ४:१४: बीउ छर्ने को थियो, सो कुरा मुक्तिदाता प्रभुले बताउनुभएन। बीउ छर्नेचाहिँ कि त उहाँ स्वयम् हुनुहुन्छ, कि त सुसमाचार प्रचार गर्ने उहाँका प्रतिनिधिहरू हुन्। उहाँले भन्नुभएअनुसार बीउचाहिँ वचन हो।

मर्कस ४:१५-२०: किसिम-किसिमको जमिनले मानिसहरूका हृदय कस्ता-कस्ता हुन्छन् र ती हृदयहरूले छरिएको वचन कुन-कुन प्रकारले ग्रहण गर्छन्, सो कुरा सङ्केत गरेको छ। वचन निम्न चार प्रकारले ग्रहण गरियो:

पन्ध्र पद: बाटोको किनाराको चाम्रो माटो। त्यस्तो हृदय कडा र कठोर हुन्छ। त्यस्तो व्यक्ति ढीठ हुन्छ, त्यसको मन चूर्ण भएको हुँदैन। त्यसले प्रभु येशूलाई बिलकुलै अस्वीकार गर्छ। चराहरूले शैतानलाई सङ्केत गर्छन्, जसले वचनरूपी बीउ खोसेर लैजान्छ। पापी मानिसले सन्देश सुन्छ, तर वचनले त्यसको मनमा कुनै असर पार्दैन। त्यसलाई घतमा लाग्दैन, त्यो कायल हुँदैन। त्यसलाई विरक्त लाग्दैन, पछि पनि त्यसलाई केहीजस्तो पनि लाग्दैन।

सोह र सत्र पद: ढुङ्गेनी माटो। त्यस व्यक्तिले हल्का पाराले वचन ग्रहण गर्छ। हुन सक्छ, सुसमाचारको प्रचार सुन्दा प्रभुलाई ग्रहण गर्ने जोशले पूर्ण निम्तो पाएर आवेगमा आएर त्यसले ख्रीष्ट येशूलाई विश्वास गरेको भान गराउँछ। हुन सक्छ, त्यो एक मानसिक सहमति मात्र थियो। त्यसमा त्यस मानिसले आफूलाई वास्तविक रूपले ख्रीष्ट येशूको हातमा समर्पण गरेको देखिँदैन। त्यसले वचन खुशीसाथ ग्रहण गर्छ। त्यो भन्दा ता बरु पूरा पश्चात्तापी र चूर्ण भएर त्यसले वचन ग्रहण गरेको भए बढिया हुनेथियो। केही समयसम्म त्यो विश्वासमा राम्ररी बढेको देखिन्छ, तर आफ्नो विश्वासको अङ्गीकारले गर्दा कष्ट र खेदोमा पर्दाखेरि त्यसले प्रभुलाई पूरै त्याग्छ; किनभने त्यो यसको दाम चुकाउन तयार हुँदैन। जबसम्म लोकलाई मन परेको हुन्छ, तबसम्म त्यसले 'म इसाई हुँ' भन्छ, तर सतावटले त्यसको साँचो रूप जाहेर गर्छ।

अठार र उन्नाइस पद: काँडाहरूको बीचमा। यी मानिसहरूले पनि असल प्रकारले विश्वास गर्न शुरु गर्छन्। बाहिर हेर्दाखेरि तिनीहरू

बिलकुल साँचो ख्रीष्ट-विश्वासीहरूजस्तै देखा पर्दछन्। तर त्यसपछि तिनीहरूको ध्यान आफ्नो कामधन्धामाथि र सांसारिक चिन्ताफिक्रीका विषयहरूमाथि पर्न जान्छ। तिनीहरू धनी हुने अभिलाषाले तल्लीन हुन्छन्। तिनीहरूले बिस्तारै आत्मिक कुराहरूमा चासो राख्न छोड्छन्। अन्तमा तिनीहरू 'म ख्रीष्टचान होइनँ' धरि भन्न पुग्छन्।

बीस पद: असल जमिन। यहाँहरूले जति मूल्य चुकाउनुपरे पनि पक्का गरी वचन ग्रहण गर्छन्। उनीहरू नयाँ जन्म पाएका व्यक्तिहरू हुन्। उनीहरू ख्रीष्ट राजाका भक्त प्रजा हुन्। न संसारले, न शरीररूपी उनीहरूको पापी स्वभावले, न शैतानले ख्रीष्ट येशूमाथि राखेको उनीहरूको भरोसा हल्लाउन सक्छन्।

तर वचन सुन्नेहरूमा असल जमिन ठहरिएकाहरूको बीचमा पनि फल फलाउने सम्बन्धमा भिन्नता पाइन्छ। कसैले तीस गुणा, कसैले साठी गुणा, कसैले सय गुणा फल फलाउँछ। कम्ती फल वा बढी फल फलाउने कुरा केमा भर पर्छ? जसले वचन तत्कालै पालन गर्छ, शङ्का र वादविवाद नगरी वचन पालन गर्छ, आनन्दसाथ वचन पालन गर्छ, उसले बढी फल फलाउने नै छ।

ड) वचन सुन्नेहरूको जिम्मेवारी (मर्कूस ४:२१-२५)

मर्कूस ४:२१: बत्तीले यहाँ ती सत्यताहरूलाई सङ्केत गर्छ, जो प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई सुम्पिदिनुभयो। ती सत्यताहरू पाथीमनि वा खाटमनि राख्नुहुँदैन; तर सबैले देखे गरी ती सत्यताहरू प्रकाशमा आउनुपर्छ। यस पाथीलाई के अर्थ लगाऔं? यो पाथी हाम्रो व्यवसाय हुन सक्छ, जसले त्यसलाई मौका दियो भने प्रभुलाई दिनुपर्ने समय खाइदिन्छ। खाटले कुन कुरा सङ्केत गर्ला? त्यसले ऐश-आराम वा अल्छीपनको चित्रण गर्छ। यी दुवै कुराहरू सुसमाचारको कामका शत्रु हुन्।

मर्कूस ४:२२: प्रभु येशूले दृष्टान्तहरू लिएर भीडहरूसित बोल्नुभयो। ती दृष्टान्तहरूभित्र कुनै न कुनै सत्यता लुकेको थियो। तर चेलाहरूले यिनमा लुकिराखेका सत्यताहरू इच्छुक व्यक्तिहरूलाई अर्थ

खोलेर बताइदिऊन् भन्ने परमेश्वरको इच्छा थियो । तर यो पनि बाइस पदको अर्थ हुन सक्छः एक दिन आउनेछ, जब गुप्त राखिएका र लुकेका सबै कुराहरू प्रकट हुनेछन्; सबै कुराहरू प्रकट गर्ने त्यस दिनको निरन्तर सम्भना गरेर चेलाहरूले प्रभुको सेवा गर्नुपर्छ; किनभने त्यस दिनले मुक्तिदाता प्रभुका निम्ति साक्षी भएर जिउनुको सट्टामा हामीले व्यवसायलाई वा सुखविलासलाई हाम्रो ध्यान र मन खिचन दिएको कुरा प्रकट गर्नेछ ।

मर्कूस ४:२३: अधिल्ला शब्दहरूमा ठूलो गम्भीरता छ । यस कुरामा प्रभु येशूले जोड लगाउन चाहनुभयो । यसैले उहाँले यहाँ यस ठाउँमा 'कसैका सुन्ने कानहरू छन् भने त्यसले सुनोस् !' भन्ने अर्तीपूर्ण वचन थप्नुभयो ।

मर्कूस ४:२४: प्रभु येशूले अभै गम्भीर चेताउनी थपेर यसो भन्नुभयोः 'तिमीहरूले के सुन्दछौ, त्यसको विषयमा होशियार होओ !' हामीले परमेश्वरको वचनमा कुनै आज्ञा देख्छौं, सुन्छौं, पढ्छौं, तर त्यसलाई पालन गर्दैनौं भने मैले अरू कसैलाई पनि 'फलाना आज्ञा पालन गर' भनेर आदेश दिन सक्दिनँ । मानिसहरूले प्रचारकको जीवनमा उतारेको सत्यता देख्नुपर्छ; तब उनको शिक्षामा सिकाउने शक्ति, अधिकार र उनको सेवा गर्ने क्षेत्र पनि बढ्छ ।

जुन सत्यता हामी अरू मानिसहरूसित बाँड्नुहुँदा गच्छौं, त्यो हाम्रो नाप हो । त्यस हाम्रो नापअनुसार हामी त्यो साउँ र त्यसको सुद त्यस सुदको सुदसित फिर्ता पाउँछौं । शिक्षकले आफ्नो पाठ तयार गर्दा शिष्यहरूले भन्दा धेरै कुरा सिकेका हुन्छन् । अनि यसो गर्दा लागेको हाम्रो थोरै खर्चले भविष्यमा ठूलो इनाम कमाउनेछ ।

मर्कूस ४:२५: हरेक पल्ट जब हामीले हाम्रा निम्ति नयाँ, हामीलाई ताजा लाग्ने कुनै सत्यताको प्रकाश प्राप्त गर्छौं र त्यो प्रभुबाट पाएको ज्ञान हाम्रो जीवन र व्यवहारमा उताछौं, तब पक्का पनि हामीलाई फेरि अभि अरू सत्यताहरू दिइनेछ । तर हामीले प्राप्त गरेको त्यस सत्यतारूपी ज्ञानले हाम्रो जीवनमा कुनै सकारात्मक प्रतिक्रिया ल्याउँदैन भने ता हामी अघि पाइसकेको कुरा पनि गुमाउँछौं ।

च) बढ्ने बीउको दृष्टान्त (मर्कूस ४:२६-२९)

यहाँ प्रस्तुत गरिएको दृष्टान्त मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकमा मात्र पाइन्छ। यसको अर्थ हामी कम्तीमा दुई किसिमले बुझ्न सक्छौं। पहिलो अर्थ लगाउमा, बीउ छर्ने व्यक्ति प्रभु येशू हुनुहुन्छ, जसले यस संसारमा आफ्नो सेवकाइभरि नै बीउ छर्नुभयो, त्यसपछि उहाँ स्वर्गमा फर्कनुभयो। तब त्यो बीउचाहिँ रहस्यमय तरिकाले, थाहा नपाउने गरी, तर रोक्न नसकिने गरी बढ्न थाल्छ। जुन कुरा सानो शुरुआत मात्र देखिन्थ्यो, त्यो साँचो विश्वासीहरूको रूपमा ठूलो फसल बन्यो। तब अन्नरूपी फल पाक्छ, तब फसलचाहिँ उठाइन्छ र स्वर्गीय दुकुटीमा राखिन्छ।

अथवा दोस्रो अर्थअनुसार, यस दृष्टान्तबाट उहाँका चेलाहरूलाई उत्साह मिलोस् भन्ने उद्देश्यले दिइएको हुन सक्छ। बीउ छर्ने जिम्मेवारी उनीहरूको हो। राति सुत्ने र बिहान उठ्ने व्यक्तिहरूचाहिँ उनीहरू हुन्; किनकि परमेश्वरको वचन परमेश्वरकहाँ त्यसै, रित्तो फर्किने होइन, तर त्यसले उहाँ जे चाहनुहुन्छ, सो पूरा गर्नेछ भन्ने कुरा उनीहरू जान्दछन्। त्यो वचनरूपी बीउ रहस्यमय ढङ्गले बढ्छ, अँ, अचम्म प्रकारले बढ्छ; यसमा न मानिसको बल, न मानिसको सीप, न त्यसको बुद्धि चाहिन्छ। परमेश्वरको वचनले आफैआफ मानिसको हृदयमा काम गर्दछ र परमेश्वरका निम्ति फल उत्पादन गर्दछ। मानिसले रोप्छ र पानी हाल्छ, तर परमेश्वरले त्यसको वृद्धि गराउनुहुन्छ। यस प्रकारको अर्थ लगाउमा उनन्तीस पदले समस्या ल्याउँछ; किनकि फसल काट्ने बेलामा परमेश्वरले मात्र हँसिया लगाउन सक्नुहुन्छ। तर यस दृष्टान्तमा बीउ छर्ने मानिसले नै फसल पाक्ने बेलामा हँसिया चलाएको छ।

छ) रायाको बीउको दृष्टान्त (मर्कूस ४:३०-३४)

मर्कूस ४:३०-३२: यस दृष्टान्तले परमेश्वरको राज्यको वृद्धि कुन प्रकारले हुँदछ, सो चित्रण गर्छ। शुरुमा त्यसको रूप रायोको दानाजत्रो अति सानो हुन्छ, तर बढेपछि त्यो एउटा रूख वा ठूलो पोथ्रा नै बन्छ, यति ठूलो कि चराहरू आएर त्यसका हाँगाहरूमा वास बस्छन्। परमेश्वरको

राज्य सानो भएर सतावटमा परेको अल्प सङ्ख्यक भुण्डबाट शुरु भएकै हो । तर त्यसपछि त्यो निक्कै लोकप्रिय बन्यो, र कति सरकारहरूले इसाई धर्म आफ्नो राष्ट्र धर्म तुल्याए । त्यस प्रकारको वृद्धि अद्भुत, तर हानिकर थियो; किनकि धेरै मानिसहरूले मुखले ता ख्रीष्ट राजालाई स्वीकार गरे, तर त्यो प्रायः केवल ओठको भक्ति थियो । तिनीहरूले साँचो तवरले प्रभुलाई अजाएका थिएनन् ।

श्री वान्स ह्वरले भन्छन्:

‘ख्रीष्टको मण्डलीका विश्वासीहरूको जीउमा घाउका दागहरू जबसम्म आलै थिए, तबसम्म ख्रीष्टको मण्डली बढ्दैथियो । तर जुन बेलादेखि इसाईहरूले तक्माहरू पाउन थाले, त्यस बेलादेखि अवस्था बिग्रियो र आत्मिक क्षीणता आउन थाल्यो । इसाईहरूले रङ्गशालाहरूमा टिकट काटेर मुख्य मञ्चमा बसीकन रमिता हेर्ने दिनहरूभन्दा उनीहरू सिंहहरूको मुखमा फ्याँकिएका दिनहरू नै मण्डलीका निम्ति उत्तम दिनहरू भएका रहेछन् ।’^४

यसकारण रायाको रूखले इसाई धर्मको चित्रण गर्छ, जो किसिम-किसिमका भूटा शिक्षकहरूको वास बस्ने विश्रामस्थल भएको छ । त्यस रूखले परमेश्वरको राज्यको हालैमा भइरहेको बाहिरी रूप दर्साएको छ ।

मर्कुस ४:३३-३४: तेत्तीस र चौतीस पदमा शिक्षा दिने तरिकाको सम्बन्धमा हाम्रा निम्ति केही मुख्य कुराहरू पेश गरिएका छन्: प्रभु येशूले मानिसहरूलाई तिनीहरूको सुत्रे क्षमताअनुसार सिकाउनुहुन्थ्यो । मानिसहरूले अगाडि पाइसकेको ज्ञानमाथि उहाँले आफ्नो शिक्षा निर्माण गर्दै लानुहुन्थ्यो । पहिलो पाठ नपचेसम्म उहाँले अर्को पाठ सिकाउनुहुन्नथियो । त्यसरी उहाँले तिनीहरूलाई ज्ञान पच्ने समय दिनुहुन्थ्यो । उहाँको वचन सुत्रेहरूको सुत्रे शक्तिमाथि मध्यनजर राखेर उहाँले तिनीहरूको मगजमा पस्न सक्ने मात्रामा तिनीहरूलाई सिकाउनुहुन्थ्यो (यूहन्ना १६:१२, १ कोरिन्थी ३:२ र हिब्रू ५:१२ पद पनि हेर्नुहोला) । हाम्रो विचारमा, कतिपय प्रचारकहरूले यस्ता कुराहरू नबुभीकन प्रभु येशूले ‘मेरा भेडाहरू चराऊ’ नभनेर ‘मेरा जिराफहरू चराऊ’ भन्नुभएभैं

एकै चोटि भक्कु दिने प्रभुको पद्धतिसित नमिल्दो सिकाउने तरिका अजाएका हुन्छन् ।

प्रभुको सर्वसाधारण शिक्षा दृष्टान्तहरूयुक्त भए पनि उहाँ आफू आफ्ना चेलाहरूसँग एकलै हुँदा उहाँले उनीहरूलाई तिनको अर्थ बताउनुहुन्थ्यो । इमानदारीसाथ प्रकाशको चाहना गर्नेहरूलाई उहाँले ज्ञानको प्रकाश दिनुहुन्छ ।

ज) आँधी र छालहरूसमेत परमेश्वरका दासको अधीनमा हुन्छन् (मर्कूस ४:३५-४१)

मर्कूस ४:३५-३७: त्यही दिन, साँझ परेपछि प्रभु येशू र उहाँका चेलाहरूले गालीलको समुद्रको पारिपट्टिको पूर्वीय किनारातिर समुद्र यात्रा गर्न थाल्नुभयो । उहाँहरूले अगाडि कुनै तयारी गर्नुभएन । त्यहाँ अरू ससाना डुङ्गाहरू पनि उहाँहरूलाई पछ्याउँदै आइरहेका थिए । अचानक ठूलो आँधी चलन थाल्यो, अनि अग्ला-अग्ला छालहरू त्यस डुङ्गामाथि बजारिए, र त्यसलाई डुबाउलान् जस्तै गरे ।

मर्कूस ४:३८-४१: त्यति बेला प्रभु येशू डुङ्गाको पछिल्लो भागमा सुतिरहनुभएको थियो । डरले आत्तिएका चेलाहरूले उहाँलाई ब्युँभ्याए । 'हामी नष्ट भइरहेछौं, र के तपाईं वास्ता गर्नुहुन्न?' भन्दै उनीहरूले उहाँलाई हप्काए । तब प्रभु उठ्नुभयो, अनि उहाँले बतास र छालहरूलाई हकार्नुभयो । तुरुन्तै सब वातावरण बिलकुल शान्त भइगयो । चेलाहरू डराइरहेका र उनीहरूले उहाँमाथि भरोसा नराखेको हुनाले उनीहरूले उहाँको एकैक्षणको हप्की खानुपर्‍यो । यो अचम्मको काम देखेर उनीहरू तीनछक परे । उनीहरूले प्रभु येशूलाई चिन्दथे, ता पनि उहाँले प्रकृतिलाई आफ्नो वशमा पार्नुभएको शक्तिको काम देखेर उनीहरू फेरि पनि प्रभावित भए ।

त्यस घटनाले प्रभु येशू मानिस हुनुहुन्थ्यो र परमेश्वर पनि हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा प्रमाणित गरेको छ । मानिस भई उहाँ डुङ्गाको पछिल्लो भागमा सुतिरहनुभएको थियो । उहाँ बोल्नुभयो, र समुद्र शान्त भइहाल्यो; त्यो उहाँको ईश्वरत्वको प्रदर्शन हो ।

त्यस घटनाले प्रकृतिमाथि प्रभु येशूको अधिकारको प्रदर्शन गरेको छ, जसरी त्यसभन्दा अधिका अचम्मका कामहरूले रोगहरूमाथि र दुष्ट आत्माहरूमाथि उहाँको अधिकार देखाएका थिए ।

अन्तमा, त्यस घटनाले हामीलाई हाम्रा जीवनमा आँधीहरू चलेका सब समयमा हामी प्रभुकहाँ जानुपर्छ र उहाँको शरण लिनुपर्छ भन्ने उत्साह दिन्छ, यो जानेर कि जुन ढुङ्गामा प्रभु हुनुहुन्छ, त्यो ढुङ्गा कहिल्यै ढुब्नै सक्दैन ।

तपाईं चाहिँ ती प्रभु हुनुहुन्छ, जो त्यस ढुङ्गाभित्र त्यस सिरानीमाथि आफ्नो शिर राखेर सुत्नुभएको थियो;

तपाईं चाहिँ ती प्रभु हुनुहुन्छ, जसले उल्लिखेको समुद्रलाई शान्त पार्नुभएको थियो ।

तब हुत्याउने बतासहरू र उल्लिखेका छालहरूको के मतलब ?

ढुङ्गामा तपाईंको साथमा रहन पाए बस, भइगयो !!

सुश्री एमी करमाइकल

ज) दुष्ट आत्माहरू लागेको गादारेनी निको भएको

(मर्कूस ५:१-२०)

मर्कूस ५:१-५ : गादारेनीहरूको देश गालीलको समुद्रको पूर्व-पट्टिको मुलुक हो । त्यस जग्गामा प्रभु येशूको भेट एउटा अति डरलाग्दो मानिससित भयो, जो धेरै दुष्ट आत्माहरूको वशमा थियो, र जो समाजलाई आतङ्कित पार्ने त्रासको कारण थियो । बितेका दिनहरूमा त्यसलाई ऐँचमा पार्ने जुनै पनि प्रयत्न विफल भएको थियो । त्यो मानिस चिहानहरूहुँदो बस्थ्यो, र पहाडहरूतिर सधैं ठूलो, चर्को सोरले चिच्च्याउँदै हिँड्थ्यो, र तीखा-तीखा ढुङ्गाहरूले आफूलाई चिराचिरै पार्थ्यो ।

मर्कूस ५:६-१३ : जब त्यस दुष्ट आत्माहरू लागेको मानिसले प्रभु येशूलाई देख्यो, तब त्यो आएर प्रभु येशूलाई आदरसाथ ढण्डवत् गर्‍यो, तर त्यसपछि 'तपाईंसँग मेरो के काम छ' भनेर कटु शिकायत गर्‍यो ।

स्क्रिप्टर यूनिशनको दैनिक टिप्पणीमा यसो लेखिएको छः 'त्यस मान्छेले चाहिँ साँच्चै कति सोचनीय र भयानक चित्र प्रस्तुत गर्छः एकपट्टि भक्तिसाथ भुकेर त्यसले विश्वाससाथ प्रभुको सामु आफ्नो विन्ती चढाएको थियो, तर अर्कोपट्टि त्यसले उहाँलाई घृणा गर्थ्यो, उहाँको निन्दा गर्थ्यो, र उहाँसँग डराउँथ्यो – त्यो दुईसुरे, स्वतन्त्र हुन खोज्ने, तर आफ्नो कुलतमा पनि लीन हुन चाहने !!'

घटनाहरूको क्रममा हेरफेर हुन सक्छ, तर यस प्रकारले घटित भएको हुन सक्छः

क) छ पदः त्यस दुष्ट आत्माहरू लागेको व्यक्तिले प्रभु येशूलाई दण्डवत् गर्‍यो ।

ख) आठ पदः प्रभु येशूले अशुद्ध आत्माहरूलाई त्यस व्यक्तिबाट निस्कने आज्ञा गर्नुभयो ।

ग) सात पदः दुष्ट आत्माले त्यस मानिसको मुखबाट बोलेर प्रभु येशूलाई 'परमप्रधान परमेश्वरका पुत्र येशू' भनेर सम्बोधन गर्‍यो । त्यसले 'तपाईंसँग मेरो के काम छ' भनेर प्रभुको हस्तक्षेप गर्ने अधिकारको विषयमा प्रश्न उठायो, अनि कसम खाईकन 'मलाई पीडा नदिनुहोस्' भनेर उहाँलाई विन्ती गर्‍यो ।

घ) नौ पदः प्रभु येशूले त्यस मानिसको नाम सोध्नुभयो । उहाँले 'मेरो नाम फौज हो' भन्ने जवाफ पाउनुभयो । त्यसको मतलब, धेरै दुष्ट आत्माहरूले त्यस मानिसभित्र वास गरेका थिए । यस कुराले दुई पदसित मेल नखाएको होइन, जहाँ लेखिएको छः त्यसलाई अशुद्ध आत्मा (एकवचन) लागेको थियो ।

ङ) दसदेखि बाह्र पदः त्यो अशुद्ध आत्माचाहिँ शायद त्यो बोल्ने आत्मा थियो, जसले दुष्ट आत्माहरूको प्रवक्ता भएर 'सुँगुरहरूको बगालभित्र पस्न पाओ' भनेर प्रभुलाई विन्ती गरेको थियो ।

च) तेह्र पदः प्रभुले तिनीहरूलाई ती सुँगुरहरूभित्र पस्ने अनुमति दिनुभयो । फलस्वरूप ती दुई हजार सुँगुरहरू वेगले ओरालै-ओरालो दगुरेर समुद्रमा खसे र पानीमा डुबेर मरे ।

प्रभुले ती सुँगुरहरू किन बित्थैमा नाश गर्नुभयो भन्ने गुनासो धेरैपल्ट सुनिएको छ । यसैले यस सम्बन्धमा निम्न कुराहरूमा ध्यान दिनुपर्छ:

क) प्रभु येशूले ती सुँगुरहरू नाश गर्नुभएन; तर उहाँले केवल यसो हुने अनुमति दिनुभयो । सुँगुरहरूलाई नष्ट पार्नेहरू ता दुष्ट आत्माहरू पो हुन्; यसैले त्यो कार्य शैतानको विनाशक काम थियो ।

ख) सुँगुरहरूका मालिकहरूले दोष लगाएको कुरा उल्लेख गिएको छैन । त्यसको सबै अभिलेखन हेर्नुहोला, तर तपाईंले कहीं पनि कुनै दोष-आरोपण लगाएको वर्णन पाउनुहुन्न । हुन सक्छ, यी सुँगुर पाल्नेहरू यहूदी थिए, जसलाई सुँगुर पाल्नु मनाही गरिएको थियो ।

ग) सारा संसारका सुँगुरहरूको भन्दा एकजना मानिसको आत्मा नै अति बहुमूल्य हुन्छ ।

घ) प्रभु येशूसित भएको ज्ञान हामीसँग भएको भए हामीले पक्का पनि उहाँले गर्नुभएजस्तै त्यही काम गर्नेथियौं ।

मर्कस ५:१४-१७: आफ्नै आँखाले सुँगुरहरू नाश भएको देखे ती सुँगुर चराउनेहरू भागे, र त्यो खबर आफ्नो शहरमा सुनाए । मानिसहरू सबैजना हेर्न निस्के, र दुष्ट आत्मा लागेको मानिसलाई, जसभित्र अघि त्यस शैतानी फौजले वास गरेको थियो, येशूको छेउमा बसिरहेको, लुगा पहिरेको र ठीक होशमा आएको भेट्टाए । तिनीहरू डराए । कसैले टिप्पणी गरेर भने: 'अघि प्रभुले समुद्रमा चलिरहेको आँधी शान्त पार्दा मानिसहरू डराएका थिए, र अहिले उहाँले मानिसको मनमा चलिरहेको आँधी शान्त पार्दा तिनीहरू फेरि डराइरहेका छन् ।'

आफ्नै आँखाले देखेहरूले पछिबाट आउने मानिसहरूलाई यो सम्पूर्ण घटनाको बेलीबिस्तार सुनाए । मानिसहरूले यो लिन सकेनन् । तिनीहरूले उहाँलाई 'हाम्रा इलाकाहरूबाट गइदिनुहोस्' भनी विन्ती गरे । हो, थुप्रै सुँगुरहरू नाश भए; तर त्योचाहिँ धक्का लाग्ने कुरा होइन, तर प्रभु येशूलाई पठाइहालेको कुरा नै यस घटनाअन्तर्गत खास धक्का लाग्ने कुरा पो रहेछ । तिनीहरूका निम्ति ख्रीष्ट येशूको अतिथिसत्कार गर्ने दाम ज्यादा भएछ ।

आज जिइरहेका अनगिन्ती मानिसहरूको चाहना पनि यस्तै छः तिनीहरूले प्रभु येशूलाई तिनीहरूको नजिकै आउन दिँदैनन्, तर आफूबाट टाढा राख्छन्; किनकि उहाँसितको संगतिले गर्दा कतै तिनीहरूले कुनै सामाजिक, आर्थिक वा व्यक्तिगत हानि उठाउनुपर्छ कि भन्ने डर तिनीहरूलाई लागिरहेको हुन्छ। आफ्नो धनसम्पत्ति जोगाउन खोज्दा-खोज्दै यस्ता मानिसहरूले आफ्नो अमूल्य आत्मा गुमाइपठाउँछन्।

मर्कूस ५:१८-२०: प्रभु येशू डुङ्गा चढ्न आँट्नुभएको बेलामा अघि दुष्ट आत्माहरू लागेको, तर अब निको भएको मानिसले चाहिँ 'तपाईंसँग रहन/जान पाऊँ' भन्ने विन्ती गर्‍यो। त्यो एक उत्तम अनुरोध थियो, जसले उसले नयाँ जीवन पाएको प्रमाण दिन्छ। तर प्रभु येशूले उसलाई उसकै घरमा पठाउनुभयो। त्यहाँ ऊ परमेश्वरको महान् शक्ति र ठूलो अनुग्रहको जिउंदो साक्षी हुनु थियो। त्यस मानिसले उहाँको आज्ञा मान्यो, र यो सुसमाचार बोकी डेकापोलिसमा प्रचार गर्‍यो। डेकापोलिस अन्तर्गत दसओटा शहरहरू थिए।

'घरमा, आफ्ना मानिसहरूकहाँ जाऊ, र प्रभुले तिम्रा निम्ति कति महान्-महान् कामहरू गर्नुभयो, र तिम्रीप्रति कत्रो दया देखाउनुभयो, सो तिनीहरूलाई बताइदेऊ' भन्ने आज्ञा परमेश्वरको मुक्ति दिने अनुग्रह अनुभव गरेका सबैजनाका निम्ति हो। किनकि सुसमाचारको प्रचार-प्रसारको कामचाहिँ घरबाट शुरु हुन्छ।

ट) निको नहुने रोग निको भएको र मरिसकेकी केटी बौरिउठी (मर्कूस ५:२१-४३)

मर्कूस ५:२१-२३: गालीलको समुद्रको पश्चिमपट्टि फर्केपछि किनारामा उत्रनसाथ उहाँकहाँ एउटा ठूलो भीड भेला भयो। अति आकुल-व्याकुल भएका एकजना बुवा दौडेर उहाँकहाँ आए। तिनको नाम याइरस थियो; तिनी सभाघरका शासक थिए। तिनकी सानी छोरी मर्न लागेकी थिई। 'आउनुहोस्, उसमाथि आफ्ना हात राखिदिनुहोस्! तब ऊ निको हुनेछ' भनेर तिनले उहाँलाई विन्ती गरे।

मर्कूस ५:२४: प्रभु येशू 'लौ, हिँड' भन्नुभयो र तिनको घरतर्फ लाग्नुभयो । एउटा ठूलो भीडले उहाँलाई पछ्यायो; मानिसहरूले उहाँलाई टेल्न लागे । मानिसहरूको यत्रो खचाखच भीड भइरहेको बेलामा कसैले उहाँलाई विश्वासको साथ छोएको वर्णन पढ्न पाउँदा हामीलाई खूबै चाख लागिरहेको छ ।

मर्कूस ५:२५-२९: एउटी हैरान भएकी स्त्री बीचमा आई याइरसको घरतर्फ जाँदै गर्नुभएको प्रभुलाई रोकी । हाम्रा प्रभुले एकक्षण पनि दिक्क मान्नुहुन्नथियो; यस्तो रोकावट वा बाधा आइपर्दा उहाँ अलिकति पनि भक्नुभएन । अवरोधहरू आइपर्दा हाम्रो प्रतिक्रिया के-कस्तो हुन्छ होला ?

'मेरो विचारमा, जब आफूले योजना गरेको, आफ्ना निम्ति तयार गरेको काममाथि आइपर्ने सबै रोकावट र बाधाहरूचाहिँ परमेश्वरबाट पठाइएका जाँचहरू र मलाई शिक्षा दिने माध्यमहरू सम्भन्धु, तब तिनैबाट मलाई सबभन्दा बढी लाभ र सहायता हुँदो रहेछ; किनभने यी रोकावटहरूले मलाई आफ्नो स्वार्थसिद्धिका निम्ति मात्र काम गर्ने खतरादेखि जोगाउने गर्छन् । यिनमा समय मात्र खेर गएको नसम्भौं; यस्तो सोचविचार लिने व्यक्तिले ठूलो भूल गर्छ । होइन, यो ता त्यस दिनको सबभन्दा महत्त्वपूर्ण क्षण/मुहूर्त रहेछ । यही अंश मैले परमेश्वरलाई दिनुपर्ने मेरो सर्वोच्च बलिदान पो सम्भन्नुपर्छ ।'

चोइस ग्लीनिङ्गस् नामक क्यालेण्डरबाट उद्धृत गरिएको

बाह्र वर्षदेखि नै त्यो स्त्रीचाहिँ रगत बग्ने रोगले ग्रस्त भएकी थिई । अनेकौं वैद्यहरूले उसलाई कडा दवाईपानी दिएर र विभिन्न उपचारहरूद्वारा उसलाई धेरै दुःखकष्ट दिएका थिए, उसका सबै पैसा सकिएको थियो, तर ऊ बिसेक भइन, तर उसको हालत भन् खराब भएको थियो । उसमा निको हुने आशा मरिरहेको बेलामा कसैले उसलाई येशूको विषयमा बताइदियो । ढिलो नगरीकन उसले उहाँको खोजी गरी । भीडको बीचबाट छिरेर उसले उहाँको वस्त्रको किनाराको छेउ मात्र छोई, तब उसको रगतको धारा सुकिहाल्यो । आफू निको भएको कुरा उसले आफ्नो शरीरमा थाहा गरी ।

मर्कूस ५:३०: त्यस स्त्रीले आफू सुटक्क गइहाले विचार गरेकी थिई, तर प्रभु येशूले उसलाई त्यसो गर्न दिनुभएन। खुल्लमखुल्ला येशूलाई आफ्नो मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार गर्ने मौका दिएर उहाँले ऊ त्यस आशिषदेखि वञ्चित नहोस् भन्ने चाहना गर्नुभयो। उसले उहाँलाई छुँदाखेरि येशूले आफूबाट दिव्य शक्ति निस्केको चाल पाउनुभयो। उसलाई निको पार्न उहाँले आफ्नो केही थोक खर्च गर्नुपर्‍यो। यसैले उहाँले सोध्नुभयो: 'कसले मेरो लुगा छोयो?' उहाँले यस प्रश्नको उत्तर अधिबाटै जान्नुभएको थियो, तर यस प्रश्नद्वारा उहाँले त्यस स्त्रीलाई भीडको माभमा उहाँको अगाडि आउने मौका दिनुभयो।

मर्कूस ५:३१: उहाँका चेलाहरूले यो कस्तो मूर्ख प्रश्न हो भन्ने सम्भे। धेरै मानिसहरूले उहाँलाई ठेलेका-ठेलेकै थिए। तब 'कसले मलाई छोयो' भन्ने प्रश्न किन सोध्नु? तर शारीरिक स्पर्श र त्यस साहसी स्त्रीको विश्वासको छुवाइको बीचमा ठूलो भिन्नता छ। शरीरमा ता प्रभु येशूको अति नजिकै भएर पनि उहाँमाथि विश्वास नगर्नु सम्भव रहेछ। तर कसैले उहाँलाई विश्वासको साथ छोयो भने प्रभुले यो नजान्नु असम्भव छ, र उहाँलाई छुने व्यक्ति निको नहुनु पनि असम्भव छ।

मर्कूस ५:३२-३३: डराउँदै र काम्दै त्यो स्त्री अगाडि आई, र उहाँको सामु घोटो परी। सबै मानिसहरूको सामु उसले प्रभु येशूलाई पहिलो पल्ट स्वीकार गरी।

मर्कूस ५:३४: त्यसपछि उहाँले ऊसित ढाडस दिने शब्दहरू बोल्नुभयो। खुल्लमखुल्ला खीष्ट येशूलाई स्वीकार गर्नु अति महत्त्वपूर्ण कुरा हुन्छ; योविना आत्मिक जीवनमा अगाडि बढ्न सकिँदैन। साहससित उहाँको पक्ष लिएर उभिँदा उहाँले हाम्रो मन विश्वासको पूरा निश्चयताले भरिदिनुहुन्छ। प्रभु येशूले आफ्ना शब्दहरूले त्यस स्त्रीको शारीरिक चङ्गाइ पुष्टि गर्नुभएन, तर निस्सन्देह, उसलाई उसको आत्माले मुक्ति पाएर यस महान् आशिषमा सहभागी भएको कुराको आश्वासन पनि दिनुभएको हो।

मर्कूस ५:३५-३८: त्यति बेला याइरसकी छोरी मरी भन्ने खबर ल्याउनेहरू आइपुगे। अब गुरुज्यूलाई ल्याउने दरकार भएन। तर

अनुग्रहकारी प्रभुले तत्कालै याइरसलाई विश्वास दिलाउनुभयो । पत्रुस, याकूब र यूहन्नालाई साथमा लिएर उहाँ सभाघरका शासकको घरमा पस्नुभयो । उहाँहरूले त्यहाँ खैलाबैला, अनि रुने र भारी विलाप गर्नेहरूलाई भेट्टाउनुभयो । शोकको बेलामा पूर्वीय घरहरूमा त्यस्तै हुन्छ । कहिलेकहीं विलाप गर्नेहरूले भाडा लिएर त्यसो गर्छन् रे ।

मर्कूस ५:३९-४२: जब प्रभु येशूले 'यो ठिटी मरेकी छैन, तर निदाएकी छ' भनेर तिनीहरूलाई भन्नुभयो, तब तिनीहरूले रुन छोडे र उहाँलाई खिसी गरेर हाँस्न थाले । उहाँले त्यस ठिटीका बुवाआमालाई लिएर त्यस निश्चल केटी भएको ठाउँमा जानुभयो । उहाँले उसलाई हातमा समातेर अरामी भाषामा उसलाई भन्नुभयो: 'हे सानी केटी, म तिमीलाई भन्छु: उठ !' तुरुन्तै त्यो बाह्र वर्षको उमेर भएकी ठिटी उठी, र हिँड्न थाली । त्यो देखेर आफन्तहरू आश्चर्यचकित भए; तिनीहरूको खुशीको सीमा रहेन ।

मर्कूस ५:४३: 'यस अचम्मको कामको बारेमा कसैलाई नभन्न है' भनेर प्रभु येशूले तिनीहरूलाई कडा आज्ञा गर्नुभयो । उहाँले भीडका भीड मानिसहरूको जयघोषमा अलि कति पनि चासो लिनुभएन । होइन, उहाँको लक्ष्यचाहिँ क्रूसमा जानु थियो । त्यस दृढ संकल्पले प्रेरित भई उहाँ क्रूसतिर अघि बढ्नु थियो ।

यस अध्यायमा हामीले दुष्ट आत्माहरूमाथि, रोगमाथि र मृत्युमाथि प्रभु येशूको शक्ति भएको कुरा देख्यौं; किनकि त्यो ठिटी वास्तवमा मरेकी थिई । बाइबलका सबै विद्वान्हरूले त्यो ठिटी मरेकी मान्दैनन् । किनभने प्रभु येशूले 'यो ठिटी मरेकी छैन, तर निदाएकी छ' भन्नुभयो । त्यसो भए हुन सक्छ, शायद ऊ पूरै अचेत अवस्थामा थिई होली । त्यस ठिटीलाई अचेत अवस्थाबाट बिउताउनु वा उसलाई मरेकोबाट उठाउनु – कुनचाहिँ कुरा प्रभुका निम्ति गाह्रो, त्यो आफै विचार गर्नुहोस् ! अनि प्रभुले उसलाई केवल अचेत अवस्थाबाट मात्र बिउताउनुभएको भए के उहाँले त्यस ठिटीलाई मरेकोबाट उठाएको तारिफ ग्रहण गर्नुहुनेथियो ?

यस अध्यायका अन्तिम शब्दहरूमा ध्यान नलगाई हुँदैन । उहाँले भन्नुभयो: 'उसलाई खान केही दिनु !' आत्मिक सेवकाइको दृष्टिकोण

लिए यस कुरालाई 'अनुवर्ती कार्यक्रम' भनिन्छ । नयाँ जीवनको धुकधुकी भएको मानिसलाई खुराकको खाँचो पर्दछ । मुक्तिदाता प्रभुलाई प्रेम गरेको प्रमाण हामी कसरी दिऔं ? उहाँका भेडाहरूलाई चराएर नै ! उहाँका चेलाहरूका निम्ति यो उहाँलाई प्रेम गर्ने एउटा असल तरिका हो ।

ठ) नासरतमा परमेश्वरका दासको तिरस्कार

(मर्कूस ६:१-६)

मर्कूस ६:१-३: प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूको साथमा नासरतमा फर्कनुभयो । यो उहाँकै निजी मुलुक थियो । यहाँ उहाँले सिकर्मीको काम गर्नुभएको थियो । विश्राम-दिनमा उहाँले सभाघरमा शिक्षा दिनुभयो । मानिसहरू छक्क परे, र तिनीहरूले उहाँको शिक्षामा प्रकट भएको बुद्धि र उहाँका अचम्मका कामहरूमा देखा परेको अलौकिक शक्ति इन्कार गर्न सकेनन् । तर उहाँलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा स्वीकार गर्नु, अहं, त्यो त तिनीहरूले पटकै गर्न चाहेनन् । तिनीहरूका निम्ति येशूचाहिँ मरियमका पुत्र, सिकर्मीका छोरा हुनुहुन्थ्यो, जसका भाइबहिनीहरू तिनीहरूको बीचमा छँदैथिए । उहाँ पराक्रमी शूरवीर भई तिनीहरूकहाँ फर्कनुभए भए शायद तिनीहरूले उहाँलाई सहर्षसाथ स्वागत गर्नेथिए होलान् । तर उहाँ अनुग्रहले पूर्ण भई नम्रता र दीनताले शुसोभित भई तिनीहरूकहाँ आउनुभयो । यसैले तिनीहरूले उहाँमा ठेस खाए ।

मर्कूस ६:४-६: त्यही समयमा येशूले स्पष्ट पारेर भन्नुभयो: आफ्नो गाउँघरमा भन्दा अन्य ठाउँहरूमा भविष्यवक्तालाई बढी आदरको साथ स्वागत गरिन्छ । उहाँका आफन्त र इष्टमित्रहरूले उहाँबाट र उहाँको सेवकाइबाट गुण ग्रहण गर्न सकेनन्; किनभने उहाँ तिनीहरूको नजिकका नातेदार हुनुहुन्थ्यो । प्रभुको सेवा गर्नु ता आफ्नो घरआँगनमा भन्दा कठिन ठाउँ अरू कहीं हुँदैन ।

नासरतका मानिसहरू आफैँचाहिँ अवहेलित मानिसहरू थिए । 'के नासरतबाट कुनै असल कुरा आउन सक्छ र' भन्ने व्यापक धारणा थियो । तर यहूदी समाजमा तुच्छ ठानिएका ती मानिसहरूले प्रभु येशूलाई नीच

दृष्टिले हेरेका थिए । मानिसको हृदयभित्र गाडेको घमण्ड र अविश्वासको कस्तो नमीठो टिप्पणी ! नासरतमा मुक्तिदाता प्रभुलाई काम गर्न नदिने मुख्य बाधा नै तिनीहरूको अविश्वास थियो । उहाँले केही बिरामीहरूलाई निको पार्नुभयो, बस त्यति नै । तिनीहरूको अविश्वासको कारण उहाँ छक्क पर्नुभयो ।

श्री जे. जी. मिलर भन्दछन्:

‘यत्रो अविश्वासका खराब नतिजाहरू धेरै छन् । त्यसले परमेश्वरका अनुग्रह र कृपा बग्ने नालीहरू यतिसम्म ठ्याम्म थुन्छ, कि खाँचो परेको मानिसको जीवनकहाँ तपतप आशिषका केही थोपा मात्र पुग्छन् ।’^{१५}

फेरि पनि प्रभु येशूले आफूचाहिँ एकलो पारिनुभएको, गलत सम्झिनुभएको र तुच्छ ठानिनुभएको नमीठो अनुभव गर्नुपर्‍यो । उहाँका अनुयायीहरूमध्ये धेरैजना यस प्रकारको दुःखपूर्ण, तिक्त अनुभवमा सहभागी भएका हुन्छन् । प्रभुका दासहरू प्रायः विनम्र भेषमा देखा पर्दछन् । के हामी मानिसहरूको बाहिरी रूप मात्र देख्ने आफ्नो आदत नाघेर कसैको साँचो आत्मिकता चाल पाउन र त्यसको सठीक मूल्याङ्कन गर्न सक्छौं ? नासरतमा प्रभुको तिरस्कार भयो; तर निर्भीक येशूचाहिँ वरिपरिका गाउँहरूहुँदो घुम्नुभयो र परमेश्वरको वचन सिकाउनुभयो ।

ड) परमेश्वरका दासले आफ्ना चेलाहरूलाई पठाउनुभयो

(मर्कूस ६:७-१३)

मर्कूस ६:७: ती बाहजनाको प्रचारमा निस्कने समय आएको थियो । अहिलेसम्म उनीहरू अद्वितीय अध्यापकको शिक्षण र अनुशासनको अधीनमा रहेका थिए । अब उनीहरू महिमित शुभ सन्देशका वाहकहरू भई निस्कन लागेका थिए । प्रभुले उनीहरूलाई दुई-दुईजना हुने गरी पठाउनुभयो । त्यसरी नै परमेश्वरको शुभ सन्देश पुष्टि गर्न दुईजना साक्षीको मुखको गवाही हुने भयो । दुईजना सँगै यात्रा गर्दा उनीहरूसँग जुनै पनि परिस्थिति सामना गर्ने शक्ति हुने भयो र उनीहरूले एक-

अर्कालाई सहायता गर्न सक्ने भए। अनि नैतिक हिसाबले गिरेको समाजको बीचमा प्रभुको सेवा गर्नुपरेको बेलामा पनि दुईजनाको उपस्थितिले पनि मद्दत पुर्‍याउनेथियो। त्यसपछि उहाँले उनीहरूलाई अशुद्ध आत्माहरूमाथि अधिकार दिनुभयो। दुष्ट आत्माहरू निकाल्नु एउटा कुरा हो; तर त्यस्तो शक्ति/अधिकार अरूलाई दिनु अर्को कुरा हो। परमेश्वरले मात्र त्यसो गर्नुहुन्छ र त्यसो गर्न सक्नुहुन्छ।

मर्कूस ६:८: ख्रीष्टको राज्य यस संसारको हुँदो हो ता हाम्रा प्रभुले ८-११ पदमा पढिने नियमहरू कहिल्यै दिनुहुनेथिएन; किनकि उहाँका ती नियमहरूचाहिँ कुनै सांसारिक नेताले अजाउने नियमहरूसित पटककै मिल्दैनन्। उहाँका चेलाहरूले कुनै बन्दोबस्त नगरी प्रचारको काममा निस्कनुपरेको थियो। उनीहरूसँग न भोला, न रोटी, न ता पटुकीमा पैसा हुनु थियो। उनीहरूले आफ्नो खाँचो कसरी पूरा हुने हो, सो सम्बन्धमा प्रभुमाथि पूरा भरोसा गर्नुपर्‍यो।

मर्कूस ६:९: उनीहरूले चप्पल/चट्टी र एउटा लौरो साथमा लैजान पाए। प्रभुले उनीहरूलाई लौरो किन लान दिनुभएको? बाटोमा कुकुर, सर्प आदि जनावरहरूबाट आफ्नो रक्षा गर्नलाई होला। अनि उनीहरूसँग दौरा पनि एउटा मात्र हुनु थियो। पक्का पनि चेलाहरूको यस छुद्र सम्पत्तिमाथि कसैको आँखा जल्नेथिएन, न उनीहरूको यस धनमा 'ओहो, इसाई धर्ममा पस्दा उनीहरूजस्तै धनी होइने रहेछ' भन्ने देखेर कोही पनि आकर्षित हुनेथियो। होइन, विश्वास दिलाउन उनीहरूसँग जेजति शक्ति थियो, त्यो सबका सब परमेश्वरबाट आएको हुनुपर्छ। आफ्नो सेवकाइमा उनीहरूले पूरा रूपले उहाँमाथि भर पर्नुपरेको थियो। साधारणभन्दा साधारण परिस्थितिहरूको सामना गर्न उनीहरूलाई पठाइन्थ्यो। त्यसो भए पनि उनीहरू परमेश्वरका पुत्रका प्रतिनिधिहरू थिए, जसले उहाँको अधिकार धारण गरेका थिए।

मर्कूस ६:१०: जहाँ-जहाँ उनीहरूलाई पाहुनाको रूपमा सत्कार गरिन्थ्यो, त्यस ठाउँबाट नहिँडेसम्म उनीहरूले त्यो सत्कार स्वीकार गरीकन त्यस घरमा बस्नु थियो। त्यस आदेशले उनीहरूलाई आफ्ना निम्ति अभि सुविधापूर्ण बस्ने ठाउँहरू खोजिहिँड्न मनाही गरेको छ।

उनीहरूको कामचाहिँ उहाँकै सन्देश प्रचार गर्नु थियो, जसले कहिल्यै आफूलाई खुशी पार्नुहुन्नथियो, र कहिल्यै आफ्नै मात्र खोज्नुहुन्नथियो । यसैले आफ्ना निम्ति सुख, सुविधा वा आराम खोज्दाखेरि उनीहरूले यस सन्देशमा बाधा पुऱ्याउनेथिए, र त्यसको प्रभावित पार्ने शक्ति घट्नेथियो ।

मर्कूस ६:११: कुनै ठाउँका मानिसहरूले प्रभुका चेलाहरू र उनीहरूको सन्देश इन्कार गरे भने उनीहरूलाई त्यस ठाउँमा बसिरहनु दरकार थिएन । त्यो ता सुँगुरहरूको अघि मोतीहरू छर्नुबराबर हुनेथियो । त्यहाँबाट निस्कँदाखेरि चेलाहरूले आफ्ना पाउमनिका धूला टकटक्याइराख्नु थियो, जसको सङ्केतात्मक अर्थ थियो: जस-जसले परमेश्वरका प्रिय पुत्रलाई इन्कार गर्दछन्, तिनीहरूलाई चाहिँ परमेश्वरले पनि इन्कार गर्नुहुनेछ ।

यहाँ प्रस्तुत गरिएका कति नियमहरू अल्पकालीन थिए, र प्रभु येशूले तिनलाई पछि खारिज/रद्द गर्नुभयो (लूका २२:३५-३६) । त्यसो भए पनि यी आदेशहरूमा प्रभु येशूका दासदासीहरूका निम्ति हर समय सदा लागू हुने आधारभूत नियमहरू प्रस्तुत गरिएका छन् ।

मर्कूस ६:१२-१३: चेलाहरू गए, र मानिसहरूले पश्चात्ताप गर्नुपर्छ भन्ने प्रचार गरे । उनीहरूले धेरै दुष्ट आत्माहरू निकाले, र धेरै बिरामीहरूलाई तेल घसिदिएर निको पारे । तेल घस्ने काम एक सङ्केतात्मक कार्य थियो भन्ने हाम्रो विश्वास छ । पवित्र आत्माको शक्तिले कसरी मलहमपट्टीको काम गर्छ र बिरामीको पीडा कम गरीकन उसलाई रोगमुक्त पार्छ, सो कुरा यस कार्यले चित्रण गर्दछ ।

ढ) परमेश्वरका दासका अग्रदूतको हत्या

(मर्कूस ६:१४-२९)

मर्कूस ६:१४-१६: जब एक चङ्गाइकर्ता मुलुकभरि घुमिहिँडेको खबर राजा हेरोदको कानमा पुग्यो, तब तिनले तत्कालै 'पक्का पनि बप्तिस्मा दिने यूहन्ना मरेकाहरूबाट बौरेर उठेछन्' भन्ने अड्कल काटे । अरू मानिसहरूले 'तिनी एलिया हुन्' भने; अरूले 'होइन, तिनी भविष्यवक्ताहरूमध्ये एक हुन्' भने; तर हेरोद निश्चित थिए: यिनी

बौरिउठेका यूहन्ना हुनुपर्छ, जसको टाउंको तिनी आफैले काटेका थिए । बप्तिस्मा दिने यूहन्ना परमेश्वरको आवाज थिए, जुन आवाज हेरोदले चुप पारेका थिए । तर अब हेरोदले गरेको त्यो अधर्म/अपराध औंल्याउँदै तिनको विवेकले जन्माउने स्त्रीलाई व्यथा लागेभैं घरिघरि तिनलाई घोंचिरहेको थियो । अपराधीले अजाएको बाटोचाहिँ कठिन र कष्टकर हुन्छ भन्ने कुरा तिनले अबदेखि सिक्नुपरेको थियो ।

मर्कूस ६:१७-२०: अब मर्कूसको वृत्तान्तको प्रसङ्ग चाहिँ बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको हत्या भएको समयतिर फर्केन्छ । आफ्नो भाइ फिलिपकी पत्नीलाई लगेर हेरोदले अवैध विवाह गरेका थिए । त्यसैले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले तिनलाई हप्काए, र तिनको दोष देखाइदिए । त्यही कारणले तिनकी पत्नी हेरोदियास रिसले चूर भइन्, र यूहन्नासित बदला लिन दागिन् । तर हेरोदले चाहिँ यूहन्नालाई पवित्र जन ठानेर उनलाई सम्मान गर्थे, र हेरोदियासका ती योजना/प्रयत्नहरू विफल तुल्याएका थिए ।

मर्कूस ६:२१-२५: अन्तमा हेरोदको जन्मदिवसमा हेरोदियासको मौका आयो । जन्मदिनको उपलक्ष्यमा हेरोदले एउटा भोज लाए, जसमा तिनले स्थानीय गण्यमान्य व्यक्तिहरूलाई निम्त्याएका थिए । तिनीहरूको उपस्थितिमा हेरोदियासले आफ्नी छोरीलाई नाच लगाइन् । उसको नृत्यले हेरोदलाई यति साह्रै खुशी पारेको थियो, कि तिनले त्यस युवतीलाई उसलाई इच्छा लागेको कुरा जे पनि अर्थात् आधा राज्यसम्म पनि दिन्छु भन्ने प्रण गरे । आफ्नी आमाले सिकाएअनुसार उसले एउटा थालमा बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको टाउको मागी ।

मर्कूस ६:२६-२८: अब राजा हेरोद फसादमा परे-परे । आफ्नो इच्छा र विचारको विरोधमा गएर तिनले उसको माग पूरा गरे । पापले तिनको वरिपरि आफ्नो जाल बुनेको थियो । एउटी दुष्ट जाली स्त्री र एक विलासपूर्ण नृत्यको दाउमा परीकन राजा आफ्नो पापको शिकार बने ।

मर्कूस ६:२९: यो सुनेर यूहन्नाका चेलाहरू आए, र तिनको लाश मागेर त्यसलाई एउटा चिहानमा राखे । त्यसपछि तिनीहरू गएर यो कुरा प्रभु येशूलाई बताइदिए ।

ण) परमेश्वरका दासले पाँच हजारलाई खुवाउनुभयो

(मर्कूस ६:३०-४४)

मर्कूस ६:३०: यस अचम्मको कामको बयान हामीले चारै सुसमाचारका पुस्तकहरूमा पढ्छौं। यो प्रभु येशूको सेवकाइको तेस्रो वर्षको शुरुमा घटेको घटना हो। प्रेरितहरूचाहिँ भर्खरै आफ्नो प्रथम प्रचार-धावाबाट कर्पर्नहुममा फर्केका थिए (मर्कूस ६:७-१३ पद हेर्नुहोस्!)। हुन सक्छ, उनीहरू सफलताले चमक्क चम्केका थिए। हुन सक्छ, उनीहरू थाकेका थिए, र आफ्ना पाउभरि ठेलाहरू उठेका थिए होलान्। जे होस्, उनीहरूलाई आराम गर्नु खाँचो छ भन्ने देखेर प्रभु येशूले उनीहरूलाई डुङ्गामा गालीलको समुद्रको किनारामा स्थित भएको एउटा एकान्त ठाउँमा लानुभयो।

मर्कूस ६:३१-३२: इसाईहरूको बीचमा हामी घरिघरि 'अलग भएर एउटा एकान्त स्थानमा आओ, र केही समय विश्राम गर!' भन्ने वचनको दुरुपयोग गरेको पाउँछौं। यो पद लिएर तिनीहरूले आफ्ना छुट्टीका दिनहरूमा महङ्गा-महङ्गा थकाइ मार्ने विश्रान्तिका योजनाहरू मिलाउन ठिक्कै हो भन्ने कुरा सिद्ध गर्न खोज्दैछन्। यस विषयमा श्री विलियम केल्लिले यसो भन्छन्:

'निश्चय नै यस प्रकारको विश्राम बढी मात्रामा चाहेमा हाम्रा निम्ति बढिया हुनेथियो, अर्थात् प्रभुका निम्ति हाम्रा परिश्रमहरू यति अधिक र अरू मानिसहरूको कल्याण र उपकार गर्नुमा हाम्रा निस्वार्थी प्रयत्नहरू यति अथक भएका भए, तब पो यो हाम्रा निम्ति प्रभुको वचन हो रहेछ भनेर हामी निश्चित हुन सक्नेथियौं।'^३

मर्कूस ६:३३-३४: उहाँहरूलाई जाँदै गर्नुभएको देखेर भीडहरूले समुद्रको किनार-किनार भएर प्रभु र उहाँका चेलाहरूलाई पैदलै पछ्याइरहेका थिए। तिनीहरूप्रति उहाँ दयाले भरिनुभयो; किनकि तिनीहरू आत्मिक मार्गदर्शन दिने अगुवाविहीन थिए। तिनीहरू पथभ्रष्ट भई भौँतारिएका, भोकै र सुरक्षाविना थिए। यसैले उहाँले तिनीहरूलाई धेरै कुराहरूको विषयमा शिक्षा दिन थाल्नुभयो।

मर्कूस ६:३५-३६: त्यो दिन जति ढल्कंदै गयो, त्यत्ति नै भीड़को कारणले चेलाहरू भुटभुटिए; किनभने तिनीहरू धेरै थिए, तर खानेकुरा भने केही पनि थिएन। यसैले उनीहरूले प्रभुलाई त्यस भीड़लाई बिदा गर्ने आग्रह गरे। मुक्तिदाता प्रभुको मनमा दया पैदा गराउने त्यो भीड़चाहिँ चेलाहरूका निम्ति भिजो मात्रै कारण पो भएछ। के मानिसहरूचाहिँ हाम्रा निम्ति भित्र घुस्न खोज्ने भिजोको कारण मात्र हुन्, कि के हामी तिनीहरूलाई प्रेमका पात्र ठान्दछौं ?

मर्कूस ६:३७-३८: प्रभु येशू चेलाहरूतिर फर्केर भन्नुभयो: 'तिमीहरूले नै यिनीहरूलाई खान देओ!' उता स्त्रीहरू र केटा-केटीहरूलाई छोडेर पाँच हजार पुरुषहरू थिए, तर यता आफूसँग पाँच रोटी र दुई माछा छोडेर अरू खानेकुरा केही पनि थिएन – सारा कुरा असङ्गत देखिन्थ्यो, परमेश्वर आफ्नो साथमा नभएदेखि।

मर्कूस ६:३९-४४: अब हुन लागेको अचम्मको काममा चेलाहरूले के आत्मिक चित्रण देखे भने, संसारका भोकले आकुल भएका मानिसहरूका निम्ति मुक्तिदाता प्रभुले अब आफूलाई जीवनको रोटीको रूपमा दिंदै हुनुहुन्छ। अरू मानिसहरूले अनन्त जीवन पाऊन् भन्ने हेतुले उहाँकै शरीर तोडिनुपरेको थियो। उहाँले लिनुभयो, उहाँले आशिष दिनुभयो, उहाँले भाँच्नुभयो, उहाँले बाँडिदिनुभयो। वास्तवमा, यहाँ प्रयोग गरिएका यी अर्थगर्भित शब्दहरूले प्रभुको मृत्युको सम्भना गराउने प्रभु-भोजमा चलाएका शब्दहरूसित यति साह्रै मिल्छन् कि यी दुई कुराको बीचमा कुनै सम्बन्ध छैन भन्नै सकिँदैन।

यहाँ प्रभुका चेलाहरूले उहाँको सेवा गर्ने सम्बन्धमा निम्न अमूल्य पाठहरू सिक्न सके:

क) प्रभु येशूका चेलाहरूले प्रभुमा र उहाँको प्रबन्ध गर्ने क्षमतामा कहिल्यै कुनै हालतमा पनि शङ्का गर्नुहुँदैन। उहाँले उनीहरूका आवश्यकताहरू पूरा गर्नुहुने नै छ। उहाँले पाँच रोटी र दुई माछा लिएर पाँच हजार मानिसहरूलाई अघाउन्जेल खुवाउन सक्नुभयो भने, उहाँले प्रभुमाथि पूरा भरोसा राख्ने आफ्ना सेवकहरूका खाँचोहरूका निम्ति जुनै परिस्थितिमा प्रबन्ध गर्नुहुन्छ नै। हाम्रो भोजन कहाँबाट आउँछ होला भन्ने

कुनै फिक्री नगरीकन दुक्कै भएर उनीहरूले उहाँका निम्ति परिश्रम गर्न सक्छन् । उनीहरूले पहिले परमेश्वरको राज्य र उहाँको धार्मिकताको खोजी गर्नुपर्छ । खोजे भने उनीहरूको हरेक खाँचो पूरा भइहाल्नेछ ।

ख) यस संसारका नाश हुन लागेका मानिसहरूले कसरी र कहिल्यै प्रभुको सुसमाचार सुन्न पाउलान् भन्ने प्रश्नको उत्तर निम्न शब्दहरूमा पाइन्छ: 'तिमीहरूले नै यिनीहरूलाई खान देओ !' हामीसँग भएका जम्मै थोक हामीले प्रभुलाई दियोँ भने, ती थोकहरू जति साना, क्षुद्र किन नहोऊन्, उहाँले ती थोकहरू बढाएर तिनलाई भीडका भीड मानिसहरूका निम्ति आशिषको कारण तुल्याउन सक्नुहुन्छ ।

ग) भीडका मानिसहरूलाई दल-दल हुने गरी सय-सयजना र पचास-पचासजनाका लहरहरूमा बसाउँदा उहाँले सुव्यवस्थित, क्रमबद्ध प्रणाली काममा लगाउनुभयो ।

घ) उहाँले रोटी र माछा लिएर तिनमा आशिष दिनुभयो; उहाँले रोटी भाँच्नुभयो । उहाँको आशिषविना ती थोकहरूको के काम हुनेथियो ? रोटीहरू नभाँचिएका भए ती कसरी पर्याप्त हुनेथिए ? ती रोटीहरूले कदापि पुग्नेथिएन । 'प्रभुले हामीलाई किन बढी मात्रामा मानिसहरूको बीचमा रोटीका टुक्राहरूभैं स्वतन्त्रतापूर्वक बाँड्नुहुँद गर्नुहुन्न ? यसको कारण हामीले आफूचाहिँ उचित ढङ्गले नभाँचिएकोमा खोज्नुपर्छ ।'

ङ) प्रभु येशूले त्यो भोजन आफैले बाँड्नुहुँद गर्नुभएन । उहाँले आफ्ना चेलाहरूलाई यसो गर्न लाउनुभयो; किनभने आफ्ना मानिसहरूको हातबाट संसारलाई खुवाएर तृप्त पार्नुचाहिँ उहाँको योजना हो ।

च) सबै मानिसहरूका निम्ति खानेकुरा पर्याप्त भयो । मेरो विचारमा, आज ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले दैनिक आवश्यकताहरूका निम्ति चाहिएको कुराबाहेक अरू सबै थोकहरू प्रभुको काममा लगाएका भए यस पुस्तामा सारा संसारका मानिसहरूले ख्रीष्टको सुसमाचार सुन्न पाउनेथिए ।

छ) चेलाहरूले बाह्र डालाभरि टुक्राहरू उठाए । यसर्थ उहाँसँग यस कामको शुरुमा जति रोटी थिए, तीभन्दा बढी टुक्राहरू उत्रिएका थिए । परमेश्वर प्रशस्त दिनुहुने दाता हुनुहुन्छ, ता पनि एक टुक्रा पनि खेर गएन ।

यो कुरा याद गरौं ! जे उब्रिएको थियो, त्यो सबका सब उठाइयो । खेर फाल्नु पनि पाप हो ।

ज) प्रभुका चेलाहरूले पहिले विचार गरेको योजनाअनुसार विश्राम लिएका भए यो अचम्मको काम, जो सबैभन्दा ठूला आश्चर्य कर्महरूमा एक गनिन्छ, कहिल्यै घट्नेथिएन । अहह, हामीमा बार-बार यो कुरा कति सत्य ठहरिन्छ !

च) प्रभु येशू समुद्रको पानीमाथि-माथि हिँड्नुभयो

(मर्कूस ६:४५-५२)

मर्कूस ६:४५-५०: मुक्तिदाता प्रभुले आफ्ना सेवकहरूको भोजनको मात्र बन्दाबस्त गर्नुहुन्न; उहाँले उनीहरूलाई सुरक्षा पनि दिनुहुन्छ ।

चेलाहरूलाई डुङ्गामा चढाएर उनीहरूलाई समुद्रको पश्चिमी किनारमा फिर्ता पठाउनुभएपछि प्रभु येशू प्रार्थना गर्न एउटा पहाड चढ्नुभयो । रातको अन्धकारमा बतास उनीहरूको विपरीत चलिरहेको हुनाले नाउ खियाउन उनीहरूलाई गाह्रो परिरहेको उहाँले देख्नुभयो । उनीहरूलाई सहायता गर्न उहाँ समुद्रको पानीमाथि-माथि हिँड्दै उनीहरूकहाँ आउनुभयो । तर उहाँलाई देखेर पहिले ता भूत हो भन्ठानेर उनीहरू तर्सि । तब 'साहस गर, मै हुँ; नडराओ' भनेर उहाँ उनीहरूसँग बोल्नुभयो, र डुङ्गामा चढ्नुभयो । तुरुन्तै बतास थामियो ।

मर्कूस ६:५१-५२: यस घटनाको बयानको अन्तमा हामी यो टिप्पणी पढ्छौं: 'अनि आपसमा उनीहरू अत्यन्तै छक्क परे र अचम्म माने; किनभने उनीहरूले रोटीहरूको विषयमा बुभेनन्, किनकि उनीहरूको हृदय कठोर भएको थियो ।' यी शब्दहरूको मतलब यही थियो होला: प्रभुले पाँच रोटी लिएर गर्नुभएको अचम्मको काममा परमेश्वरको शक्ति देखेर पनि उनीहरूले अझ यो बुभेनन्, कि प्रभुका निम्ति कुनै कुरा असम्भव हुँदैन । यसैले प्रभु येशू पानीमाथि-माथि हिँड्नुभएको देखेर उनीहरू अचम्म मात्रपुर्दैनथियो । प्रभुले रोटीहरू लिएर गर्नुभएको अचम्मको काम, जो उनीहरूले भर्खरै केही घण्टाअघि

देखेका थिए, र अहिले यहाँ प्रभु येशू पानीमाथि-माथि हिँड्नुभएकोमा के भिन्नता छ र ? यी दुईमा कुन आश्चर्य कर्मचाहिँ ठूलो थियो होला ? तर विश्वासको कमीले हृदयलाई कठोर पार्दै रहेछ, र आत्मिक समभक्तिलाई बोधो तुल्याउँदो रहेछ ।

प्रभुको मण्डलीले उक्त अचम्मको काममा के अर्थ लुकेको देख्छ भने, यस आश्चर्य कर्मले वर्तमान युग र त्यसको अन्तको स्पष्ट चित्रण दिन्छ । प्रभु येशू पहाडमा प्रार्थना गर्नुभएको मतलबचाहिँ उहाँले हालैमा स्वर्गमा आफ्ना मानिसहरूका निम्ति अन्तर्विन्ती गर्नुभएको उहाँको स्वर्गीय सेवकाइ बुझाउँदछ । अनि उहाँका चेलाहरूले उहाँका सेवक-सेविकाहरूलाई सङ्केत गर्छन्, जसले जीवनमा आइपर्ने आँधीबेहीहरू र नाना प्रकारका परीक्षाहरूको सामना गर्नुपर्दछ, संघर्ष गर्नुपर्दछ । अब चाँडै मुक्तिदाता प्रभु आफ्ना जनहरूकहाँ फर्केर आउनुहुनेछ, र उनीहरूलाई सबै खतराहरू र दुःखकष्टहरूबाट छुटकारा दिई उनीहरूलाई लगेर सुरक्षासाथ स्वर्गीय घररूपी किनारमा उतार्नुहुनेछ ।

छ) परमेश्वरका दासले गेन्नेसरेतको मुलुकमा बिरामी-हरूलाई निको पार्दै हुनुहुन्छ (मर्कूस ६:५३-५६)

पश्चिमी किनारमा आइपुग्नासाथ प्रभु येशूलाई बिरामी मानिसहरूले घेरे । उहाँ जहाँ-जहाँ जानुहुन्थ्यो, त्यहाँ-त्यहाँ मानिसहरूले बिरामी-हरूलाई खाटहरूमा बोकेर ल्याउँथे । शहरहरूमा होस् वा गाउँहरूमा होस्, जहाँ उहाँ पुग्नुहुन्थ्यो, त्यहाँ चोक र सडकहरू तात्कालिक अस्पतालहरू बन्थे; सबै मानिसहरू उहाँको नजिकै पुग्न चाहन्थे । तिनीहरूले उहाँको वस्त्रको किनार मात्र छुन पाए पुग्थ्यो । अनि जतिले उहाँलाई छोए, तिनीहरू सबै निको भए ।

ज) परमेश्वरको वचनको विरुद्ध मानिसको रीतिथिति

(मर्कूस ७:१-२३)

मर्कूस ७:१: फरिसीहरू र शास्त्रीहरूचाहिँ यहूदी धर्मनेताहरू थिए, जसले मोशाको व्यवस्थामा आफ्ना परम्परागत रीतिहरू यतिसम्म बुने, कि

ती रीतिथितिहरूले भन्दै-भन्दै पवित्र शास्त्रसित बराबर ठाउँ र अधिकार पाएका थिए। यसरी तिनीहरूले परमेश्वरको वचनमा क्रमबद्ध र व्यवस्थित धेरैभन्दा धेरै धर्म-नियमहरू थपेका थिए, र आफ्ना रीति-थितिहरूलाई कडा कानून बनाएका थिए, तिनलाई सबैका निम्ति लागू गराएर ती रीति मात्र सबैलाई करमा पार्दथे। यसो गर्दा तिनीहरूले पवित्र शास्त्रका कतिपय आज्ञाहरू खण्डन गरेका थिए, अथवा मोशाको व्यवस्थालाई कति ठाउँमा फ्यातुला बनाएका थिए। यी धर्म-नेताहरूचाहिँ यस्ता नियमहरू बनाएर अरूलाई ती मात्र लाउँदा प्रसन्न हुन्थे। अनि जनताका मानिसहरू यिनीहरूको सामु भुकेर सोभै ती नियमहरू मानिहाल्थे। तिनीहरूलाई वास्तविकता चाहिँदैनथियो, तिनीहरू मानिसका रीतिहरूमा सन्तुष्ट रहन्थे।

मर्कस ७:२-४: फरिसीहरू र शास्त्रीहरूले येशूका चेलाहरूलाई हात नधोईकन रोटी खाएका देखेर उहाँलाई दोष लगाइहाले। ती चेलाहरूले खाना खानभन्दा अगाडि आफ्ना हातहरू नधोएका होइनन्, तर उनीहरूले केवल परम्परागत विस्तृत रीतिअनुसार यसो गरेका थिएनन्। उदाहरणका निम्ति, कुहिनासम्म आफ्ना हातहरू नधुनुचाहिँ विधिवत् दृष्टिले अशुद्ध गनिन्थ्यो। जो मानिस बजार घुमेर घर फर्कन्थ्यो, त्यो तिनीहरूको विधिअनुसार नुहाउनुपर्थ्यो। एक पेचिलो र भञ्जटिलो नियममाथि अर्को जटिल नियम थप्दै आफ्ना धुने-पखाल्ने रीतिहरू तिनीहरूले कहाँसम्म पुऱ्याए, सो आफैले विचार गर्नुहोस्! कचौरा, लोहोटा र अरू भाँडाबर्तनहरू तिनीहरूले हरदम पानीमा चोपलेर चोख्याउनुपर्थ्यो।

ती फरिसीहरूको विषयमा श्री ई. स्टान्ली जोन्सले यस्तो लेखे:

‘ती फरिसीहरू प्रभु येशूलाई भेट्न टाढाबाट यरूशलेमबाटको लामो बाटो काटेर आए; तर तिनीहरूको मनोभावना यति साह्रो बिग्रेको थियो, कि तिनीहरूले सबै कुरा नकारात्मक दृष्टिले हेर्दथे, र सधैं अरूमा भूलदोषहरू मात्र भेट्दाउँदथे। यसैले यहाँ आएर तिनीहरूले केवल येशूका चेलाहरूका नधोइएका हातहरू देख्न सके। यस धरतीमा हामी मानिसहरूलाई छुटकारा दिलाउने सबैभन्दा महान् यो

अभियान, अँ, मानिसहरूको आत्मा, मन र शरीरलाई शुद्ध पार्ने कहिल्यै नभएको त्यो महान् अभियान भइरहेको तिनीहरूले चाले पाएनन् । ... सानातिना, नगण्य कुराहरू देख्न तिनीहरूका ठूला-ठूला आँखाहरू सधैं खुला रहन्थे, तर ठूलाभन्दा ठूला कुरा नदेख्न तिनीहरू कति अन्धा थिए, कति !! यसैकारण तिनीहरूलाई नकारात्मक कुरा सम्भेर इतिहासले पनि तिनीहरूलाई बिसिँदियो । ख्रीष्ट येशूको सकारात्मक प्रभावचाहिँ अझ बढी स्पष्ट पार्नलाई तिनीहरूले यहाँ, यस ठाउँमा पृष्ठभूमिको भूमिका मात्र खेल्छन् । तिनीहरूले हाम्रा निम्ति अरूलाई भूटो दोष लगाउने नराम्रो नमुना छोडे, जब प्रभु येशूले हाम्रा निम्ति जीवन परिवर्तन गर्ने उपाय छोड्नुभयो । तिनीहरू अरू मानिसहरूमा केवल भूलदोष भेट्टाउँथे, जब प्रभु येशूचाहिँ मानिसहरूको बीचबाट उहाँको देखासिकी गर्ने अनुयायीहरूलाई भेट्टाउनुहुन्थ्यो ।' ^८

मर्कूस ७:५-८ : तिनीहरूको त्यस प्रकारको व्यवहार कति कपट-पूर्ण हुँदो रहेछ, सो कुरा प्रभु येशूले तत्कालै भन्डाफोर गर्नुभयो । भविष्यवक्ता यशैयाले अघि जस्तो भनेका थिए, ती मानिसहरू ठीक त्यस्तै थिए । तिनीहरू मुखैले परमप्रभुको खूबै भक्ति गरिदोपल्थे, तर तिनीहरूको मनचाहिँ भ्रष्ट थियो । आफ्ना विस्तृत रीतिथितिहरू पालन गरेर तिनीहरूले परमेश्वरको उपासना/श्रद्धा गरेका धाक पिट्थे, तर वास्तवमा तिनीहरूले पवित्र बाइबलका शिक्षाहरूको सट्टामा आफ्ना रीतिहरू मात्रै गर्दथे । विश्वास र नैतिक कुराहरूको सम्बन्धमा परमेश्वरको वचनचाहिँ एकमात्र मापदण्ड हुन्छ भन्ने कुरालाई पूरा मान्यता दिनुको बदलीमा तिनीहरू आफ्नो रीतिथितिद्वारा पवित्र शास्त्रले सफासँग आज्ञा गरेका कुराहरू नदेखेभैं गरी तर्केर जान्थे, अथवा परमेश्वरको वचनमा आफ्नै अर्थ लगाएर उहाँको आज्ञा बेकामको तुल्याउँथे ।

मर्कूस ७:९-१० : तिनीहरूले आफ्नो रीतिथितिद्वारा परमेश्वरको आज्ञालाई कसरी रद्द तुल्याएका थिए, सो कुरा प्रभु येशूले एउटै उदाहरणबाट देखाउनुभयो । दस आज्ञाहरूमा चौथो आज्ञाले चाहिँ '**आफ्ना बुवा र आफ्नी आमालाई आदर गर'** भन्ने आदेश दिन्छ । यस आज्ञाभित्र

आफ्ना बुवाआमालाई खाँचो-गाह्रो पर्दा तिनीहरूको ख्याल गर्नुपर्ने कुरा पनि आउँछ । **‘जसले बुवा वा आमालाई सराफ्छ, त्यसलाई निश्चय नै मृत्युदण्ड दिनुपर्छ ।’**

मर्कूस ७:११-१३: तर ‘कुरबान’ नामक यहूदी रीति कतै शुरु भयो; कुरबानको अर्थ ‘दिइसकेको’ वा ‘समर्पण गरिसकेको’ हुन्छ । मानिलिऔं, कुनै यहूदी परिवारका बुवाआमा ठूलो खाँचोमा परेका छन् । अनि तिनीहरूको स्याहार-सुसार गर्ने तिनीहरूको छोरासँग रुपियाँपैसा छ, तर त्यसले त्यो तिनीहरूका निम्ति खर्च गर्न चाहेन भने त्यसले केवल ‘कुरबान’ भन्नुपर्थ्यो । त्यसबाट त्यसको पैसा परमेश्वरलाई वा मन्दिरका निम्ति अर्पण गरिसकेको बुझिन्थ्यो । त्यसो गर्दा त्यो आफ्नो कर्तव्यबाट उम्क्यो र आफ्ना बुवाआमालाई हेरविचार गर्ने त्यसको जिम्मेवारीमा केही पनि बाँकी रहँदैनथियो । त्यसले त्यो पैसा अनिश्चित समयसम्म बचत गर्दा भयो वा त्यो कुनै व्यापार-धन्धामा लगाउँदा पनि भयो । त्यसले त्यो पैसा मन्दिरमा दियो कि दिएन, त्यसको केही वास्ता हुँदैनथ्यो ।

श्री विलियम केल्ली भन्छन्:

‘ती अगुवाहरूले त्यस प्रकारको प्रणाली वा युक्ति रचेका थिए, जसद्वारा तिनीहरू आफ्ना धर्मका परियोजनाहरूका निम्ति अरूको जायजात हात पार्न सफल हुन्थे; किनकि जुन-जुन ठाउँमा परमेश्वरको वचनले गर्दा कसै-कसैको विवेकले घोच्यो, त्यहाँ-त्यहाँ यस युक्तिले सबै मानसिक पीडा हटाइदिन्थ्यो । ... । मानिसहरूलाई ‘आफ्ना बुवाआमाको आदर गर्नु’ भन्ने आज्ञा दिनुहुनेचाहिँ परमेश्वर आफै हुनुहुन्थ्यो । उहाँले कुनै हालतमा बुवाआमाहरूलाई तुच्छ ठान्न दिनुहुन्नथियो । तर यहाँ, यस ठाउँमा मानिसहरूले धर्मको नाममा परमेश्वरका यी दुई आज्ञाहरू उल्लङ्घन गरे । प्रभु येशूको विचारमा, ‘कुरबान’ मात्र भन्नुपर्ने त्यस रीतिले चाहिँ बुवाआमाहरूलाई अन्याय मात्र गरेको हुँदैन, तर परमेश्वरको प्रत्यक्ष, स्पष्ट आज्ञाको विरुद्ध विद्रोह गरेको पनि हुन्छ ।’^v

मर्कूस ७:१४-१६: यस चौध पदबाट शुरु गरेर प्रभु येशूले ‘मानिसको मुखबाट भएर उसभित्र पस्ने कुनै कुराले पनि (अर्थात् हात

नधोईकन खाइएको कुनै पनि खानेकुराले) उसलाई अशुद्ध पार्न सक्दैन' भन्ने क्रान्तिकारी घोषणा गर्नुभयो। 'तर जुन कुराहरू मानिसबाट बाहिर निस्कन्छन्, तिनैले (अर्थात् परमेश्वरको वचनलाई खारिज गर्ने वा पर सार्ने रीतिथितिहरूले) उसलाई अशुद्ध पार्छन्।'

मर्कूस ७:१७-१९: प्रभु येशूले भन्नुभएको यो कुराचाहिँ चेलाहरूका निम्ति पनि रहस्यमय थियो। पुरानो नियमका शिक्षाहरूमा हुर्केका हुनाले उनीहरूले सुँगुर, खरायो र भिँगे-माछाजस्ता प्राणीहरूलाई सधैं अशुद्ध सम्झन्थे, र ती चीज खाँदाखेरि आफैँचाहिँ अशुद्ध हुन्छौं भन्ने उनीहरूको धारणा थियो। तर अब प्रभु येशूले सफासँग भन्नुभयो, कि बाहिरबाट मानिसभित्र पस्ने कुनै कुराले पनि मानिसलाई अशुद्ध पार्दैन। त्यसको तात्पर्य के थियो भने, यसो भनेर उहाँले मोशाको व्यवस्थाको युग खतम भएको सङ्केत गर्नुभयो।

मर्कूस ७:२०-२३: 'मानिसबाट जे बाहिर निस्कन्छ, त्यसैले मानिसलाई अशुद्ध पार्दछ; किनभने भित्रबाट मानिसको हृदयबाट नै खराब विचार, परस्त्रीगमन, व्यभिचार, हत्या, चोरी, लोभ, दुष्टता, छल, कामुकता, कुदृष्टि, निन्दा, घमण्ड, मुखता आदि निस्कन्छन्।' हाम्रो विचारमा, प्रभुले बोल्नुभएको सन्दर्भअनुसार यहाँ मानिसहरूको रीतिथिति पनि यस सूचिमा थप्नुपर्थ्यो। 'कुरबान' नामक रीतिचाहिँ हत्याबराबर थियो; किनकि त्यो भाकल तोड्नुभन्दा बरु त्यस दुष्ट भाकलले गर्दा कसैको बुवाआमा भोकले मर्न सक्थे।

यस खण्डबाट हामीले ठूला-ठूला पाठहरू सिक्न सक्छौं, तीमध्ये एउटा मुख्य पाठ यो हो: हामीले सुनेका सबै शिक्षाहरू र अरू मानिसहरूले बनाएका सबै रीतिथितिहरू परमेश्वरको वचनरूपी कसिले जाँचुपर्छ। त्यसरी परमेश्वरबाट भएको जेजति छन्, ती सबै कुरा हामीले पालन गरौं र मानिसहरूबाट मात्र आएको जुनसुकै कुराचाहिँ इन्कार गरौं।

शुरुमा कुनै प्रचारकले बाइबल आधारित प्रचार गरेर विशुद्ध, खाँटी शिक्षा दिएर पवित्र बाइबललाई मान्यता दिने विश्वासीहरूको बीचमा आफूलाई ग्रहणयोग्य तुल्याउलान्। आफूलाई विश्वस्त तुल्याइसकेपछि तिनले आफ्नो प्रचारमा मानिसबाटको शिक्षा हाल्न थाल्छन्। ती

प्रचारकको पछि लाग्ने तिनका भक्त समर्थकहरूको विचारमा तिनले कुनै गल्ती गर्दैनन्, कुनै भूल गर्ने सक्दैनन् । यसैले यिनीहरू अन्धा धुनमा ती प्रचारकको पछि लाग्छन्, अनि अझ पनि तिनको पछि लाग्छन्, जब तिनले परमेश्वरको वचनरूपी तरवारको धार बोधो पारिरहेका हुन्छन् र बाइबलको खास अर्थ बझ्नुअडै वचनलाई फ्यातुलो र पन्यालो तुल्याइ-रहेका हुन्छन् ।

ठीक त्यही प्रकारले शास्त्रीहरू र फरिसीहरूले बाइबलका शिक्षक, अँ, धर्म-गुरुहरूको रूपमा मान्यता पाएका थिए । तर अब त्यस अधिकारको स्थानमा पुगेपछि तिनीहरूले परमेश्वरको वचनको खास अर्थ र उद्देश्य शून्य तुल्याए । त्यसैले प्रभु येशूले यहाँ मानिसहरूलाई चेताउनी दिएर भन्नपर्थो: परमेश्वरको वचनले मानिसलाई सिफारिस गर्छ, अधिकार दिन्छ, तर मानिसहरूले परमेश्वरको वचनलाई सिफारिस गर्ने होइन, वचनलाई अधिकार दिने होइन । यसैले सबै कुरा जाँचे हाम्रो महान् कसी सधैं यो हुनुपर्छ: 'परमेश्वरको वचनले के भन्दो रहेछ ।'

भ) एउटी गैरयहूदी, कनानी स्त्री आफ्नो विश्वासमा आशिषित भई (मर्कूस ७:२४-३०)

मर्कूस ७:२४-२५: अधिको घटनामा प्रभु येशूले सबै खानेकुरा शुद्ध हुन्छन् भन्ने कुरा देखाउनुभयो । यहाँ, यस खण्डमा उहाँ गैरयहूदी, अन्यजातिका मानिसहरूचाहिँ अबदेखि उसो तुच्छ वा अशुद्ध गनिँदैनन् भन्ने कुरा स्पष्ट पार्नुहुन्छ । अब प्रभु येशूले उत्तर-पश्चिम दिशामा यात्रा गर्दै टायर र सिडोनको इलाकामा जानुभयो । यस इलाकाको नाम 'सुरोफोनिसिया' पनि भनिन्छ । उहाँले कसैले चाल नपाउने गरी एउटा घरमा पस्न खोज्नुभयो । तर उहाँको कीर्ति अघिबाट त्यस मुलुकमा पुगिसकेको थियो, र उहाँको उपस्थिति कहीं पनि छिप्न सक्दैनथियो । एउटी कनानी स्त्री, जसकी सानी छोरीलाई अशुद्ध, दुष्ट आत्मा लागेको थियो, उहाँलाई गोहार माग्न आइपुगी ।

मर्कूस ७:२६: यहाँ हामीले जोड लाउन खोजेको कुरा के हो भने, त्यो स्त्री ग्रीक थिई, यहूदी होइन । परमेश्वरको दृष्टिमा यहूदीहरू अर्थात् उहाँको चुनिएको जातिचाहिँ उहाँको विशेष सौभाग्य प्राप्त गरेका

मानिसहरू थिए। उनीहरूसँग परमेश्वरले अद्भुत-अद्भुत करारहरू/वाचाहरू बाँध्नुभयो। पवित्र शास्त्रहरू उहाँले उनीहरूको जिम्मामा सुम्पिदिनुभयो। उनीहरूको साथमा उहाँ पहिले भेट हुने पालमा र पछि मन्दिरमा वास गर्नुहुन्थ्यो। यता अन्यजातिहरूको विषयमा भनौं भने, तिनीहरूचाहिँ इस्त्राएलीहरूले पाएको नागरिकताबाट अलग थिए, उहाँका प्रतिज्ञामा आधारित वाचाहरूदेखि पराई थिए। तिनीहरू ख्रीष्टविहीन थिए। तिनीहरू यस संसारमा आशा नभएका, परमेश्वररहित मानिसहरू थिए (एफेसी २:११-१२)। प्रभु येशू विशेष इस्त्राएली जातिकहाँ आउनुभयो। त्यस जातिका मानिसहरूकहाँ उहाँले आफूलाई राजाको रूपमा प्रस्तुत गर्नुभयो। इस्त्राएलको घरानालाई नै पहिले सुसमाचार प्रचार गरियो। यी कुरा जान्नु महत्त्वपूर्ण छ, नत्र ता त्यस सुरोफोनिसी स्त्रीसँग प्रभुले देखाउनुभएको व्यवहार बुझिँदैन। किनभने जब उसले 'मेरी छोरीबाट दुष्ट आत्मा निकालिदिनुहोस्' भनेर उहाँलाई विन्ती गरी, तब उहाँले उसलाई बेवास्ता, अँ, अस्वीकार गर्नुभएको देखिन्छ।

मर्कूस ७:२७: प्रभु येशूले उसलाई भन्नुभयो: 'पहिले इस्त्राएली जातिरूपी छोराछोरीहरूलाई तृप्त हुन देऊ न! छोराछोरीहरूका रोटी अन्यजातिरूपी कुकुरहरूको अघि पर्याँव्नु ठीक होइन नि!!' उहाँको जवाफले उसको विन्ती अस्वीकार गरेको होइन। पहिले छोराछोरीहरूलाई तृप्त हुन देऊ भनेर मात्र उहाँले भन्नुभएको हो। यी शब्दहरू कसैलाई अप्रिय लाग्न सकिन्छ, तर वास्तवमा, उहाँले यी शब्दहरूले उसलाई ऊ कति पश्चात्तापी छे, र उसको विश्वास कतिको छ, सो जाँच्नुभएको थियो। अघि हामीले भनिसक्यौं: त्यस बेला उहाँको सेवकाइ विशेष यहूदीहरूकै निम्ति थियो। ऊचाहिँ अन्यजाति स्त्री भएकी हुनाले उहाँमा वा उहाँको अनुपम अनुग्रहमा उसको केही हक थिएन। के ऊ यस तथ्यलाई स्वीकार गर्न तयार थिई ?

मर्कूस ७:२८: हो, ऊ यसो गर्न तयार भई; किनभने उसले खास गरी के भनी भने: 'हो, प्रभु! म ता अन्यजातिरूपी कुकुर मात्र हुँ; तर मलाई याद छ, कुकुरका बच्चाहरूले छोराछोरीहरूबाट टेबलमनि खसेका रोटीका टुक्राहरू खान्छन् नि त। अनि मैले मागेकी यति मात्र हो:

यहूदीहरूको बीचमा गर्नुभएको तपाईंको सेवकाइबाट उब्रेका रोटीका ससाना टुक्रारूपी आशिष मात्र मलाई दिनुहोला !'

मर्कूस ७:२९-३०: उसको विश्वास प्रशंसनीय छ। त्यस विश्वासको इनाम हेर्नुहोस्: तुरुन्तै प्रभु येशूले उसको विश्वासलाई कदर गरीकन टाढाबाटै उसकी छोरीलाई निको पार्नुभयो अर्थात् त्यस छोरीबाट दुष्ट आत्मा निकाल्नुभयो। जब त्यो स्त्री घर पुगी, तब उसकी छोरी पूरा निको भइसकेकी थिई।

ज) बहिरो र गुँगो मानिस निको भएको

(मर्कूस ७:३१-३७)

मर्कूस ७:३१-३२: भूमध्यसागरको किनाराबाट प्रभु येशू गालीलको समुद्रको पूर्वपट्टिको किनारमा फर्कनुभयो। त्यस इलाकाको नाम 'डेकापोलिस' थियो। त्यहाँ एउटा घटना घट्यो, जसको बारेमा मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकमा मात्र उल्लेख गरिएको छ। तिनीहरूले उहाँकहाँ एउटा बहिरो र राम्ररी बोल्न नसक्ने गुँगो मानिसलाई ल्याए। हुन सक्छ, त्यसको शारीरिक अङ्ग भङ्ग भएकोले त्यसले राम्ररी बोल्न नसकेको थियो होला, अथवा बोलेका आवाजहरू कानले स्पष्ट गरी नसुनेर त्यसले शब्दहरूको उच्चारण गर्न सकेको थिएन होला। जे भए पनि, त्यस मानिसमा हामी एउटा पापी मानिसको चित्रण देख्छौं, जसका कानहरूले परमेश्वरको सोर सुन्न सक्दैनन्, र यसैले त्यसले अरू मानिसहरूलाई उहाँको विषयमा केही पनि भन्न सक्दैन।

मर्कूस ७:३३-३४: पहिले प्रभु येशूले त्यस मानिसलाई अलग्गै लानुभयो। त्यसपछि उहाँले आफ्ना औंलाहरू त्यसका कानहरूमा हाल्नुभयो, थुक्नुभयो र त्यसको जिब्रो छुनुभयो। इसाराले उहाँले 'म तिम्ना कानहरू खोल्न र तिम्नो जिब्रो बन्धनबाट फुस्काउन लागेको छु' भन्ने कुरा त्यस मानिसलाई भन्नुभयो। त्यसपछि प्रभु येशूले स्वर्गतिर हेर्नुभयो। त्यस कुराले उहाँको शक्ति परमेश्वरबाटको हो भन्ने कुरा सङ्केत गर्छ। उहाँले सुस्केरा हाल्नुभयो। यसरी उहाँले पापले मानिसका सन्तानहरूमाथि ल्याएको दुःखकष्टहरूको बारेमा अफसोस प्रकट गर्नुभयो। अन्तमा

उहाँले 'एफफाथा !' भन्नुभयो । यो एक अरामी भाषाको शब्द हो, जसको अर्थ 'खोलिजा' हुन्छ ।

मर्कूस ७:३५-३६: तुरुन्तै त्यो मानिस अरूले जस्तै सुन्ने र अरूले जस्तै सफासँग बोल्ने भयो । प्रभुले तिनीहरूलाई 'कसैलाई नभन्न' भन्ने आज्ञा दिनुभयो; तर तिनीहरूले उहाँको त्यो आदेश मानेनन् । अनाज्ञाकारिता कुनै हालतमा पनि ठीक ठहरिँदैन, चाहे ती मानिसहरूको अभिप्राय र मनसाय जति राम्रो किन नहोस् ।

मर्कूस ७:३७: उहाँका अचम्मका कामहरू देखेर मानिसहरू अति नै छक्क परे । तिनीहरूले स्वीकार गरेर भने: 'उहाँले सबै कुराहरू कति बढिया गर्नुभएको छ ! उहाँले बहिरालाई सुन्ने र गुँगालाई बोल्ने तुल्याउनुहुँदो रहेछ ।' तिनीहरूले यहाँ जे स्वीकार गरे, त्यस तथ्यको खास अर्थ तिनीहरूले बुझेनन्; किनभने यो ता गलगथाभन्दा अधिको समयको स्वीकार थियो । तर ती मानिसहरू गलगथापछि जिउने मानिसहरू भएका भए तिनीहरूले पक्कै पनि त्यस उत्तम स्वीकारमा अभि विश्वासको गम्भीरता र भक्ति थप्नेथिए ।

हाम्रो अन्तरात्मादेखि हामी उहाँको प्रेमको स्वाद जान्दछौं; किनभने उहाँको अनुपम कृपा र अनुग्रह हामीले चाहेका छौं;

उहाँको अपार कृपाको प्रशंसा हामी केले गरौं ? यसो गर्न हाम्रै शब्दहरू पुग्दैनन् ।

यसैले हाम्रो स्वीकार यो हो: हाम्रा प्रभु येशूले सबै कुराहरू अति बढिया गर्नुभएको रहेछ !! *शमूएल मेदली*

पाँच हजार:

क) रोटी खाने मानिसहरू प्रायः सबै यहूदी थिए (यूहन्ना ६:१४-१५) ।

ख) उक्त भीडका मानिसहरू प्रभु येशूसँग एक दिन रहेका थिए (यूहन्ना ६:३५) ।

ग) पाँच रोटी र दुई माछा लिएर उहाँले त्यो अचम्मको काम गर्नुभयो (मत्ती १४:१७) ।

घ) स्त्रीहरू र केटाकेटीहरूलाई छोडेर प्रायः पाँच हजार पुरुषहरूले खाएका थिए (मत्ती १४:२१) ।

ङ) ती रोटीबाट उब्रेका टुक्राटाक्रीले बाह्र डाला भरिए (मत्ती १४:२०) ।

चार हजार:

क) खाने मानिसहरू प्रायः डेकापोलिसका बासिन्दाहरू थिए; यसैले हुन सक्छ, तिनीहरू प्रायः गैरयहूदी थिए (मर्कूस ७:३१) ।

ख) भीडका मानिसहरू प्रभुसँग तीन दिन रहेका थिए (मर्कूस ८:२) ।

ग) सातवटा रोटी र मसिना माछाहरू लिएर उहाँले त्यो अचम्मको काम गर्नुभयो (मर्कूस ८:५-७) ।

घ) स्त्रीहरू र केटाकेटीहरूलाई छोडेर खानेहरूचाहिँ चार हजार मानिसहरू थिए (मत्ती १५:३८) ।

ङ) रोटीका उब्रेका टुक्राटाक्रीहरूले सात टोकरी भरिए (मर्कूस ८:८) ।

ट) परमेश्वरका दासले चार हजारलाई खुवाउनुभयो

(मर्कूस ८:१-१०)

मर्कूस ८:१-९: यहाँ, त्यस अचम्मको काम र प्रभुले पाँच हजारलाई खुवाउनुभएको घटना उस्तै-उस्तै देखिन्छन् । तर ती दुई घटनाहरूमा भएका भिन्नताहरू उपरोक्त सूचिमा प्रस्तुत गरिएका छन् ।

प्रभु येशूसित काममा लगाउने चीजहरू जति कम्ती थिए, त्यति नै बढी काम उहाँले ती चीजहरूद्वारा पूरा गर्नुहुन्थ्यो, अनि त्यति नै बढी थोकहरू उत्रिन्थे । सात अध्यायमा हामीले एउटी कनानी स्त्रीका निम्ति रोटीका ससाना टुक्राहरू टेबलबाट खसेको देख्यौं । यहाँ गैरयहूदी भीडका मानिसहरूले प्रशस्तसँग खान पाए । यस सम्बन्धमा श्री चार्ल्स आर. एर्डम्यानले निम्न टिप्पणी गरेका छन्:

‘यही समयभित्र परेको पहिलो आश्चर्य कर्मले के सङ्केत दिन्छ भने, टेबलबाट खसेका रोटीका ससाना टुक्रारूपी आशिष खाँचोमा परेका

अन्यजातिका मानिसहरूले पाउँछन्; तर यहाँ यस आश्चर्य कर्ममा ती रोटीका उब्रेका टुक्राटाक्रीहरूको सङ्केतात्मक अर्थचाहिँ यो हुन सक्छ: आफ्ना यहूदी मानिसहरूद्वारा तिरस्कृत हुनुभएको प्रभु येशू अब सारा संसारका निम्ति आफ्नो प्राण दिनुहुन्छ र सबै देश र जातिका मानिसहरूका निम्ति जीवन दिने रोटी बन्नभएको छ ।’^६

यहाँ प्रभु येशूले चार हजारलाई खुवाउनुभएको घटनाजस्तै उल्लेख गरिएका अन्त वृत्तान्तहरूमा ध्यान नदिने र यसलाई बित्थैमा दोहोरिएको महत्त्वहीन कुरा मात्र ठान्ने खतरा छ । हर पल्ट जब हामी पवित्र बाइबलको अध्ययन गर्न थाल्छौं, तब पवित्र शास्त्र बाइबलको एक-एक शब्दमा आत्मिक सत्यताले पूर्ण हुन्छ भन्ने विश्वास र धारणा लिएर त्यसको अध्ययन गर्नुपर्छ । हालै हाम्रो बुझ्ने क्षमता कम भएका हुनाले हामी कतिपय कुरा बुझ्न सक्दैनौं, देख्न सक्दैनौं, ता पनि हामी यस प्रकारको दृढ़ विश्वास लिएर परमेश्वरको वचन अध्ययन गर्नुपर्छ ।

मर्कूस ८:१०: डेकापोलिसबाट प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूको साथमा गालीलको समुद्र तारेर पश्चिमी किनारमा अवस्थित भएको डालमानुथा भन्ने ठाउँमा आउनुभयो (मत्ती १५:३९ अनुसार उहाँ मगदलामा आउनुभयो) ।

ठ) प्रभु येशूबाट फरिसीहरूले स्वर्गबाटको एउटा चिन्ह देख्न खोजे (मर्कूस ८:११-१३)

मर्कूस ८:११: त्यति बेला फरिसीहरू उहाँलाई पर्खिरहेका थिए । तिनीहरूले उहाँबाट स्वर्गबाटको एउटा चिन्ह देख्न चाहे । तिनीहरूको अन्धोपन कति धेरै र तिनीहरूको दुस्साहस कत्रो !! उहाँ जो तिनीहरूको सामु उभिनुभयो, उहाँचाहिँ सबैभन्दा महान् चिन्ह हुनुहुन्थ्यो । वास्तवमा स्वर्गबाटको चिन्हचाहिँ प्रभु येशू स्वयम् हुनुहुन्थ्यो । तर तिनीहरूले उहाँलाई चिन्न सकेनन्, उहाँको गुण मूल्याङ्कन गर्न सकेनन् । तिनीहरूले आफ्नै कानले उहाँका अनुपम वचनहरू सुने । तिनीहरूले आफ्नै आँखाले उहाँका अद्भुत अचम्मका कामहरू देखे । तिनीहरूको सम्पर्क ती पूर्णतया

पापरहित मानिससित भएको थियो, अँ, यहाँ देहदारी परमेश्वर स्वयम् उपस्थित हुनुहुन्थ्यो, रपनि तिनीहरूले आफ्नो अन्धोपनमा स्वर्गबाटको एउटा चिन्ह खोजे ।

मर्कूस ८:१२-१३: प्रभु येशूले सुस्केरा हाल्नुभयो । त्यसमा अचम्म मान्नुपर्ने केही पनि छैन । मानव इतिहासमा कुनै पुस्ताले विशेष सौभाग्य प्राप्त गरेको थियो भने त्यो यही यहूदी पुस्ताले पाएको थियो, जसमा यी फरिसीहरू पनि परेका थिए । मसीह देखा परिसक्नुभएको कुरा सफासँग देखाउने छर्लङ्ग प्रमाणहरू नदेख्नु कत्रो अन्धोपन ! यसैले ती फरिसीहरूले पृथ्वीमा होइन, तर आकाशमा स्वर्गबाटको एउटा चिन्ह मागे । यसैले प्रभु येशूले तिनीहरूलाई भन्नुभयो: 'बस, तिमीहरूले यति चिन्हहरू देखिसक्यौ, भइगयो; अब तिमीहरूले फेरि कुनै चिन्ह देख्न पाउनेछैनौ ।' उहाँले तिनीहरूलाई छोड्नुभयो, र डुङ्गामा पसेर उहाँ फेरि पारिपट्टि जानुभयो ।

ड) फरिसीहरू र हेरोदको खमीर (मर्कूस ८:१४-२१)

मर्कूस ८:१४-१५: यो समुद्रको यात्रा गर्दा चेलाहरूले के चाल पाए भने, उनीहरूले रोटीहरू लैजान बिर्सेका रहेछन् । तर प्रभु येशूको विचार/ध्यान अझ ती फरिसीहरूसितको भेटमा अडिरहेको थियो । यसैले उहाँले उनीहरूलाई चेताउनी दिएर भन्नुभयो: 'सचेत रहो ! फरिसीहरूको खमीर र हेरोदको खमीरदेखि होशियार बस !' पवित्र बाइबलभरि खमीर सधैं यस्तो दुष्टताको प्रतीक हो, जो हल्ला नगरीकन, चाल नपाउने गरी बिस्तारै फैलिएर जान्छ र आफ्नो सम्पर्कमा आउने सबै थोकलाई नराम्रो असर पार्छ । फरिसीहरूको खमीर अन्तर्गत कपट, रीतिवाद, धर्मको दम्भन र कट्टरता थियो । फरिसीहरूको बाहिरी पवित्रता देखाउने ठूलो खोक्रो रवाफ ता थियो, तर तिनीहरू मनभित्र पनि पापले भ्रष्ट र अपवित्र थिए । हेरोदको खमीरमा संदेहवाद, अविश्वास, व्यभिचार र सांसारिकता थियो । हेरोदीहरूमा यी विशिष्ट पापहरू व्यापक थिए ।

मर्कूस ८:१६-२१: प्रभुका चेलाहरूले उहाँले भन्न चाहनुभएको कुरा अलिकति पनि बुझेनन् । उनीहरूको ध्यान केवल खानेकुरामा

अडिरह्यो । यसैले उहाँले एकै लहरमा उनीहरूलाई नौवटा प्रश्नहरू गर्नुभयो । पहिला पाँच प्रश्नहरूले उनीहरूको बोधोपनलाई हप्काए, अनि अन्तिम चार प्रश्नहरूले उनीहरूको फिक्रीलाई हकारे; किनभने उनीहरू आफ्नो दैनिक खाँचोका निम्ति कसरी प्रबन्ध गरौं भन्ने चिन्ताले ग्रस्त भएका थिए, जब उनीहरूको साथमा ती प्रभु हुनुहुन्थ्यो, जसले पाँचवटा रोटीले पाँच हजार मानिसहरूलाई खुवाउनुभएको थियो । त्यस बेला बाह्र डालाभरि रोटीका टुक्राहरू उब्रेका थिए, होइन र? के उहाँले सातवटा रोटीले ती चार हजारलाई खुवाउनुभएको थिएन? हो, उहाँले यसो गर्नुभएको हो, र त्यस बेला सात टोकरीभरि रोटीका टुक्राहरू उब्रेका थिए, रपनि उनीहरूले कसरी बुभेनन्? उहाँ एउटा सानो डुङ्गामा बसिरहेका एक मुट्टी चेलाहरूको खाँचो प्रशस्त गरी पूरा गर्नुहुन्छ नै । सृष्टिकर्ता परमेश्वर र सारा सृष्टिका मालिक पालनकर्ता उनीहरूसित त्यही डुङ्गामा हुनुहुन्थ्यो भनेर के उनीहरूले थाह पाएनन्?

ठ) बेथसैदामा अन्धा मानिस निको भएको (मर्कूस ८:२२:२६)

यो अचम्मको काम मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकमा मात्र उल्लेख गरिएको छ । यसबाट कति चाखलाग्दा प्रश्नहरू उब्जन्छन् । पहिलो प्रश्न: प्रभु येशूले त्यस अन्धा मानिसलाई निको पार्नुभन्दा अघि त्यसलाई किन गाउँबाट बाहिर लैजानुभयो? दोस्रो प्रश्न: उहाँले त्यस मानिसलाई केवल एकै स्पर्शमा किन निको पार्नुभएन? तेस्रो प्रश्न: निको पार्न उहाँले आफ्नो थुक, त्यस्तो असाधारण वस्तु, किन प्रयोग गर्नुभयो? चौथो प्रश्न: त्यस अन्धा मानिसले तुरुन्तै आफ्नो दृष्टि किन पाएन? (सुसमाचारका चारै पुस्तकहरूमा उल्लेख गरिएका चङ्गाइहरूमा यो मात्र एकैपल्टमा पूरा भएन) । अन्तमा, त्यस अचम्मको कामको विषयमा 'गाउँमा कसैलाई यो कुरा नबताऊ' भनेर प्रभु येशूले त्यस मानिसलाई किन आज्ञा गर्नुभयो? यी सबै प्रश्नको जवाफमा हामी यो भनौं: हाम्रा प्रभु सर्वाधिकारी हुनुहुन्छ । उहाँले आफ्ना कामहरूको विषयमा उहाँले ती किन र कसरी गर्नुभयो, सो हामीलाई बताउनुपर्दैन । उहाँले जे-जे गर्नुभयो, सो हामीले

नबुभे ता पनि उहाँको हरेक काममा सदा त्यसको उचित कारण हुन्थ्यो । प्रभुको हरेक चङ्गाइको काम भित्रै हुन्थ्यो भने, हरेक मानिसको मुक्तिको अनुभव पनि भित्रै हुन्छ । कतिले प्रभुकहाँ फर्कनासाथ अचम्म प्रकारको आत्मिक दृष्टि पाउँछन् भने अरूले शुरुमा धमिला देख्छन्, त्यसपछि केही समयपछि मात्र मुक्तिको पूरा निश्चयता प्राप्त गर्छन् ।

ण) येशू 'ख्रीष्ट' हुनुहुन्छ भन्ने पत्रसको महान् अङ्गीकार (मर्कूस ८ : २७-३०)

यस अध्यायका अन्तिम दुई अनुच्छेदहरूले हामीलाई ती बाह्र प्रेरितहरूको चेला-तालिमको उच्च तहमा ल्याइपुऱ्याउँदछन् । पहिले यी चेलाहरूले प्रभु येशूलाई उहाँ को हुनुहुन्छ, सो गहिरो, व्यक्तिगत रूपले चिन्न र कृतज्ञ हुनुपर्छ, त्यसपछि मात्र उहाँले उनीहरूलाई उहाँको अधि तयार भएको बाटो देखाउन सक्नुहुन्छ, र उनीहरूलाई एउटा श्रद्धाभक्ति र त्यागले पूर्ण जीवन जिउनका निम्ति उहाँको पछि आउने आह्वान गर्न सक्नुहुन्छ । यस खण्डले हामीलाई चेलापनको मुटुमा ल्याइपुऱ्याउँछ । मलाई लाग्छ, सबैभन्दा बढी बेवास्ता गरिएको क्षेत्र यो नै होला; किनकि इसाईहरूले न यस कुरामा आफ्नो विचार पुऱ्याउन चाहन्छन्, न यसको शिक्षा व्यवहारमा ल्याउन चाहन्छन् ।

मर्कूस ८ : २७-२८ : प्रभु येशू र उहाँका चेलाहरू सुदूर उत्तर प्रान्तमा गएर एकान्त ठाउँ खोज्नुभयो । सिजरिया फिलिप्पीतिर यात्रा गर्दै उहाँले चेलाहरूलाई 'मेरो विषयमा सर्वसाधारण मानिसहरूले के भन्छन्' भन्ने प्रश्न सोधेर बातचितको प्रसङ्ग एउटा नयाँ विषयतिर लानुभयो । प्रायः सबै मानिसहरूले उहाँलाई एक महात्मा मात्र सम्भन्थे । तिनीहरूले उहाँलाई बप्तिस्मा दिने यूहन्ना, एलिया वा अरू कुनै अगमवक्तासमान ठान्थे । तर मानिसहरूले उहाँलाई दिएको आदरचाहिँ अनादर थियो; किनभने प्रभु येशू परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो; होइन भने, उहाँ एक ठगाहा, एक पगलाहा वा एक अनुश्रुत शूरवीर मात्र हुनुहुन्थ्यो । उहाँ अरू त के हुन सक्नुहुन्थ्यो र ?

मर्कूस ८:२९-३०: त्यसपछि उहाँले चेलाहरूलाई ताकेर उनीहरूलाई सोध्नुभयो: 'तिमीहरूचाहिँ नि के ठान्छौ? मेरो विषयमा तिमिहरू के भन्छौ?' पत्रसले भट्टै जवाफ दिइहाले: 'तपाईं ख्रीष्ट हुनुहुन्छ।' ख्रीष्ट वा मसीहको अर्थ अभिषिक्त जन हो। अघि पनि पत्रसले यो कुरा दिमागले जानेका थिए; तर बीचमा उनको जीवनमा केही न केही कुरा घटेको हुनुपर्छ; किनकि अब उनमा यो कुरा एक व्यक्तिगत गहकिलो दृढ विश्वास हुन गएको छ। अबदेखि उसो उनको जीवन फेरि पहिलेको जस्तो हुनै सक्दैन। आफ्नो स्वार्थसिद्ध जीवनदेखि पत्रस अघाडसकेका थिए; यस प्रकारको जीवनले अब उनलाई कुनै सन्तुष्टि दिन सक्दैनथियो। प्रभु येशूचाहिँ मसीह अर्थात् ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भने पत्रसले सबै कुराहरू त्यागेर पूरा समर्पित भई उहाँकै निम्ति जिउनुपर्छ।

त) परमेश्वरका दास आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानको भविष्यवाणी गर्नुहुन्छ (मर्कूस ८:३१-३८)

यहाँसम्म हामी परमप्रभुका दासले निरन्तर अरू मानिसहरूको सेवामा आफ्नो जीवन खर्च गर्नुभएको हेर्दै-हेर्दै आयौं। उहाँका शत्रुहरूले उहाँलाई घृणा गरेका र उहाँका साथीहरूले उहाँलाई गलत सम्भेका कुरा पनि हामीले देखिसक्यौं। हामीले उहाँको ईश्वरीय शक्तिले पूर्ण जीवन, उहाँको पापरहित सुन्दर नैतिक शुद्ध र सिद्ध जीवन, उहाँको सम्पूर्ण प्रेम र नम्रताले सुशोभित भएको जीवन नियाल्न पायौं।

मर्कूस ८:३१: तर परमेश्वरको सेवामा समर्पित भएको जीवनको मार्गले दुःखकष्ट र मृत्युमा पुग्छाउँदो रहेछ। यसैकारण मुक्तिदाता प्रभुले अब आफ्ना चेलाहरूलाई स्टेष्टसँग भन्नुभयो: (क) उहाँले धेरै दुःख भोग्नुपर्छ; (ख) उहाँ रद्द गरिनुपर्छ; (ग) उहाँ मारिनुपर्छ र (घ) उहाँ बौरिउठ्नुपर्छ। उहाँलाई महिमामा पुग्छाउने मार्गले पहिले उहाँलाई क्रसमा, त्यसपछि चिहानमा लाँदैथियो। श्री एफ. डब्ल्यू. ग्राण्टले भनेभैं 'बलिदानले नै सेवाको मर्म प्रकट गर्दछ।'

मर्कूस ८:३२-३३: तर पत्रसले यो कुरा ग्रहण गर्न सकेनन्। 'मेरा प्रभुले दुःख भोग्नुपर्ने, मेरा स्वामी मर्नुपर्ने? कदापि हुँदैन!!' मसीहको

विषयमा उनको मनले कोरेको नक्सासित यस कुराले पटककै मेलै खाएन । 'मेरा प्रभु र स्वामीलाई उहाँका शत्रुहरूले मार्ने ? !' यस प्रकारको विचार उनले सहन सकेनन् । यसैले येशूले यस्तो कुरा सङ्केत गर्दा उनले आफ्ना प्रभुलाई हप्काए । त्यस बेला येशूले पत्रुसलाई भन्नुभयो: 'हे शैतान, मेरो पछिल्लिर गइहाल् ! किनकि तँ परमेश्वरका कुराहरूमा होइन, तर मानिसका कुराहरूमा ध्यान लगाउँछस् ।' तपाईं बुभ्नुहोस्: प्रभु येशूले पत्रुसलाई यहाँ शैतान सम्भन्नुभएन, न पत्रुसलाई दुष्ट आत्मा लागेको छ भन्न चाहनुभयो । उहाँले भन्न खोज्नुभएको कुरा यो हो: 'तिमी शैतानले जस्तै कुरा गर्छौं; किनकि त्यसले हामीलाई सधैं निराश पार्न र परमेश्वरप्रति पूरा आज्ञाकारी हुनदेखि रोक्न खोज्दछ । त्यसले हामीलाई परीक्षामा पारेर महिमाको सिंहासनमा पुग्न हामीलाई सजिलो बाटो/ चोरबाटो अजाउन लाउन चाहन्छ ।' पत्रुसका शब्दहरू शैतानबाटका थिए; यी शब्दहरूको सुभाउ शैतानिक थियो । त्यसैले प्रभु रिसाउनुभयो । श्री विलियम केल्लिले यसको टिप्पणी गरेर भन्छन्:

'यहाँ, हाम्रा प्रभुको रिस उठाउने खास कुरा के थियो त ? यहाँ, एउटा यस्तो पासो छ, यहाँ एउटा यस्तो खतरा छ, जसमा हामी सबैजना यति सजिलोसँग पर्न सक्छौं: आफूलाई बचाउन खोज्ने चाहनाको एक फन्दा छ यहाँ, क्रूसको बाटो त्यागेर सजिलो बाटोलाई पहिलो स्थान दिने अभिलाषाको एक पासो छ यहाँ । के सङ्कष्ट, अपमान र तिरस्कारदेखि हामी स्वभावैले उम्कन खोज्दैनौं र ? के यो हाम्रो विषयमा सत्य नहोला ? हो, योजस्तो दुष्ट संसारमा परमेश्वरको इच्छा पालन गर्दा हामीले दुःखकष्ट उठाउनैपर्छ; तर यस्ता दुःखकष्टदेखि हामी हट्न खोज्दौं । स्वर्गको लाभ पनि उठाउने र पृथ्वीको पनि नगुमाउने किसिमले के हामी आफ्ना निम्ति शान्ति र सम्मान पाउने बाटो रोज्दैनौं ? कति सजिलोसँग यसको पासोमा परिँदो रहेछ । मसीहचाहिँ किन होला यी सबै कष्टहरूबाट भएर जानुपर्ने हो, सो कुरा पत्रुसले बुझ्नै सकेनन् । हामी उनको ठाउँमा भएका भए हामीले भन् खराब कुरा मनमा सोचेथियौं वा प्रभुलाई भन्नेथियौं होला । पत्रुसले आफ्नो आपत्ति प्रकट गर्दा उनको मनमा

प्रभुप्रति कत्रो माया थियो होला; किनभने उनले मुक्तिदाता प्रभुलाई प्रगाढ़ प्रेम गर्दथे । तर कहाँबाट होला, उनलाई थाहा पनि छैन, विवेकले नजाँची संसारको आत्मा उनको मनबाट उठ्यो, उठ्यो ।’^{११}

याद गर्नुहोस्: पहिले प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई हेर्नुभयो, त्यसपछि मात्र उहाँले पत्रुसलाई हप्काउनुभयो । मानौं ‘म क्रससम्म गइनँ भने यी मेरा चेलाहरूले कसरी मुक्ति पाउलान्?’ के उहाँले यसो भन्न चाहनुभएन र ?

मर्कूस ८:३४: त्यसपछि प्रभु येशूले यहाँ उनीहरूलाई भन्नभएको कुराको भावार्थ यस्तो थियो: ‘मानिसहरूले मुक्ति पाऊन् भन्ने हेतुले म दुःखकष्ट पाउन अधि बढ्दैछु, र म मर्नेछु । तिमीहरू मेरो पछि आउने इच्छा गर्दछौं भने तिमीहरूले हरेक स्वार्थी मनको भावनालाई त्याग्नुपर्छ; तिमीहरूले निन्दाको पात्र बनिने, दुःखकष्ट उठाउनुपर्ने र मृत्युसमेत सहनुपर्ने बाटो खुशीसाथ अजाउनुपर्छ । तिमीहरूले मलाई पछ्याउनुपर्छ । तिमीहरूले मेरा निम्ति आफ्ना सुखसुविधाहरू, सांसारिक मोजमज्जाहरू, पारिवारिक र सामाजिक प्रेमका बन्धनहरू, व्यक्तिगत उच्च-उच्च उद्देश्य र आकाङ्क्षाहरू, भौतिक धनसम्पत्ति र आफ्नो जीवन/प्राणसमेत त्याग्नुपर्ला ।’ यस्ता वचनहरू पढ्दाखेरि मलाई अनौठो के लाग्छ भने, हामी कसरी एक ऐस-आरामको जीवन जिउन सक्छौं भन्ने विचार कहाँबाट आयो त ? भौतिक कुरामा मात्र राखेको रुचि, आफ्नै मात्र मतलब राख्ने स्वार्थ र आफ्नो मनको चिसोपनको विषयमा हामी आफूलाई कसरी निर्दोष ठहराऔं ? प्रभु येशूका शब्दहरूमा ध्यान दिऔं ! किनकि उहाँले हामीलाई स्वार्थ-त्यागको जीवन, समर्पणको जीवन, दुःखकष्ट र बलिदानले पूर्ण जीवन जिउनलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ ।

मर्कूस ८:३५: सुखी जीवन जिउन खोज्दा, भविष्यका निम्ति प्रबन्ध गर्न खोज्दा, आफ्नै इच्छा र उद्देश्यहरू पूरा गर्दा, हर कुरामा आफूलाई केन्द्र तुल्याउँदा हामी जहिले पनि आफ्नो प्राण बचाउने परीक्षामा पर्न सक्छौं । निश्चय नै, आफ्नो प्राण गुमाउन यीजस्ता उत्तम उपायहरू अरू हुँदैनन् । ख्रीष्ट येशूले हाम्रो आत्मा, प्राण र शरीर उहाँमा समर्पण गर्दै उहाँका निम्ति र उहाँको सुसमाचारका निम्ति आफ्नो सारा

जीवन अर्घबलिभैं उहाँको वेदीमाथि खन्याउन भनी हामीलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ। संसारका सबै मानिसहरूले उहाँको सुसमाचार सुन्न पाऊन् भन्ने हेतुले हामी उहाँको पवित्र सेवामा सबै कुराहरू खर्च गर्न र आफू पनि सम्पूर्ण रूपले खर्चिएर जान, खाँचो परेको खण्डमा आफ्नो ज्यानसमेत सुम्पिदिन तयार हुनुपर्छ। प्रभुको माग यही हो। उहाँका निम्ति आफ्नो प्राण गुमाउनुको अर्थ यो हो। निश्चय नै आफ्नो प्राण बचाउन योजस्तो उत्तम उपाय नै हुँदैन।

मर्कूस ८:३६-३७: यदि एउटा ख्रीष्ट-विश्वासीले आफ्नो जीवनकालमा सारा संसारको धन प्राप्त गर्न सके, त्यसबाट उसलाई के लाभ हुनेथियो? त्यसो गर्नाले उसले परमेश्वरको महिमाका निम्ति र मानिसहरूको मुक्तिका निम्ति आफ्नो जीवन सदुपयोग गर्ने सुनौलो मौका गुमाइपठाउँछ। यस प्रकारको मोलतोलमा उसलाई कुनै फाइदा हुँदैन, उसको हानि मात्र हुन्छ। हाम्रो जीवन सारा संसारका थोकहरूभन्दा मूल्यवान् हो। हामीले आफ्नो यो अमूल्य जीवन ख्रीष्ट येशूका निम्ति सदुपयोग गरौं! नत्र हामी यसलाई आफ्नै निम्ति मात्र प्रयोग गर्नेछौं।

मर्कूस ८:३८: हाम्रा प्रभुलाई थाहा थियो: उहाँका चेलाहरूमध्ये कतिजना नयाँ छन्, विश्वासमा कलिला/बालक छन्, जसले शर्ममा पर्ने डरले गर्दा येशूको चेला भई जीवन जिउने मार्गमा हिँड्दा ठेस खालान्। यसैले प्रभुले यस्ताहरूलाई के सम्भना दिलाउन चाहनुभयो भने, जो उहाँका निम्ति निन्दा भोग्न तयार छैनन्, तिनीहरूले त्यस दिनमा भन्नु ठूलो शर्ममा पर्नेछन्, जब प्रभु येशू बढो शक्ति र महिमाको साथ फेरि यस संसारमा फर्केर आउनुहुनेछ। यो सोच्नुपर्ने कुरा हो! अब चाँडै हाम्रा प्रभु यस संसारमा फर्केर आउनुहुनेछ। तर त्यसपालि उहाँ नम्र रूप धारण गर्नुहुन्न। उहाँ ता पवित्र स्वर्गदूतहरूको साथमा आफ्ना पिताको महिमामा आउनुहुनेछ। आँखै तिरमिराउने कत्रो प्रतापले पूर्ण दृश्य हुनेछ त्यो! जो अहिले उहाँसित लजाउँछन्, त्यस बेला उहाँ तिनीहरूसित लजाइ-दिनुहुनेछ। **‘यस व्यभिचारी र पापी पुस्तामा जो म र मेरा वचनहरूसँग लजाउँछ’** भन्ने वचनलाई हाम्रो हृदयलाई प्रभावित पार्न, हामीलाई स्पर्श गर्न, हामीसँग बोल्न दिऔं! यस्तो अविश्वासी र पापी संसारमा हाम्रा मुक्तिदाता प्रभुदेखि लजाउनु कति असुहाउँदो कुरा हो!!

४) मर्कूस ९-१०: यरूशलेमतर्क परमेश्वरका दासको यात्रा

क) परमेश्वरका दासको रूप-परिवर्तन (मर्कूस ९:१-१३)

अघि प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूका आँखाको सामु उहाँले आफैले हिँड्नुपर्ने, निन्दा र मृत्युसम्म दुःखकष्टहरू सहनुपर्ने त्यस मार्गको नक्सा कोर्नुभएको थियो; अनि उहाँबाट उनीहरूले उहाँको पछि लागेर आत्म-त्याग र समर्पणको जीवन जिउने आह्वान पाएका थिए। अब प्रभु येशूले परलोकरूपी अर्को नक्सा कोर्दै हुनुहुन्छ: हो, यस जीवनमा उहाँको चेला भई जिउनेहरूले ठूलो दाम चुकाउनुपरेको छ; तर त्यस प्रकारको जीवनले अब चाँडै ठूलो महिमारूपी इनाम पाउने रहेछ।

मर्कूस ९:१-७: शुरुमा प्रभु येशूले यहाँ भन्नुभयो: 'यहाँ उभिरहेकाहरूमध्ये कतिजना छन्, जसले परमेश्वरको राज्य शक्तिसित आइरहेको नदेखुन्जेल कुनै रीतिले मृत्युको स्वाद चाखेछैनन्।' यसो भनेर उहाँले पत्रुस, याकूब र यूहन्नालाई सङ्केत गर्नुभयो; किनकि यिनीहरूले उहाँको रूप परिवर्तन भएको त्यस पहाडमाथि परमेश्वरको राज्यलाई शक्तिको साथ देखे। यस खण्डमा हामीले बुझ्नुपर्ने मुख्य बुँदा यो हो: हालैमा हामी ख्रीष्ट येशूका निम्ति जेजति दुःखकष्ट सहन्छौं, प्रभु फर्केर आउनुहुँदा र उहाँका सेवकहरूचाहिँ उहाँको साथमा महिमामा देखा पर्दा त्यसका निम्ति हामीले त्यस दिन प्रशस्त इनाम पाउनेछौं, । त्यस पहाडमा येशूको रूप परिवर्तन हुँदा देखिएका लक्षणहरूले ख्रीष्ट येशूको हजार वर्षको राज्यमा हुने अवस्थाहरूको पूर्वसङ्केत गर्दछन्।

क) येशूको रूप परिवर्तन भयो; उहाँबाट आँखै तिरिमिरी पार्ने प्रतापको चमक फैलिरहेको थियो। उहाँका वस्त्रहरूधरि चम्किरहेका थिए, यति सेता कि, कुनै चीजले पनि तिनलाई त्यत्तिकै सेता पार्न सक्दैनथ्यो।

ख्रीष्ट येशूको पहिलो आगमनमा उहाँको महिमामा घुम्तो हालिएको थियो। उहाँ नम्र भएर 'शोकहरूका पुरुष'को रूप लिनुभयो, जो दुःखहरूसँग परिचित हुनुहुन्थ्यो। तर प्रभु येशू महिमामा फर्केर आउनुहुनेछ। त्यस बेला उहाँलाई नचिन्ने कोही पनि हुनेछैन। सबैले उहाँलाई, राजाहरूका महाराजालाई र प्रभुहरूका परमप्रभुलाई देखेछन्।

ख) मोशा र एलिया त्यस पहाडमा देखा परे। उनीहरूले (१) पुरानो नियमको समयका जम्मै विश्वासीहरूलाई, साथै (२) मोशाको व्यवस्था र अगमवक्ताहरूलाई र (३) मरेका पवित्र जनहरू र उठाइलगिएका पवित्र जनहरूलाई प्रतिनिधि गर्छन्।

ग) पत्रुस, याकूब र यूहन्ना त्यहाँ उपस्थित थिए। उनीहरूले नयाँ नियमको समयमा जिउने सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई प्रतिनिधि गर्छन्, साथै ती विश्वासीहरूलाई सङ्केत गर्छन्, जो परमेश्वरको राज्य यस संसारमा स्थापित गर्दा जीवित हुनेछन्।

घ) प्रभु येशू त्यस पहाडमाथि प्रमुख व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो। तीनवटा डेरा बनाऔं भन्ने पत्रुसको सुभाउ थियो। तर त्यस बादलभित्रबाट सुनिने स्वर्गबाट आएको आवाजले उनको त्यस प्रस्तावलाई हप्कायो। हर कुरामा ख्रीष्ट येशूलाई प्रथम स्थान दिइएको हुनुपर्छ। उहाँ नै 'इम्मामानुएलको देश'को महिमा हुनुहुनेछ।

ङ) त्यो बादलचाहिँ 'शेकिना' नामक महिमाको तेजले पूर्ण बादल हुन सक्छ, जो पुरानो नियमको समयमा पहिले भेट हुने पालमा र पछि परमेश्वरको मन्दिरमा पनि महापवित्र स्थानमा अडिरहेको थियो। अदृश्य परमेश्वरको उपस्थिति स्पष्टसँग प्रकट गर्ने एकमात्र माध्यम त्यही बादल हुन्थ्यो।

च) जुन आवाज सुनियो, त्यो पिता परमेश्वरको वाणी थियो। उहाँले ख्रीष्ट येशूलाई आफ्ना प्रिय पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने अङ्गीकार गर्नुभयो।

मर्कूस ९:८: जब त्यो बादल हटेर गयो, तब ती तीनजना चेलाहरूले आफ्नो साथमा येशूलाई बाहेक अरू कसैलाई देखेनन्। जब

परमेश्वरको राज्य पूरा शक्तिको साथ आउनेछ, तब प्रभु येशूलाई अद्वितीय स्थान, महिमाले भरपूर स्थान, सबैभन्दा पहिलो स्थान दिइनेछ, सो कुरा त्यस दृश्यले चित्रण गर्दछ। यस प्रकारको आदरणीय स्थान उहाँलाई वर्तमान समयमा हामी उहाँका अनुयायीहरूको हृदयमा दिइएको हुनुपर्छ।

मर्कूस ९:९-१०: उहाँहरू त्यस पहाडबाट ओर्लदै गर्नुहुँदा उहाँले ती तीनजनालाई उहाँ मरेकाहरूबाट बौरैर नउठुन्जेल उनीहरूले देखेका कुराहरू कसैलाई नबताउनु भन्ने कडा आज्ञा दिनुभयो। तर यस अन्तिम कुराले उनीहरूलाई अलमम्म पारेको थियो। प्रभु येशू मारिनु र बौरैर-उठनुपर्छ भन्ने कुरा के उनीहरूले अभै बुभेका थिएनन्? किनकि उनीहरू मरेकाहरूबाट बौरैर उठ्ने कुराको विषयमा दोधारमा थिए। यहूदीहरू भएका नाताले उनीहरूलाई यो सत्यता थाहा थियो, कि एक दिन सबै मानिसहरू बौरैर उठ्नेछन्। तर प्रभु येशूले यहाँ छुट्टै पुनरुत्थानको कुरा गर्नुभयो। उहाँचाहिँ मरेकाहरूको बीचबाट बौरैर उठ्नुहुनेछ अर्थात् जब उहाँ बौरैर उठ्नुहुनेछ, तब अरू सबै मरेकाहरू होइन, तर उहाँ मात्र बौरैर उठ्नुहुनेछ। यो तथ्य नयाँ नियममा मात्र प्रकट भएको हो।

मर्कूस ९:११: तर ती चेलाहरूसँग अझ अर्को समस्या थियो। उनीहरूले भर्खरै परमेश्वरको राज्यको पूर्वभलक पाएका थिए। तर के अगमवक्ता मलाकीले एलिया पहिले आउनेपर्छ भनी भनेका थिएनन् र (मलाकी ४:५)? हो, एलिया मसीहका अग्रदूत भएर आउनेछन्, उनले सबै कुराहरू पुनर्स्थापना गर्न शुरु गर्नेछन्, र ख्रीष्टको विश्वव्यापी राज्य स्थापित गर्नलाई बाटो तयार पार्नेछन्। तर ती एलिया को हुन्? के शास्त्रीहरूले भनेअनुसार उनी पहिले आउनेछन् त?

मर्कूस ९:१२-१३: प्रभु येशूको जवाफको भावार्थ यस्तो थियो: 'हो, यो सही कुरा हो: साँच्ची नै एलिया पहिले आउनेपर्छ। तर यसभन्दा महत्त्वपूर्ण कुराको विषयमा चाहिँ कसो? तात्कालिक प्रश्न अर्को छ: के पुरानो नियममा पवित्र शास्त्रहरूले म, मानिसका पुत्रको विषयमा मैले धेरै दुःख भोग्नुपर्छ र तुच्छ ठहरिनुपर्छ भनेर भविष्यवाणी गरेका थिएनन् र? अनि एलियाको सम्बन्धमा कुरा यस्तो छ: एलिया आइसके (बप्टिस्मा दिने यूहन्नाको जीवन र सेवकाइमा)। उहिलेका मानिसहरूले एलियासित

जस्तो व्यवहार गरेका थिए, ठीक त्यस्तै मानिसहरूले आफ्नो मनपरीअनुसारै तिनीसित पनि कुव्यवहार गरे। बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको हत्याचाहिँ मानिसहरूले म, मानिसका पुत्रसित कस्तो व्यवहार गर्नेछन्, त्यसैको पूर्वलक्षण हो। तिनीहरूले मसीह राजाका अग्रदूतलाई रद्द गरे; तिनीहरूले ख्रीष्ट राजालाई पनि रद्द गर्ने नै छन्।'

ख) दुष्ट आत्मा लागेको केटा निको भएको

(मर्कूस ९:१४-२९)

मर्कूस ९:१४-१६: ती तीनजना चेलाहरू त्यस पहाडको महिमित टाकुरामाथि रहन पाएनन्। तल, बेसीमा सुस्केरा हालिरहेका, विलाप र ऐयाआत्था गरिरहेका मानिसहरू थिए। तल, उनीहरूका पाउमा खाँचो परेको संसार थियो। जब प्रभु येशू र उहाँका ती तीनजना चेलाहरू त्यस पहाडको फेदीमा आइपुग्नुभयो, तब शास्त्रीहरू, अन्य मानिसहरूको भीड र प्रभुका अरू बाँकी चेलाहरूको बीचमा चर्को तर्कवितर्क चलिरहेको थियो। प्रभु येशू देखा पर्नासाथ त्यो बातचित/वादविवाद थामियो, र तुरुन्तै सबै मानिसहरू दगुरेर उहाँकहाँ आए। उहाँले सोध्नुभयो: 'तिमीहरूले मेरा चेलाहरूसँग के बहस गरिरहेका छौं?'

मर्कूस ९:१७-१८: गुँगा आत्मा लागेको छोराका आकुल-व्याकुल भएको बुवाले पूरा आवेगमा आएर प्रभुलाई आफ्नो छोराको नमीठो दुःखद कहानी सुनाइदियो। दुष्ट आत्माले त्यस केटालाई पक्रन्थ्यो र भुइँमा पछार्थ्यो। त्यसले उसलाई दाह्न किट्टन लाउँथ्यो, र उसले मुखमा फीज काढ्थ्यो। दुष्ट आत्माले उसलाई बेसरी मडारमुडुर पारेको बेलामा त्यो छोरा पूरा क्षीण भएर जान्थ्यो। त्यसका बुवाले चेलाहरूसित सहायता माग्यो, तर उनीहरूले त्यो दुष्ट आत्मा निकाल्न सकेनन्।

मर्कूस ९:१९: प्रभु येशूले चेलाहरूलाई उनीहरूको अविश्वासको खातिर गाली गर्नुभयो। के उहाँले उनीहरूलाई दुष्ट आत्माहरूमाथि अधिकार दिनुभएन र? कहिलेसम्म उहाँ उनीहरूसँग रहनुपर्थ्यो, र कहिले उनीहरूले उहाँले उनीहरूलाई दिनुभएको यो अधिकार प्रयोग गर्नेथिए?

कहिलेसम्म उहाँले उनीहरूको शक्तिहीन अवस्था र उनीहरूको हार सहनपर्नेथियो ?

मर्कूस ९:२०-२३: मानिसहरूले त्यस केटालाई प्रभुकहाँ ल्याए; त्यति बेला दुष्ट आत्माले उसलाई अचानक बेसरी मडारमुडुर पार्यो र उसलाई साह्रै सिकिस्त पारिहाल्यो । येशूले त्यसका बुवालाई सोध्नुभयो: 'कहिलेदेखि यसलाई यस्तो भइरहेको हो ?' 'बालककालदेखि नै,' उसका बुवाले जवाफ दियो । उसको कक्र्याकुकुकु परेको अवस्थामा ऊ घरि आगोमा, घरि पानीमा खस्थ्यो । कतिपल्ट ऊ मुस्किलले मृत्युको मुखमा पुगेर बाँच्यो । त्यसपछि उसका बुवाले प्रभुलाई 'कृपया तपाईंले सक्नुभयो भने मेरो छोरालाई सहायता गर्नुहोस्' भनेर विन्ती गर्‍यो । यस अनुरोधमा वर्षौं निराश र हतासले मडारिएको त्यस बुवाको मनबाट निस्केर आएको हृदय विदारक यो चिच्छ्याहट सुन्नहोस् ! प्रभु येशूमा यस केटालाई निको पार्ने क्षमता नभएको हुँदै होइन, तर के उसको बुवाले विश्वास गर्न सक्छ के ? यसैमा सब निर्भर हुन्छ भन्ने कुरा उहाँले त्यस बुवालाई बताउनुभयो । जीवित परमेश्वरमाथि कहिल्यै व्यर्थमा विश्वास राखिँदैन नै, तर सदा त्यसको इनाम पाइन्छ । अनि परमेश्वरका निम्ति कुनै कुरा पनि असम्भव वा कठिन हुँदैन ।

मर्कूस ९:२४: 'प्रभु, म विश्वास गर्छु; मेरो अविश्वासलाई जित्न सहायता गर्नुहोस् !' त्यस बुवाको यस भनाइमा उसको मनमा विश्वास र अविश्वास दुवै भएको विरोधाभास बुझिन्छ; यो कुनै नयाँ कुरा होइन, यस्तो विरोधाभासचाहिँ सबै युगका परमेश्वरका जनहरूले अनुभव गरेका छन् । हामीले विश्वास गर्न चाहँदा-चाहँदै पनि हाम्रो मनभरि शङ्का हुन्छ । हामीभित्र उठिरहेको त्यस अतर्कसंगत विवादलाई हामी घृणा गर्छौं; ता पनि हामीले त्यसलाई पूरा तवरले जित्न सकेका छैनौं ।

मर्कूस ९:२५-२७: जब प्रभु येशूले त्यस अशुद्ध आत्मालाई त्यस केटाबाट निस्कने आज्ञा गर्नुभयो, तब त्यस केटाबाट निस्कँदा त्यस आत्माले उसलाई फेरि पनि जोडले मडारमुडुर पारिदियो । तर अन्तमा त्यस केटाको शरीर मरेको जस्तो लमतन्न भयो । तब मुक्तिदाता प्रभुले

उसलाई भुइँबाट उठाउनुभयो र उसलाई त्यस बुवाको जिम्मामा सुम्पनुभयो ।

मर्कूस ९:२८-२९: पछि घरभित्र प्रभु येशू आफ्ना चेलाहरूसँग एकलै भएको बेलामा उनीहरूले उहाँलाई सुटुक्क सोधे: 'प्रभु, हामीले चाहिँ त्यस दुष्ट आत्मालाई निकाल्न सकेनौं, किन होला?' उहाँले जवाफमा भन्नुभयो: कतिपय अचम्मका कामहरू गर्न प्रार्थना र उपवास नै चाहिन्छ। हामीमध्ये कोचाहिँ होला, जसले बेला-बेलामा ख्रीष्ट येशूका निम्ति गरेको सेवामा हार खाएको वा निराश भएको अनुभव गरेको छैन? हामीले बडो होशियारसाथ अथक परिश्रम गर्दा-गर्दै पनि परमेश्वरका आत्माले शक्तिसाथ काम गर्नुभएको छैन, किन होला? तब हामीले पनि मुक्तिदाता प्रभुले भन्नुभएका यी शब्दहरू सुन्नपर्छ, जसले हामीलाई सम्भाउंछन्: 'यस किसिमको चाहिँ प्रार्थना र उपवासद्वारा बाहेक अरु कुनै उपायले निकाल्न सकिँदैन ।'

ग) प्रभु येशूले आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानको दोस्रो पूर्वसूचना दिँदै हुनुहुन्छ (मर्कूस ९:३०-३२)

मर्कूस ९:३०: यति बेला हाम्रा प्रभुको सिजरिया फिलिप्पीको भ्रमण सिद्धिएको थियो। अब उहाँहरू गालीलबाट भएर जाँदै हुनुहुन्थ्यो; त्यो यात्रा यरूशलेममा, अँ, क्रसमा टुङ्गिनेथियो। कसैले यसको बारेमा थाहा नपाओस् भनी उहाँले चाहनुभएको थियो। यहाँसम्म मानिसहरूको बीचको प्रभुको सेवकाइ प्रायः सकिएको थियो। बाँकी समय उहाँ आफ्ना चेलाहरूसँग बिताउन चाहनुहुन्थ्यो। उहाँले उनीहरूलाई अब सामना गर्नुपर्ने कुराहरूको विषयमा शिक्षा दिनुहुन्छ र उनीहरूलाई तयार पार्नुहुन्छ।

मर्कूस ९:३१-३२: मानिसका पुत्रलाई चाहिँ मानिसहरूको हातमा सुम्पाइनेछ। तिनीहरूले उनलाई मार्नेछन् र मरेको तेस्रो दिनमा उनी बौरिउठ्नेछन् भन्ने कुरा येशूले चेलाहरूलाई बताएर स्पष्ट पार्नुभयो। तर उनीहरूले यो कुरा बुझेनन्। उनीहरू उहाँलाई सोध्न डराए। हामी पनि घरिघरि प्रभुलाई सोध्न धक मानिरहेछौं। यसरी नै हामी कतिपय आशिष गुमाइपठाउँछौं।

घ) स्वर्गको राज्यमा हुने महानता

(मर्कूस ९:३३-३७)

मर्कूस ९:३३-३४: उहाँहरू कपर्नहुममा, त्यस घरमा आइपुग्नुभयो, जहाँ उहाँहरूले केही समय बस्न चाहनुभएको थियो। प्रभु येशूले उनीहरूलाई बाटोमा आउँदा-आउँदै उनीहरूले आपसमा कुरा गरिरहेको र बहस गरिरहेको त्यो विषय के थियो, सो सोध्नुभयो। त्यो भन्न उनीहरूलाई लाज लाग्यो; किनकि उनीहरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो को होला भनेर उनीहरूले आपसमा तर्कवितर्क गरिरहेका थिए। हुन सक्छ, प्रभुको रूप परिवर्तनले उनीहरूमा अब चाँडै परमेश्वरको राज्य आउँदैछ है भन्ने आशा जगाएको थियो होला; अनि त्यस राज्यमा उनीहरूले आफ्ना निम्ति उच्च-उच्च पदहरू पाउने किसिम-किसिमका कल्पनाहरू गर्दैथिए। मनमा अफसोस लाग्ने कुरा के हो भने, प्रभु येशूले उनीहरूलाई आफ्नो चाँडै हुने मृत्युको विषयमा बताइरहनुभएको बेलामा उनीहरूले आफूलाई अरूभन्दा महान् सम्झिरहेका थिए। भविष्यवक्ता यर्मियाले भनेभैं मानिसको हृदय सबै कुराहरूभन्दा पनि छली र असाध्य दुष्ट हुँदो रहेछ !

मर्कूस ९:३५-३७: उनीहरूले केको विषयमा कुरा गरिरहेका थिए, सो प्रभु येशूलाई थाहै थियो। यसैले उहाँले उनीहरूलाई नम्रताको विषयमा एउटा पाठ सिकाउनुभयो। उहाँले भन्नुभयो: उनीहरूमध्ये जो पनि होस्, जसले पहिलो हुने इच्छा गर्दछ, उसले खुशीसाथ अरूको सेवा गर्ने नीच स्थान लिनुपर्छ। उसले आफ्ना निम्ति होइन, तर अरूका निम्ति जिउनुपर्छ। त्यसपछि प्रभु येशूले एउटा नानीलाई लिनुभयो र त्यसलाई माभमा उभ्याउनुभयो। त्यसलाई अँगालेर प्रभु येशूले एउटै कुरामा जोड दिएर भन्नुभयो: यस्ता नगण्य, तुच्छ मानिएकाहरूका निम्ति येशूको नाममा गरिएको जुनै पनि उपकारचाहिँ एक महान् काम गनिन्छ। त्यस प्रकारको उपकारचाहिँ उहाँलाई गरिएको, होइन, अब बढी, पिता परमेश्वरलाई गरिएको ठहर्दछ। 'हे परमधन्य प्रभु येशू, तपाईंको यस शिक्षाले मलाई जाँच गर्दछ, र मेरो स्वार्थी हृदयको शारीरिक भावनालाई प्रकट गरिरहेको छ। मलाई र मेरो यस अहङ्कारी हृदयलाई तोड्नुहोस् ! तपाईंको जीवन ममा देखा परोस् ! तपाईं मद्दारा जिउनुहोस् !'

ड) परमेश्वरका दासले जुनै किसिमको दलबन्दी पनि मनाही गर्नुहुन्छ (मर्कूस ९:३८-४२)

यस अध्यायभरि मानिसहरूका कमजोरीहरू देखा परेका छन्। पाँच र छ पदमा प्रभुको रूप परिवर्तन भएको त्यस पहाडमाथि पत्रुसले सोचविचार नगरीकन बोले। अठार पदमा चेलाहरूले त्यस गुंगा दुष्ट आत्मालाई निकाल्न सकेनछन्। चौतीस पदमा उनीहरूले सबैभन्दा ठूलो को हो भन्ने कुराको विषयमा तर्कवितर्क गरेछन्। अनि यहाँ, अठतीस पददेखि चालीस पदसम्म उनीहरूले आफ्नो दलबन्दीको भावना प्रकट गरेका हुन्छन्।

मर्कूस ९:३८: हामी यहाँ प्रभु येशूका प्यारा चेला यूहन्नाले प्रसङ्ग उठाएको पाउँछौं। उनीहरूले येशूको नाममा दुष्ट आत्माहरू निकाल्ने एउटा मानिसलाई भेट्टाएका थिए। उनीहरूले उसलाई यसो गर्न मनाही गरे; किनभने उसले उनीहरूसित मिलेर त्यसो गरेको थिएन। त्यस मानिसले न भूटो शिक्षा सिकाउँदैथियो, न त्यो कुनै पापमा जिइरहेको थियो। त्यो उनीहरूसँग लागेको थिएन, त्यत्ति नै हो।

तिनीहरूले एउटा गोलो रेखा ताने र मलाई त्यस रेखादेखि बाहिर राखे;

तिनीहरूले मलाई विद्रोही, भूटो शिक्षक भन्ने नाम दिए, तिनीहरूले मलाई निन्दाको पात्र सम्भे;

तर प्रेमसँग र मसँग तिनीहरूलाई जिले बुद्धि खुलेछ;

किनकि प्रेम र म, हामी दुवै मिलेर तिनीहरूलाई भित्र पार्ने गरी तिनीहरूको वरिपरि एउटा गोलो रेखा तानिहाल्यौं।

मर्कूस ९:३९: येशूले भन्नुभयो: 'उसलाई नरोक! मेरो नाममा दुष्ट आत्माहरू निकाल्न यदि ऊसँग ममाथि त्यत्रो विश्वास छ भने, ऊ मेरो पक्षमा छ; उसले शैतानको विरोधमा काम गर्दैछ। ऊ भट्टै मेरो विरुद्धमा जान सक्दैन, उसले मेरो विरोधमा खराबी बोल्न सक्दैन; ऊ मेरो शत्रु हुन सक्दैन नि!'

मर्कूस ९:४०: यस पदले मत्ती १२:३० पदमा येशूले भन्नभएको कुरासित मेल खाँदैन जस्तो लाग्छ, जहाँ उहाँले भन्नुभयो: '**जो मसँग छैन,**

त्यो मेरो विरोधमा छ; अनि जसले मसँग बटुल्दैन, त्यसले छरपुस्ट पार्छ।' तर यहाँ नमिल्ने कुरा केही पनि छैन। येशू परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ वा उहाँलाई दुष्ट आत्मा लागेको हुनुपर्छ भन्ने सन्दर्भ मत्तीको सुसमाचारको पुस्तकको थियो। यस आधारभूत कुरामा दुई मत हुन सक्दैन: कि ता हामी उहाँसँग छौं, नत्र ता हामी उहाँको विरुद्धमा हुन्छौं।

तर यहाँ, मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकमा प्रभु येशूको व्यक्तित्व वा उहाँको कामको विषयमा कुनै सवाल उठेको छैन, तर प्रभुको सेवामा कसैले हामीलाई सहयोग दिन्छ कि दिँदैन भन्ने कुरा छलफल गरिने विषय हो। अनि यस सम्बन्धमा हामीमा प्रेम, उदारता र सहने शक्ति हुनुपर्छ। सेवामा जोसुकै व्यक्ति किन नहोस्, ऊ ख्रीष्ट येशूको विरोधमा छैन भने ऊ शैतानको विरोधमा हुन्छ; यसैले ऊ ख्रीष्ट येशूको पक्षमा हुन्छ नै।

मर्कुस ९:४१: याद रहोस्: ख्रीष्ट येशूको नाममा गरिने जति सानो उपकारको काम किन नहोस्, त्यसको इनाम अवश्य हुन्छ नै। येशूको कुनै चेलालाई ऊ ख्रीष्टको हो भनेर एक गिलास पानी दिएको हिसाब परमेश्वर राख्नुहुन्छ। उहाँको नाममा दुष्ट आत्माहरू निकाल्ने काम असाधारण काम हो। एक गिलास पानी दिने काम सबैले गर्न सक्ने साधारण काम हो। तर प्रभुका महिमाका निम्ति गरिएका यी दुवै कामहरू उहाँको दृष्टिमा बहुमूल्य हुन्छन्। 'तिमीहरू ख्रीष्टका हो' भन्ने कुरा त्यो सूत्र हो, जसले सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई एक-अर्कासित आत्मीय एकतामा बाँध्नुपर्छ। प्रभुका यी शब्दहरू हामीले आफ्नो सामु राखेका भए तिनैले हामीलाई हाम्रो बीचमा भइरहेको हर किसिमको दलबन्दी राख्ने भावना, सानातिना कुरामा गरिरहने भैभगडाहरू र प्रभुको सेवाको सम्बन्धमा एक-अर्कालाई गरिरहने डाहाबाट छुटकारा दिनेथिए।

मर्कुस ९:४२: आफ्ना शब्दहरू र आफ्ना कामहरूले अरू मानिसहरूमाथि कस्तो प्रभाव पार्छन्, सो कुराको सम्बन्धमा प्रभुका दासहरूले बढो होशियारीसाथ ध्यान दिनुपर्छ। तीद्वारा आफ्नो सङ्गी-विश्वासीलाई ठेस लाग्न सक्छ; उसलाई जीवनभरिका निम्ति आत्मिक हानिरूपी चोट पुग्न सक्छ। यी सानाहरूमध्ये एउटालाई ठेस खुवाएर उसलाई प्रभुको पवित्र र सत्य मार्गबाट भड्काउनुभन्दा घिचोमा एउटा

जाँतो भुन्ड्याएर समुद्रभिन्न फालिएर र डुबेर मर्नु हाम्रा निम्ति बढिया हुनेथियो ।

च) आफैलाई मायादया नगरी अति आत्मसंयमी हुनुपर्छ भन्ने विषयमा प्रभुको गम्भीर चेतावनी (मर्कूस ९:४३-५०)

मर्कूस ९:४३: यस अध्यायका अन्तिम पदहरूमा प्रभु येशूले हामीमा आत्मसंयम र आत्मत्याग अति आवश्यक छ भन्ने कुरामा जोड दिनुहुन्छ । साँचो चेलाको रूपमा प्रभुको बाटो अजाउन चाहनेहरूले आफ्नो पापी स्वभावबाट उठ्न खोज्ने कुइच्छा र अभिलाषाहरूसँग निरन्तर संघर्ष गर्दै सधैंभरि तिनलाई वशमा पार्नुपर्छ । तिनका निम्ति प्रबन्ध गर्नुहोस्, र तपाईंको विनाश अवश्य हुनेछ । तिनलाई वशमा पार्नुहोस्, र तपाईंको आत्मिक विजय निश्चय हुनेछ ।

प्रभु येशूले यहाँ हाम्रा हात, हाम्रा खुट्टा र हाम्रा आँखाको विषयमा कुरा गर्नुभयो । यस सम्बन्धमा उहाँले के बताउनुभयो भने, हाम्रो शरीरको कुनै अङ्गले हामीलाई ठेस खुवाएर हामीलाई नरकमा पुऱ्याउनुभन्दा हाम्रा अङ्गहरूमा एउटा नष्ट हुनु उत्तम हो; किनभने हामीले जेजस्तो त्यागनुपरे पनि हामी जुनै हालतमा पनि त्यस स्वर्गीय लक्ष्यमा पुग्नपर्छ ।

हुन सक्छ, यहाँ यस पदमा बताइएको त्यस हातले हाम्रा कामहरूलाई सङ्केत गर्ला, त्यस खुट्टाले हाम्रो चालचलन र व्यवहारलाई सङ्केत गर्ला, अनि त्यस आँखाले चाहिँ हामीले लालच गरेका कुराहरूलाई सङ्केत गर्ला । यी तीन क्षेत्रहरूबाट चाहिँ खतराहरू आउन सक्छन् । हामीले आफूलाई अलिकति पनि मायादया नगरीकन ती खतरनाक कुराहरूसित कठोर व्यवहार गरेनौं भने, पक्का पनि ती कुराहरूले हामीलाई अनन्त विनाशमा पुऱ्याउनेछन् ।

तर के यस खण्डमा प्रभु येशूले सच्चा ख्रीष्ट-विश्वासीहरू अन्तमा नाश हुनु सम्भव छ र उनीहरू अनन्त-अनन्तसम्म नरकमा पर्नेछन् भन्ने कुरा सिकाउनुभयो र ? यस खण्डमा मात्र ध्यान दिँदा त्यस्तो लाग्न सक्छ । तर नयाँ नियमभरि यस सम्बन्धमा दिइएको शिक्षासित तुलना गर्दा हामी के निष्कर्षमा पुग्नपर्छ भने, होइन, कोही मानिस नरकमा पर्न जान्छ भने, त्यो

कदाचित कुनै हालतमा पनि साँचो इसाई भएकै थिएन । कुनै मानिसले मुखले 'मैले मुक्ति पाएँ, मैले नयाँ जन्म पाएँ' भनेर स्वीकार गर्ला र केही समयसम्म असल इसाईभैं देखा पर्ला, तर त्यसले आफ्ना शरीरका अभिलाषाहरू मात्र पूरा गरिरहन्छ, र त्यो यिनमा प्रसन्न रहन्छ भने यसैबाट स्पष्ट हुन्छ, कि त्यस्तो व्यक्तिले कहिल्यै मुक्ति पाएकै हुँदैन होइन ।

मर्कूस ९:४४-४८ : यहाँ प्रभु येशूले घरिघरि नरकको विषयमा बोल्नुहुँदा नरक यस्तो ठाउँ हो, 'जहाँ तिनीहरूको कीरा मर्दन र आगो निभ्दैन' भनी बताउनुहुन्छ । यो अति नै भयानक, अत्यन्तै गम्भीर कुरा हो । के हामीले यो विश्वास गर्छौं ? हामीले भयानक नरकमा विश्वास गरेका भए हामी नाश हुने कुराहरूका निम्ति होइन, तर कहिल्यै नमर्ने अमर आत्माहरूका निम्ति जिउनेथियौं । 'हे दयालु प्रभु येशू, मलाई हराएका आत्माहरूका निम्ति संवेदना दिनुहोस् ! तिनीहरूका निम्ति मलाई तपाईंकै ईश्वरीय प्रेमले विवश पार्नुहोस् !'

प्रभुलाई धन्यवाद होस्, नैतिक हिसाबले हामीले कहिल्यै साँच्ची नै आफ्नो हात वा आफ्नो खुट्टा काटेर फाल्नुपर्दैन, न ता आफ्नो आँखा भिकेर फाल्नुपर्दछ । प्रभु येशूले हामीले आफ्नो शरीरसित यस प्रकारको अति गरेर आफूलाई अपाङ्गधरि तुल्याउने सुभाउ दिनुभएन । तर उहाँले के भन्नभयो भने, शरीरका यी अङ्गप्रत्यङ्गहरू दुरुपयोग गरेर तिनका प्रभावले घिसारिँदा-घिसारिँदै नरकमा पुग्नुभन्दा यी अङ्गप्रत्यङ्गहरूको प्रयोगलाई त्याग्नु उत्तम हो ।

मर्कूस ९:४९ : उनन्चास र पचास पदहरूको व्याख्या गर्नु अति गाह्रो छ । यसैले हामी ती पदहरू अब वाक्य-वाक्य गरी केलाएर हेर्दछौं ।

'किनकि हरेक जन आगोद्वारा नुनिलो पारिनेछ ।' यसमा तीनवटा समस्या देखा पर्छन्: (क) यहाँ कुनचाहिँ आगोको कुरा गरिएको हो ? (ख) नुनिलो पारिनुको अर्थ के होला ? अनि (ग) यहाँ 'हरेक जन' भन्ने शब्दले कसलाई सङ्केत गरेको होला ? के त्यसले मुक्ति पाएकोलाई, मुक्ति नपाएको व्यक्तिलाई कि यी दुवैलाई सङ्केत गर्छ ?

आगोको अर्थ नरक हुन सक्छ, जस्तै ४४, ४६ र ४८ पदमा यसको अर्थ यही हो; अथवा आगोको अर्थ न्याय पनि हुन सक्छ । न्याय भन्नाले

जुनै पनि न्याय बुझ्न सकिन्छः ख्रीष्ट-विश्वासीका कामहरूको जाँच गर्ने परमेश्वरको न्याय र हामीले आफूलाई जाँच गरेका पनि यस न्यायको अर्थ हुन सक्छ ।

नुनले चाहिँ त्यस वस्तुको सङ्केतात्मक अर्थ बुझाउँछ, जुन वस्तुले सङ्गदेखि रोक्छ, शुद्ध पार्छ र स्वादिलो तुल्याउँछ । पूर्वीय देशहरूमा नुनलाई विश्वासयोग्यता र मित्रताको प्रतीक, साथै प्रतिज्ञापालनको बन्धकको रूपमा पनि प्रयोग गरिन्थ्यो ।

‘हरेक जन’को अर्थ मुक्ति नपाएका मानिसहरू हो भने त यी शब्दबाट तिनीहरूचाहिँ नरकको आगोमा भस्म हुँदैनन्, तर तिनीहरूले अनन्त-अनन्तसम्म आफ्ना पापको सजाय भोग्नेछन् भन्ने अर्थ बुझिन्छ ।

तर ‘हरेक जन’ भन्दाखेरि ख्रीष्ट-विश्वासीहरूलाई बुझिन्छ भने, यस खण्डले यही बताउँछ कि (क) यस जीवनमा उनीहरू परमेश्वरका आगोरूपी ताडनाद्वारा खारिन्छन्; (ख) आत्मसंयमी भई उनीहरूले आत्मत्यागको व्यवहार अर्थात् आफूलाई भ्रष्ट हुनदेखि बचाउँछन्; अथवा (ग) एक दिन उनीहरूको न्यायको जाँच ख्रीष्टको न्यायआसनको सामु हुनेछ ।

‘र हरेक बलि नुनद्वारा नुनिलो पारिनेछ ।’ यही वाक्यचाहिँ^{११} लेवी २:१३ पदबाट उद्धृत गरिएको हो । (गन्ती १८:१९ र २ इतिहास १३:५ पद पनि हेर्नुहोला ।) नुनचाहिँ परमेश्वर र उहाँका मानिसहरूको बीचमा बाँधिएको वाचा/करारको चिन्ह थियो । त्यो नुनचाहिँ परमेश्वरको यो वाचा/करारचाहिँ एक गम्भीर सम्झौता हुन्छ, र हामीले यसलाई कुनै हालतमा पनि उल्लङ्घन गर्नुहुँदैन रहेछ भन्ने कुरा स्मरण गराउने स्मृति-चिन्ह थियो । हाम्रो शरीर परमेश्वरका निम्ति जिउँदो बलिदानको रूपमा समर्पण गर्दा हामीले यो बलिदान नुनले नुनिलो पार्नुपर्छ अर्थात् यो सुपुर्दगी कुनै परिस्थितिमा पनि फिर्ता लिनेछैनौं भन्ने प्रण गर्नुपर्छ (रोमी १२:१-२) ।

मर्कूस ९:५०: ‘नुन असल हो;’ ख्रीष्ट-विश्वासीहरूचाहिँ पृथ्वीका नुन हुन् (मत्ती ५:१३) । उनीहरूचाहिँ संसारमा मानिसहरूको बीचमा आत्मिक स्वास्थ्य बढाउने र वातावरण शुद्ध पार्ने प्रभावकारी हुन्छन् भन्ने

आशा र भरोसा परमेश्वरले उनीहरूमाथि राख्नुभएको छ । जबसम्म ख्रीष्टका चेलाहरूले चेलापनका सर्तहरू पूरा गर्छन्, तबसम्म उनीहरू सबैका निम्ति आशिषको कारण हुन्छन् ।

‘तर नुनले आफ्नो स्वाद गुमायो भने त्यसलाई तिमीहरूले केले स्वादिलो पार्नेछौ ?’ नुनिलोपन नभएको नुन केही कामको हुँदैन; त्यो विनामूल्यको हुन्छ । आफ्ना कर्तव्यहरू पूरा नगरेर साँचो चेला भएर नजिउने हरेक ख्रीष्ट-विश्वासी निस्फल र प्रभावहीन हुन्छ । यसैले इसाई जीवनमा असल शुरुवात गरेर मात्र पर्याप्त हुँदैन । हरेक परमेश्वरको जनले आफूलाई लगातार पूरा रूपले र केरी-केरी जाँचिरहनुपर्छ । उसले यसो गरेन भने जुन उद्देश्यका निम्ति परमेश्वरले उसलाई बचाउनुभयो, उसले त्यो उद्देश्य कहिल्यै पूरा गर्न सक्नेछैन ।

‘आफू-आफूमा नुन राख !’ यसको अर्थ यो हो: हामी यस संसारमा परमेश्वरका निम्ति शक्तिशाली यन्त्रहरू बन्नपर्छ । ख्रीष्ट येशूका महिमाका निम्ति हामीले आफ्नो जीवन प्रयोग गर्नुपर्छ र आफ्नो जीवनले कसै-कसैलाई तिनीहरूको भलाइका निम्ति प्रभाव पार्नुपर्छ । प्रभुका निम्ति प्रभावशाली हुनुदेखि हामीलाई बाधा पार्ने जुनसुकै कुरा हामीले आफ्नो जीवनमा रहन दिनुहुँदैन, तर त्यसलाई हटाउनुपर्छ ।

‘र एक-अर्कासित मेलमिलापमा बस !’ यस वाक्यले हामीलाई तेँतीस र चौतीस पदमा फर्काएर लान्छ । त्यहाँ चेलाहरूले उनीहरूमध्ये सबैभन्दा ठूलो को होला भनेर आपसमा बहस गरेका थिए । हामीले अहङ्कार हटाउनुपर्छ, र त्यसको सट्टामा नम्र भई अरूका सेवा गर्नुपर्छ ।

अन्तमा उनन्चास र पचास पदहरूको सार हामी यस प्रकारले प्रस्तुत गर्छौं: मलाई के लाग्छ भने, यी पदहरूले एउटा ख्रीष्ट-विश्वासीलाई चित्रण गर्छन्, जसले परमेश्वरका निम्ति आफ्नो जीवन जिउँदो बलिदानको रूपमा अर्पण गर्छ । उसको जीवन आगोले नुनिलो पारिएको हुन्छ; किनकि उसले निरन्तर आत्मजाँच र आत्मत्यागको जीवन अर्पण गरेको हुन्छ । उसको जीवन नुनले नुनिलो पारिएको हुन्छ; किनकि उसको सुपुर्दगीमा प्रकट गरेको भक्तिचाहिँ आफ्नो प्रतिज्ञा कहिल्यै फिर्ता नलिने किसिमको सम्पूर्ण समर्पण हो । कुनै ख्रीष्ट-विश्वासीले आफ्ना

प्रतिज्ञाहरू पूरा गर्दैन, तर तिनैदेखि पछि हट्छ भने, अथवा उसले आफ्नो पापी स्वभावबाट उठिरहने अभिलाषाहरूसित कडा त्यागको व्यवहार गर्दैन भने उसको जीवन स्वादहीन हुन्छ, मूल्यहीन हुन्छ, अर्थहीन हुन्छ। यसकारण उसले यस ईश्वरीय बोलावट र त्यस दिव्य उद्देश्यसित मेल नखाने जुनसुकै कुरा आफ्नो जीवनबाट हटाउनुपर्छ, रद्द गर्नुपर्छ, जरासमेत उखेलेर निर्मूल पार्नुपर्छ। अनि उसले अरू सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूसित मेलमिलापमा बस्नुपरेको छ।

छ) विवाह र विवाहको सम्बन्ध-विच्छेद

(मर्कूस १०:१-१२)

मर्कूस १०:१: गालीलबाट दक्षिण-पूर्व दिशातर्फ यात्रा गर्दै प्रभु येशू पेरियामा आउनुभयो। पेरियाचाहिँ यर्दन नदीको पूर्वपट्टिको प्रान्त थियो। प्रभुको सेवकाइ मर्कूस १०:१ पददेखि १०:४५ पदसम्म यहीं ठाउँमा भएको थियो।

मर्कूस १०:२: फरिसीहरूले उहाँलाई खोजे, र उहाँलाई छिट्टै फेला पारिहाले। तिनीहरूले उहाँलाई ब्याँसाहरूको हूलले भैं आफ्नो घेरामा हाले, किनभने तिनीहरूले उहाँलाई मार्न चाहेका थिए। कुरै-कुरामा उहाँलाई फसाउने हेतुले तिनीहरूले उहाँलाई विवाहको सम्बन्ध विच्छेद गर्नु उचित वा वैध हो कि होइन भन्ने प्रश्न गरे। तब प्रभु येशूले तिनीहरूलाई मोशाको व्यवस्थामा लेखिएको कुरामा लाँदै तिनीहरूलाई सोध्नुभयो: 'मोशाले तिमीहरूलाई के आज्ञा दिए?'

मर्कूस १०:३-९: तिनीहरूले उहाँको प्रश्नको उत्तर दिएनन्, तर उहाँको कुरा तर्काएर मोशाले त्याग-पत्र लेखेर पत्नीलाई त्यागिदिने अनुमति दिए भन्ने कुरा गरे। तर त्यो पत्नीलाई त्यागिदिने कुराचाहिँ परमेश्वरको आदर्श र नमुनाअनुसारै थिएन। मानिसहरूको हृदयको कठोरताले गर्दा उनले यसो गर्ने अनुमति दिए, बस यति। परमेश्वरको योजनाअनुसार एक पुरुष र एउटी स्त्री विवाहद्वारा यस प्रकारले एक-अर्कासँग एकसाथ जोडिन्छन्, कि तिनीहरू जीवनभरि नै यस विवाहको सम्बन्धमा मिलिरहून्। यस कुराले हामीलाई सृष्टिको शुरुमा लान्छ, जब

परमेश्वरले मानिसलाई नर र नारी गरेर सृष्टि गर्नुभएको थियो । यही कारणले एउटा पुरुषले आफ्ना बुवाआमालाई छोड्नेछ, र एउटी स्त्रीसित विवाहको बन्धनमा पसेर त्यो मानिस आफ्नी पत्नीसँग एक जोडा हुनेछ । विवाहद्वारा त्यो मानिस र उसकी पत्नी, ती दुवै एउटै शरीर भएका हुन्छन् । यसरी परमेश्वरद्वारा एकसाथ जोडिएको यस दम्पतीलाई चाहिँ कुनै हालतमा कसैले पनि र कुनै कानुनले पनि नछुटाओस् !

मर्कूस १०:१०: प्रभुका चेलाहरूका निम्ति पनि यो कुरा ग्रहण गर्न गाह्रो परिरहेको रहेछ; किनकि त्यस समयमा स्त्रीहरूले समाजमा आदरको ठाउँ पाउँदैनथे, न ता तिनीहरूलाई सुरक्षा मिल्थ्यो । तिनीहरूलाई प्रायः तुच्छ दृष्टिले हेरिन्थ्यो । एउटा लोग्नेले आफ्नी पत्नीसँग बेखुशी हुँदा त्यसले उसलाई सजिलोसँग त्याग्न पाउँथ्यो । त्यस प्रकारले त्यागिएकी स्त्रीका निम्ति शरण लिने सहारा केही पनि रहँदैनथियो । धेरैपल्ट स्त्री जातिलाई लोग्नेहरूको सम्पत्ति सम्झिन्थ्यो ।

मर्कूस १०:११-१२: प्रभुका चेलाहरूले उहाँलाई यस सम्बन्धमा अभिमान पनि सोधिरहे । तब उहाँले उत्तरमा के भन्नुभयो भने, चाहे पुरुष, चाहे स्त्री होस्, जसको विवाहको सम्बन्ध विच्छेद भएको छ, त्यस्तोलाई फेरि विवाह गर्दा व्यभिचार गरेको पाप लाग्दछ । यी दुई पदहरूमा मात्र नजर राख्दा जुनै परिस्थितिमा पनि आफ्नो विवाहित जीवन-साथीलाई त्याग्नुहुँदैन; यो सख्त मनाही गरिएको बुझिन्छ । तर मत्ती १९:९ पदमा प्रभु येशूले यस नियमभित्र नपरेको एकमात्र अवस्था बताउनुभयो, अर्थात् लोग्ने-स्वास्नीमा कुनै एकजनाले कुनै परस्त्री वा परपुरुषसँग अनुचित सम्बन्ध राखेको हुनाले त्यो व्यभिचार गरेको दोष साबित भएको छ भने निर्दोष व्यक्तिले दोषी जीवन-साथीलाई त्याग्न पाउँछ, र फेरि विवाह गर्न ऊ अनुमत हुन्छ । १ कोरिन्थी ७:२५ पदमा विवाहको सम्बन्ध विच्छेद गर्ने दोस्रो कारण पनि बताइएको देखिन्छ: जब अइसाई विवाहित जीवन-साथी छुट्टिन्छ, र त्यसले आफ्नो ख्रीष्ट-विश्वासी जीवन-साथीलाई छोड्छ, तब त्यस भाइले छुटानाम पाउन सक्छ अथवा त्यस बहिनीले छुटानाम पाउन सक्छे ।

निश्चय नै विवाहको सम्बन्ध-विच्छेद र पुनर्विवाहको सम्बन्धमा विभिन्न समस्याहरू देखिन्छन्। कति मानिसहरूको विवाहको सम्बन्ध-विच्छेदका भ्रमेलाहरू यति अष्टाचार र जटिल हुन्छन्, यति गाँठो परेका हुन्छन् कि तिनलाई खुट्ट्याउन वा सुल्झाउन सुलेमानको बुद्धि चाहिन्छ। यी लन्टाहरूबाट बाँच्नु हो भने विवाहको सम्बन्ध-विच्छेद नगर्नु नै यसको सबैभन्दा उत्तम उपाय हो। जस-जसको विवाहको सम्बन्ध विच्छेद भएको छ, तिनीहरूको जीवनमा कालो बादल लागेको हुन्छ, तिनीहरूको विषयमा शङ्का उठिरहेको हुन्छ। जब विवाहको सम्बन्ध विच्छेद भएका व्यक्तिहरूले स्थानीय मण्डलीमा संगति गर्न खोज्छन्, तब त्यस मण्डलीका एल्डरहरूले परमेश्वरको डरमा एक-एक व्यक्तिको निजी जीवनसँग सम्बन्धित तथ्य के हो, सो केरकार गरेर बुझ्नुपर्छ। हरेक व्यक्तिको कहानी अर्कै छ, र एक-एक व्यक्तिमाथि विशेष विचार पुर्‍याउनुपर्छ।

यस अनुच्छेदमा ख्रीष्ट येशूले विवाहको सम्बन्धचाहिँ पवित्र रहेको कुरामा मात्र ध्यान दिनुभएन, तर उहाँले स्त्रीहरूले अथवा पत्नीहरूले आफूले पाउनुपर्ने अधिकार पाऊन् भन्ने कुरामा पनि वास्ता गर्नुभएको हो। इसाई धर्ममा स्त्रीहरूले आदरको स्थान पाउँछन्, जुन स्थान अरू कुनै धर्मले तिनीहरूलाई दिएको छैन।

ज) बालबालिकाहरूलाई हुने आशिष

(मर्कूस १०:१३-१६)

मर्कूस १०:१३: यहाँ, हामी प्रभु येशूले ससाना बालबालिकाहरूलाई कति ख्याल गर्नुहुन्छ, सो कुरा देख्दछौं। नानीहरूका बुवाआमाहरूले आफ्ना बालबालिकाहरूलाई तिनीहरूले उहाँबाट आशिष पाऊन् भनेर गुरु-गोठाला येशूकहाँ ल्याउँदैथिए, तर उहाँका चेलाहरूले यिनीहरूलाई फर्काए।

मर्कूस १०:१४-१६: त्यो देखेर येशू साह्रै नाराज हुनुभयो, र उनीहरूलाई भन्नुभयो: परमेश्वरको राज्यचाहिँ यस्तै ससाना नानीहरूकै हो, साथै तिनीहरूको पनि हो, जसको विश्वास र नम्रता ती नानीहरूको

जस्तै हुन्छ। परमेश्वरको राज्यमा पस्नु हो भने प्रौढ मानिसहरू पनि ससाना नानीहरूजस्तै बन्नपछि ।

श्री जर्ज म्याक्डोनाल्डले के भन्ने गर्थे भने, 'म त्यस मानिसको इसाई-विश्वास पत्याउँदिनँ, जसको घरको दैलाको वरिपरि नानीहरू कहिल्यै खेलेरै बस्दैनन् ।' निश्चय नै, यी पदहरूले प्रभुका जुनसुकै दास-दासीलाई यति प्रभावित पार्नुपछि, कि उनले परमेश्वरको वचन लिएर बालबालिकाहरूकहाँ जानैपर्ने रहेछ भन्ने महत्त्व बुझ्छन्। किनकि नानीहरूको मन अति कमलो र ग्रहणशील हुन्छ, र तिनीहरू छिट्टै वचन ग्रहण गर्न तयार हुन्छन्। श्री ग्याह्याम स्क्रोगीले भनेका छन्: 'नानीहरूलाई तिम्रो सबैभन्दा असल चरित्र देखाऊ ! तिनीहरूलाई तिम्रो सबैभन्दा उत्तम कुरा देऊ !'

भ) धनी जवान शासक (मर्कूस १०:१७-३१)

मर्कूस १०:१७: एकजना धनी मानिस बीचमा आएर इमानदारीपूर्वक प्रभु येशूसँग प्रश्न गरे। 'असल गुरुज्यू' भन्ने सम्बोधन गर्दै तिनले अनन्त जीवनको हकदार हुन आफूले के गर्नुपर्छ भन्ने प्रश्न गरे।

मर्कूस १०:१८: प्रभु येशूले तिनलाई तिनले 'असल गुरुज्यू' भनेर चलाएको तिनको शब्दमा पक्रनुभयो। उहाँले यो उपाधि ठीक छैन, यसो भन्न मिल्दैन भनेर भन्नुभएन, तर उहाँले ती मानिसको विश्वास केकस्तो छ, सो जाँचन चाहनुभयो। के तिनी प्रभु येशूलाई परमेश्वर भनी मात्र र स्वीकार गर्न तयार थिए? अहँ, तिनी यसो गर्न तयार भएनन्।

मर्कूस १०:१९-२०: त्यसपछि प्रभु येशूले मोशाको व्यवस्था लिएर तिनलाई तिनकै पापलाई चिन्ने ज्ञान दिन खोज्नुभयो; किनभने ती मानिसको भूलधारणा यसैमा थियो: तिनले काम गरेर स्वर्गको राज्यको हक पाउन चाहेका थिए। यस्ता मानिसले व्यवस्था पालन गरून्; किनभने व्यवस्थाले तिनलाई तिनले गर्नुपर्ने कामहरू बताइदिन्छ। हाम्रा प्रभुले दस आज्ञाहरूमध्ये ती पाँचवटा आज्ञाहरू उद्धृत गर्नुभयो, जसको खास बरताव आफ्नो साथमा रहने छिमेकीसँग हाम्रो व्यवहार केकस्तो हुनुपर्छ, सो कुरासित सम्बन्धित छन्। ती पाँचवटा आज्ञाहरूको निचोड हो: **'तिमीले**

आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्नु ।' ती मानिसले 'यी सबै आज्ञाहरू ता मैले बालककालदेखि नै पालन गर्दै आएको हुँ' भने ।

मर्कूस १०:२१-२२: तर के तिनले साँच्चै आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गरेथे ? तिनले आफ्नो छिमेकीलाई साँच्चै प्रेम गरेका थिए भने तिनले त्यस कामले देखाइदिऊन् ! आफ्नो सारा सम्पत्ति बेचेर त्यसको जम्मै पैसा गरिबहरूलाई दिएर तिनले त्यसको प्रमाण दिऊन् ! अहह, यो ता अर्कै कुरा पो रहेछ ! तिनी दुःखित भई गइहाले; किनकि तिनको धेरै धन-सम्पत्ति थियो ।

आफ्नो सारा सम्पत्ति बेचेर र त्यसको सबै पैसा दानपुण्य गरेर त्यस मानिसले मुक्ति कमाउन सक्छ भन्ने कुरा प्रभु येशूले यहाँ भन्नुभएन । उहाँले भन्नुभएको कुराको अर्थ यो होइन । मानिसका निम्ति मुक्ति पाउने एकमात्र उपाय छ: मानिसले प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्नुपर्छ । मुक्ति पाउन जुनै मानिसले पनि 'म पापी मानिस हुँ; परमेश्वरका पवित्र मागहरू मैले पूरा गरिनँ, र म कुनै हालतमा पनि पूरा गर्न सक्दिनँ' भन्ने कुरा मानि-लिनुपर्छ । प्रभु येशूले ती धनी मानिसलाई दस आज्ञाहरूकहाँ फर्काएर लानुभयो; किनभने तिनलाई आफ्ना पापहरूको विषयमा कायल हुनु बाँकी थियो । ती धनी मानिसले आफ्नो सम्पत्ति गरिबहरूलाई बाँड्न चाहेनन्; यसर्थ तिनले आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्दैनथिए । यसैले तिनले भन्नुपर्ने-थियो: 'प्रभु, तपाईंको माग यही हो भने, म ता एउटा पापी रहेछु ! म आफ्नो कोशिशले आफूलाई बचाउन नसक्ने रहेछ; यसैले म तपाईंलाई विन्ती गर्दछु: तपाईंको निगाहमा मलाई बचाउनुहोस् !' तर तिनले आफ्नो सम्पत्तिलाई खूबै माया गरेका थिए । तिनी आफ्नो सम्पत्ति दिइहाल्न तयार भएनन् । आफैँचाहिँ तोडिनु, अहँ, तिनले टुक्रिएर चूर्ण हुन मानेनन् ।

जब प्रभु येशूले ती मानिसलाई तिनको सबै थोक बेचे आदेश दिनुभयो, तब उहाँले तिनलाई मुक्तिको बाटो देखाउनुभएन । होइन, यसो गरेर प्रभुले तिनलाई तिनले परमेश्वरको नियम उल्लङ्घन गरेका र यसैले तिनलाई मुक्ति पाउनु आवश्यक थियो भन्ने कुरा पो देखाउनुभएको हो । मुक्तिदाता प्रभुको यो शिक्षा तिनले मानेका भए उहाँले तिनलाई मुक्तिको बाटो पनि देखाउनुहुनेथियो ।

तर यहाँ एउटा समस्या देखा परेको छ। के हामी ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्नुपर्दैन र? के प्रभु येशूले हामीलाई 'तिमीसँग जे छ, सो बेचेर गरिबहरूलाई देऊ, र तिमिले स्वर्गमा धन पाउनेछौ; अनि आऊ, क्रस उठाएर मेरो पछि लाग' भन्नुहुन्न र? हामी हरेकले यसको जवाफ उहाँलाई दिनुपर्छ। तर यसो गर्नुभन्दा अघि हामीले निम्न अनिवार्य कुराहरूमा ध्यान दिनुपर्छ:

क) दिन प्रतिदिन हजारौं मानिसहरूले खान नपाएर भोकले मर्दैछन्।

ख) अहिलेसम्म यस संसारका आधाभन्दा बढी मानिसहरूले प्रभु येशूको सुसमाचार कहिल्यै सुनेका छैनन्।

ग) हाम्रा भौतिक सम्पत्ति मानिसहरूको आत्मिक र शारीरिक खाँचोहरू टार्ने काममा लगाउने बेला अहिले हो।

घ) हाम्रो गरिबीद्वारा अरू मानिसहरूले धनवान् हुन पाऊन् भन्ने उद्देश्यले हामी गरिब बन्नुपरेको छ भनेर प्रभु येशूले हामीलाई आफ्नै उदाहरण छोड्नुको साथ-साथै आफ्नै उदाहरणबाट हामीलाई यही शिक्षा पनि दिनुभयो (२ कोरिन्थी ८:९)।

ङ) हाम्रो जीवन छोटो छ, र प्रभु येशूको आसन्न दोस्रो आगमन नजिकै छ। यस कुराले हामीलाई के शिक्षा दिन्छ भने, हामीले अहिले नै आफ्नो धन प्रभुका निम्ति काममा लगाउनुपर्छ, अँ, उहाँकै काममा लगाउनुपर्छ। प्रभु येशू आइसक्नुभएपछि हामीले फेरि पनि यसो गर्ने मौका कहिल्यै पाउनेछैनौं।

मर्कुस १०:२३-२५: प्रभु येशूले ती धनी मानिसलाई मानिसहरूको भीडभित्र लोप भएको देख्दा-देख्दै यसो भन्नुभयो: 'धनी मानिसचाहिँ परमेश्वरको राज्यमा पस्न साह्रै कठिन छ।' प्रभुको यस वचनले गर्दा चेलाहरू छक्कै परे; किनकि उनीहरूले धन-सम्पत्तिचाहिँ परमेश्वरको आशिष सम्भेका थिए। यसैकारण प्रभु येशूले कुरा दोहोर्याएर भन्नुभयो: 'हे नानीहरूहो, धनसम्पत्तिमाथि भरोसा गर्नेहरूलाई' परमेश्वरको

राज्यभिन्न पस्नु कति कठिन छ !' उहाँ भन्दै जानुभयो: 'धनी मानिसलाई परमेश्वरको राज्यभिन्न पस्नुभन्दा ऊँटलाई सियोको नाथ्रीबाट छिरेर जानु सजिलो हुन्छ ।'

मर्कूस १०:२६-२७: 'त्यसो भए मुक्ति कसले पाउन सक्छ त' भन्दै चेलाहरूले साह्रै अचम्म माने । मोशाको व्यवस्थाको अधीनमा जिउने यहूदीहरू भएका हुनाले उनीहरू धनसम्पत्तिचाहिँ परमेश्वरको आशिषको प्रमाण सम्झन्थे । यो ठिक्क पनि थियो; किनभने मोशाको व्यवस्थामा परमेश्वरले उहाँको आज्ञापालन गर्नेहरूलाई समृद्धिको प्रतिज्ञा गर्नुभयो । त्यसैले होला, धनी मानिस परमेश्वरको राज्यमा पस्दैन भने अरू कोही पनि पस्नै सक्दैन भन्ने चेलाहरूको तर्क उठेको थियो । तर प्रभु येशूले उनीहरूलाई यसो भन्दै जवाफ दिनुभयो: 'मानिसहरूका निम्ति जुन कुरा असम्भव छ, त्यो कुरा परमेश्वरका निम्ति सम्भव छ ।'

यस खण्डमा प्रस्तुत गरिएको शिक्षाबाट हामी के-के निष्कर्ष निकालौं त ?

पहिलो कुरा: धनी मानिसहरूका निम्ति मुक्ति पाउन साँच्चै अति कठिन रहेछ (पद २३); किनभने धनी मानिसहरूले परमेश्वरलाई भन्दा आफ्ना धन-सम्पत्तिलाई बढी प्रेम गर्छन् । तिनीहरूले आफ्ना रुपियाँ-पैसालाई त्यागनुभन्दा बरु परमेश्वरलाई त्यागछन् । तिनीहरूले प्रभुमाथि भरोसा गर्नुको सट्टामा आफ्नो धनमाथि भरोसा राख्छन् । जबसम्म हालतहरू यस्तै रहिरहन्छन्, तबसम्म तिनीहरूले मुक्ति पाउन सक्दैनन् ।

दोस्रो कुरा: हो, पुरानो नियममा धनसम्पत्तिचाहिँ परमेश्वरको निगाह प्राप्त भएको चिन्ह र लक्षण थियो । तर त्यो कुरा अब बदलिएको छ । अब धन-सम्पत्तिचाहिँ प्रभुको आशिषको प्रतीक होइन, तर मानिस कसको सेवामा निष्ठावान् रहन्छ, सो कुरा जाँच गर्ने कसी हो ।

तेस्रो कुरा: धनी मानिस परमेश्वरको राज्यभिन्न पस्ने दैलोबाट/ढोकाबाट भएर जानुभन्दा बरु ऊँटलाई सियोको नाथ्रीबाट छिरेर जानु सजिलो हुन्छ । तब मानिसको दृष्टिकोणले हेर्नु हो भने कुनै धनी मानिसले

पनि मुक्ति पाउन सक्दै-सक्दै न । त्यस कुराको खण्डन गरेर कसैले भन्लाः होइन, मानिसको हिसाबले त कुनै पनि मानिसले मुक्ति पाउन सक्दैन नि । हो, यो कुरा साँचो हो । तर जुन कुरा सबै मानिसहरूका निम्ति सत्य हुन्छ, त्यो कुरा धनी मानिसहरूका निम्ति भन् बढी सत्य ठहरिन्छ । मुक्ति पाउन धनी मानिसले धेरै बाधा र रोकावटहरू सामना गर्नुपर्छ, जसको विषयमा गरिब मानिसलाई अलिकति पनि थाह हुँदैन । पहिले धनी मानिसको हृदयरूपी सिंहासनबाट धनरूपी देवी निकालेर हटाउनैपर्छ, अनि ऊचाहिँ परमेश्वरको सामु कङ्काल भई उभिनुपर्छ । उसको जीवनमा यस प्रकारको परिवर्तन ल्याउन मानिसका निम्ति असम्भव नै छ । परमेश्वरले मात्र यो गर्न सक्नुहुन्छ ।

चौथो कुराः धेरैजसो पृथ्वीमा धन थुपार्ने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले आफ्नो यस अनाज्ञाकारिताका निम्ति ठूलो मूल्य चुकाउनुपरेको छ । प्रायः तिनीहरूका छोराछोरीहरूले यसका निम्ति तिर्नुपरेको हुन्छ । यस्ता परिवारहरूका छोराछोरीहरू अति कम मात्रामा प्रभुमा अधि बढिरहेका हुन्छन् ।

मर्कूस १०:२८-३०: पत्रुसले मुक्तिदाता प्रभुको शिक्षाको तात्पर्य बुझिहाले अर्थात् येशूले 'सबै कुरा त्यागेर मेरो पछि लाग' भन्नुभएको हो रहेछ । यही कुरालाई प्रभु येशूले अभि पुष्टि गर्नुभयो, जब उहाँले यिनीहरूलाई, जसले उहाँका निम्ति र सुसमाचारका निम्ति सबै कुराहरू त्याग्छन्, यस वर्तमान जीवनमा इनाम र पछिको जीवनमा अनन्त इनामको प्रतिज्ञा गर्नुभयो ।

क) वर्तमान जीवनमा उहाँले दिनुहुने इनाम नगदमा होइन, तर निम्न कुराहरूको १०'००० प्रतिशत हुनेछः

अ) घरहरूः प्रभुको दास भएका नाताले यिनीहरूले अरू धेरै मानिसहरूका घर-घरमा वासस्थान पाउनेछन् ।

आ) दाजुभाइहरू, दिदीबहिनीहरू, आमाहरू र छोराछोरीहरूः यिनीहरूले थुप्रै इसाई साथीहरू पाउनेछन्, जसको आत्मीय सङ्गतिले यिनीहरूको सम्पूर्ण जीवन सिँगाई र धनी तुल्याउँछ ।

इ) जग्गा-जमिनहरूः यिनीहरूले ख्रीष्ट राजाका निम्ति संसारका देश-देशान्तर दाबी गर्नेछन् ।

ई) सतावटहरूः सतावट पनि वर्तमान युगको इनामको अंश गनिन्छ; किनकि प्रभु येशूको खातिर दुःख भोगलाई योग्य ठहरिनुचाहिँ आनन्दको कारण सम्झनुपर्छ ।

ख) भविष्यमा उनीहरूलाई दिइने इनाम अनन्त जीवन हो । यसमा जसले सबै कुरा त्याग्छ, उसले अनन्त जीवन कमाउन सक्छ भन्ने अर्थ बुझ्नुहुँदैन । अनन्त जीवन एक दान हो । तर यस भनाइको तात्पर्य यही होः जसले सबै कुरा त्याग्छ, उसले स्वर्गमा अनन्त जीवनका आशिषहरू बढी मात्रामा उपभोग गर्न सक्नेछ । स्वर्गको बढ्ता आनन्द लिन सक्ने त्यो ठूलो क्षमता उसको इनाम हो । सबै ख्रीष्ट विश्वासीहरू अनन्त जीवनमा सहभागी हुनेछन्, तर सबैले उस्तै र बराबर किसिमले यस अनन्त जीवनको आनन्द र मिठास उपभोग गर्नेछैनन् ।

मर्कूस १०:३१: त्यसपछि हाम्रा प्रभुले चेताउनीको वचन थपेर भन्नुभयोः 'तर धेरैजना, जो पहिला छन्, तिनीहरू पछिल्ला हुनेछन्, र पछिल्लाहरूचाहिँ पहिला हुनेछन् ।' यसैले बुझ्नुहोस्: प्रभुको चेला हुने जीवनको मार्गमा असल शुरुआत मात्र गरेर काफी हुँदैन; हामी यो 'दौड' कसरी अन्त्याउनेछौं, सबै कुरा यसैमा निर्भर गर्छ ।

यस विषयमा श्री हर्चरी आइरनसाइडले भनेका छन्:

'जस-जसले "म प्रभुप्रति विश्वासी रहनेछु र उहाँको भक्त अनुयायी भएर जिउनेछु" भन्ने प्रण गरेका छन्, तिनीहरूमध्ये हरेक जन ख्रीष्ट येशूको नामको महिमाका निम्ति आफूलाई इन्कार गर्नुपर्ने जीवनको बाटोमा अघि बढ्दैन । फेरि यस्ता विश्वासीहरू पनि छन्, जो विश्वासमा पछाडि परेका देखिन्छन् र जसको भक्ति छ कि छैन जस्तो अति कम भएको देखा पर्दछ; तर उनीहरू नै जाँचको बेलामा सच्चा र परिपक्व ठहरिनेछन्, जसले आत्मप्रशंसकले भैं त्यसको श्रेय आफूलाई कहिल्यै दिनेछैनन् ।' ^४

ज) परमेश्वरका दासको मृत्युको विषयमा उहाँको तेस्रो
पूर्वसूचना (मर्कूस १०:३२-३४)

मर्कूस १०:३२: अब माथि यरूशलेम जाने समय आइपुगेको छ । प्रभु येशूका निम्ति यसको मतलब गेत्समनीमा शोक र वेदनाले व्याकुल हुनु अनि क्रूसमा अपमान र शर्म सहनु र घोर व्यथामा तड्पनु थियो ।

यति बेला उहाँको कस्तो अनुभूति भइरहेको थियो होला ? के हामीले येशू उनीहरूको अघि-अघि गइरहनुभएको थियो भन्ने शब्दमा उहाँको मनमुद्रा कस्तो थियो, सो अनुमान गर्न सक्दैनौं र ? उहाँमा परमेश्वरको इच्छा पूरा गरेर छोड्ने सङ्कल्प भएको देख्छौं; चाहे जत्रो मूल्य चुकाउनु किन नपरोस्, सो पूरा रूपले जानेर पनि उहाँ परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्न तयार हुनुहुन्थ्यो । त्यति बेला प्रभु येशूलाई एकलोपन भएको हामी महसुस गर्छौं; किनभने उहाँ चेलाहरूकै सामु उनीहरूभन्दा निक्कै आगडि एकलै हिँड्नुभयो । उहाँमा आनन्द थियो; किनकि आफूलाई पिताको इच्छाभिन्न पाउँदा यस प्रकारको गहिरो र मनलाई राज्य/माथ गर्ने आनन्द पाइँदो रहेछ । आउनेवाला महिमाको मीठो प्रतीक्षाबाट उठ्ने आनन्द, आफ्ना निम्ति एउटी दुलहीलाई उद्धार गर्न पाउने हर्षोल्लास उहाँमा थियो । उहाँको सामु राखिएको आनन्दका निम्ति शर्मलाई पनि तुच्छ ठानेर उहाँले क्रूसको शासना भोग्नुभयो ।

सबैको सामु लामा-लामा फट्का हान्दै हिँड्नुभएको हाम्रा प्रभुलाई नियाल्दा चेलाहरूलाई मात्र होइन, हामीलाई पनि अचम्म लाग्दछ । यहाँ हाम्रा निर्भिक अगुवा, हाम्रा विश्वासका कर्ता र सिद्ध तुल्याउनुहुने हाम्रा महिमित स्वामी र ईश्वरीय राजकुमार हिँड्दै हुनुहुन्छ ।

यस सम्बन्धमा श्री चार्ल्स आर. एर्डम्यान् लेख्छन्:

‘परमेश्वरका पुत्रको त्यस चेहरामा र नडगमगाईकन क्रूसतिर अघि बढिरहनुभएको हाम्रा प्रभुको यो दृश्य निहार्न एकक्षण विराम गरौं !
के त्यस दृश्यले उहाँको पछि लाग्दा हामीमा नयाँ वीरता पैदा गर्दैन

र? के त्यसले हामीमा नयाँ प्रेमको भावना जगाउँदैन र, जब हामी उहाँले हाम्रा निम्ति त्यो क्रूसको मृत्यु कति इच्छापूर्वक सहनुभएको देख्दछौं? तर के हामी उहाँको त्यस मृत्युको अर्थ र रहस्यमा अचम्म मानिरहेका छौं कि, छैनौं कि?’^१

उहाँको पछि-पछि आउनेहरू डराइरहेका थिए; किनकि यरूशलेममा भएका धर्मनेताहरूले उहाँलाई मारेरै छाड्ने दृढ सङ्कल्प गरिसकेछन् भनी तिनीहरूलाई थाहा थियो।

मर्कूस १०:३३-३४: तेस्रो पल्ट प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई आउँदा घटनाहरूको विस्तृत जानकारी दिनुभयो। त्यस भविष्यवाणीरूपी रूपरेखाबाट स्पष्ट बुझिन्छ: प्रभु येशू केवल मानिस मात्र हुनुहुन्नथियो।

क) ‘हेर, हामी माथि यरूशलेमतिर गइरहेका छौं’

(मर्कूस ११:१-१३:३७)

ख) ‘मानिसका पुत्र मुख्य पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूको हातमा पक्राउ पर्नेछन्’

(मर्कूस १४:१-२ र १४:४३-५३)

ग) ‘तिनीहरूले उनलाई मृत्यु-दण्डको योग्य ठहराउनेछन्’

(मर्कूस १४:५५-६५)

घ) ‘र उनलाई अन्यजातिहरूको हातमा सुम्पिदिनेछन्’

(मर्कूस १५:१)

ङ) ‘यिनीहरूले उनलाई गिल्ला गर्नेछन्, उनलाई कोरा लाउनेछन्, उनलाई थुक्नेछन् र उनलाई मार्नेछन्’

(मर्कूस १५:२-३८)

च) ‘तर तेस्रो दिनमा उनी बौरैर उठ्नेछन्’

(मर्कूस १६:१-११)

ट) सेवा गर्नुचाहिँ महानता हो (मर्कूस १०:३५-४५)

मर्कूस १०:३५-३७: प्रभु येशूको अब चाँडो हुन लागेको क्रूसको मृत्युको विषयमा यस्तो हृदयस्पर्शी पूर्वसूचना सुनेपछि याकूब र यूहन्ना उहाँकहाँ आए, र उनीहरूले एउटा उच्च, तर बेसमयमा पेश गरेको विन्ती टक्राए। यस विन्तीमा एक उच्च कुरा थियो; किनकि उनीहरूले ख्रीष्ट

येशूको छेवैमा रहन चाहेका थिए । तर आफ्ना निम्ति ठूला-ठूला कुराहरू खोज्नु त्यो समय साह्रै अनुकूल थियो । हो, ख्रीष्ट येशूले अब आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुन्छ भन्ने कुरामा उनीहरूको विश्वास भएको रहेछ । तर यही बेलामा उनीहरूले उहाँको चाँडै आउने लागेको त्यस्तो दर्दनाक मृत्युको बारेमा आफ्नो विचार पुस्त्राउनुपर्थ्यो ।

मर्कूस १०:३८-३९: प्रभु येशूले उनीहरूलाई सोध्नुभयो: 'जुन कचौरा म पिउन लागेको छु, त्यो कचौरा तिमीहरू पिउन सक्छौं के?' अनि उहाँले अनुभव गर्नुपर्ने त्यस बप्तिस्मामा के उनीहरू सहभागी हुन सक्छन् त? कचौराचाहिँ उहाँको दुःखकष्टलाई सङ्केत गर्ने शब्द थियो भने बप्तिस्माचाहिँ उहाँको मृत्युलाई सङ्केत गर्ने शब्द थियो । 'हामी सक्छौं' भन्ने उनीहरूको जवाफ थियो । अनि उहाँले 'यो सही कुरा हो; हो, तिमीहरू सक्छौं' भनेर भन्नुभयो । उनीहरूले उहाँको निष्ठाभक्ति गरेको हुनाले उहाँका निम्ति दुःख भोग्नेथिए । याकूबचाहिँ शहीद हुनुपरेको थियो (प्रेरित १२:२) ।

मर्कूस १०:४०: तर यति भन्नुभएपछि प्रभु येशूले उनीहरूलाई बुझाउनुभयो: परमेश्वरको राज्यमा आदरका स्थानहरू कसैलाई मन परेर दिइने कुरा होइन, तर यी उच्च स्थानहरू कमाउनुपरेको छ । यहाँ, यस ठाउँमा, परमेश्वरको राज्यभित्र पस्ने प्रवेशचाहिँ विश्वासको आधारमा अनुग्रहले, सित्तैमा दिइन्छ भन्ने कुरा आफूलाई सम्झाउनु राम्रो होला; तर उहाँको राज्यका पदहरू र स्थानहरू पाउनुचाहिँ ख्रीष्ट येशूप्रति हामी कतिको विश्वासयोग्य रह्यौं, यसैमा निर्भर गर्छ ।

मर्कूस १०:४१-४४: अरू दसजना प्रेरितहरू याकूब र यूहन्नासित निक्कै रिसाए; किनकि ती दुईजनाले उनीहरूलाई उछिनेर अगाडि हुन खोजेका थिए । तर यी दसजनाको रिसले के प्रकट गर्‍यो भने, यी दसजनाको भावना पनि उस्तै रहेछ । प्रभु येशूले मौका छोपेर आफ्ना चेलाहरूलाई महानताको विषयमा उनीहरूलाई अति सुन्दर र क्रान्तिकारी पाठ सिकाउनुभयो । मुक्ति नपाएका मानिसहरूको बीचमा ठूला मानिसहरू भनेर तिनलाई मानिन्छ, जसले मन परी आफ्नो अधिकार चलाउँछन्, जसले अरूलाई दमन गर्छन् र जो रवाफी र तानाशाही हुन्छन् ।

तर ख्रीष्ट येशूको राज्यमा सेवाचाहिँ महानताको प्रतीक हो । ‘जो ठूलो हुने इच्छा गर्छ, ऊचाहिँ तिमीहरूको सेवक बनोस् ! .. जो पहिलो हुने इच्छा गर्छ, ऊचाहिँ सबैको दास बनोस् !’

मर्कूस १०:४५: उपरोक्त कुराका सर्वोत्तम उदाहरण मानिसका पुत्र येशू आफै हुनुहुन्छ । उहाँ सेवा गरिमाग्न होइन, तर सेवा गर्न र धेरैको सट्टामा छुटकाराको दामको रूपमा आफ्नो प्राण दिन आउनुभयो । यो कुरा मनन गर्नुहोस् ! उहाँको अद्भुत जन्मको बारेमा विचार गर्नुहोस् ! उहाँ आउनुभयो; उहाँले आफ्नो जीवनभरि सेवा गर्नुभयो; अनि आफ्नो प्रतिनिधिक मृत्युमा उहाँले आफ्नो प्राण दिनुभयो ।

हामीले अघि भनिसक्यौं: सारा सुसमाचारको चाबीरूपी मूलसार दिने मुख्य पदचाहिँ यही मर्कूस १०:४५ पद हो । यहाँ धर्मविज्ञानको लघुरूप प्रस्तुत गरिएको हो । यसमा संसारले कहिले जान्न र चित्र्न सक्ने सबैभन्दा महान् जीवनको लघुचित्र पेश गरिएको हो ।

ठ) अन्धा बर्तिमै निको भयो (मर्कूस १०:४६-५२)

मर्कूस १०:४६: अब घटनास्थल पेरियादेखि यहूदियामा सरेको छ । प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूको साथमा यर्दन नदी तर्नुभयो, र यरिहोमा आइपुगनुभयो । त्यहाँ उहाँले अन्धा बर्तिमैलाई भेटनुभयो । बर्तिमैको दुःकद आवश्यकता थियो । उसले आफ्नो खाँचो बुभेको थियो; उसमा आफ्नो आवश्यकता पूरा भएको हुनुपर्छ भन्ने दृढ सङ्कल्प पनि थियो ।

मर्कूस १०:४७: बर्तिमैले प्रभु येशूलाई चिनिहाल्यो, र हाम्रा प्रभुलाई दाऊदका पुत्र भनेर सम्बोधन गर्‍यो । यहाँ व्यङ्ग्यात्मक कुरा के थियो भने, इस्राएली जाति मसीहको उपस्थिति थाहा नपाउने गरी अन्धो भएको रहेछ, तर अन्धा बर्तिमैमा साँचो आत्मिक दृष्टि भएको रहेछ ।

मर्कूस १०:४८-५२: ‘दया पाऊँ, दया पाऊँ’ भनेर लगातार चिच्च्याइरहने बर्तिमैको विन्ती खेर गएन । ‘देख्न पाऊँ’ भन्ने उसको विन्तीको एकमात्र निश्चित विषयवस्तु थियो, जसले निश्चित उत्तर पाइहाल्यो । प्रभु येशूप्रति ऊ कति धन्यवादी भएको थियो ? यो कुरा

उसले प्रभुको यरूशलेमतर्फको अन्तिम यात्रामा उहाँको विश्वासी चेला भई उहाँको पछि-पछि हिँडेर प्रकट गर्‍यो । यरिहो शहरमा बर्तिमैको जस्तै विश्वास पाउँदाखेरि प्रभुको हृदय अवश्य पनि खुशी भयो । निश्चय यसैबाट क्रूसतर्फको यात्रामा उहाँलाई प्रेरणा र उत्साह मिल्यो । बर्तिमैका निम्ति त्यस दिनमा प्रभुको खोजी गरेको असल भयो; किनभने मुक्तिदाता प्रभु त्यही बाटो भएर फेरि कहिल्यै जानुहुनेथिएन ।

५) मर्कूस ११-१२: यरूशलेममा परमेश्वरका दासको सेवकाइ

क) जयजयकारको साथ यरूशलेममा प्रभु येशूको प्रवेश (मर्कूस ११:१-११)

मर्कूस ११:१-३: प्रभु येशूको जीवनको अन्तिम हप्ताको बयान यहाँबाट शुरु हुन्छ । जैतुन डाँडाको पूर्वपट्टिको पाखामा प्रभु येशू एकक्षण बिसाउनुभयो । त्यो जग्गा बेतफागे र बेथानीको नजिकै थियो । बेतफागेको अर्थ नपाकेका नेभाराको घर हो भने बेथानीको शाब्दिक अर्थ दीन-दुःखीहरूको घर हो । प्रभुका निम्ति आफूलाई यहूदीहरूकहाँ मसीह राजाको रूपमा प्रस्तुत गर्ने त्यो घडी आइपुगेको थियो । यसरी एउटा गधाको बच्चामाथि बसेर उहाँले अब जकरियाको भविष्यवाणी पूरा गर्नुहुनेथियो (जकरिया ९:९) । यसैले बेथानीबाट उहाँले आफ्ना चेलाहरूमध्ये दुईजनालाई बेतफागेमा पठाउनुभयो । अधिबाटै उहाँलाई थाहा थियो, कि उनीहरूले त्यहाँ एउटा बाँधिराखेको गधाको बच्चा भेट्नुछन्, जसलाई कुनै ताडना दिइएको थिएन । त्यसलाई ल्याउनु भनेर उहाँले उनीहरूलाई पूरा अधिकारको साथ अह्वानुभयो । कसैले बाधा दिएर उनीहरूलाई रोक्न खोज्यो भने, उनीहरूले 'प्रभुलाई त्यसको खाँचो छ' भन्नु । हाम्रा प्रभु सर्वज्ञत हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा यहाँ देखा पर्छ । यस कुराबाट कसैले प्रेरणा पाई यसो भनेका छन्: 'यहाँ आधुनिकतावादले कोरेको ख्रीष्टलाई होइन, तर ऐतिहासिक ख्रीष्टलाई, वास्तविक ख्रीष्टलाई, अँ, स्वर्गका ख्रीष्टलाई पो प्रस्तुत गरिएको रहेछ ।'

मर्कूस ११:४-६: प्रभु येशूले अघि जस्तो भन्नुभएको थियो, ठीक त्यस्तै सबै कुराहरू भए। उनीहरूले त्यस गाउँको मूल-दोबाटोमा त्यस गधाको बच्चालाई बाँधिएको अवस्थामा भेट्टाए। 'यस गधाको बच्चालाई फुकालेर तिमीहरू के गरिरहेका छौ' भन्दै कसैले उनीहरूलाई बाधा दिँदा उनीहरूले त्यसलाई येशूले आज्ञा गर्नुभएअनुसार जवाफ दिए। तब त्यहाँका मानिसहरूले उनीहरूलाई छोडिदिए।

मर्कूस ११:७-८: यसभन्दा पहिले त्यस गधाको बच्चामाथि कोही पनि चढेको थिएन, ता पनि त्यसले आफ्नो ढाड कुप्याएन, तर आफ्नो सृष्टिकर्तालाई यरूशलेमसम्म बोक्यो। बिछ्याइएका लुगाहरू र खजुरका हाँगरूपी गलैँचामाथि सवार हुँदै प्रभु येशू शहरतर्फ जानुभयो। उहाँका कानहरूमा मानिसहरूको जयजयकार गुँजिरहेका थियो। केही क्षणका निम्ति मात्र भए पनि तिनीहरूले उहाँलाई राजाको रूपमा स्वीकार गरे।

मर्कूस ११:९-१०: मानिसहरू यसो भन्दै जयजयकारको नारा लाइरहेका थिए:

क) 'होसन्ना!' होसन्नाको मौलिक अर्थ हो: 'अब बचाउनुहोस्!' पछिबाट यो शब्द प्रशंसारूपी उद्घोष हुन गयो। हुन सक्छ, मानिसहरूले यसो भन्न चाहेका थिए होलान्: 'हाम्रा रोमी दमनकर्ताहरूबाट हामीलाई बचाउनुहोस्!'

ख) 'परमप्रभुको नाममा आउनुहुने धन्य हुनुहुन्छ।' यस वाक्यद्वारा यी मानिसहरूले प्रभु येशूलाई प्रतिज्ञा गरिनुभएको मसीह हुनुहुन्छ भन्ने कुरा सफासँग स्वीकार गरे (भजन ११८:२६)।

ग) 'हाम्रा पिता दाऊदको राज्य, जो परमप्रभुको नाममा आउँछ, धन्य होस्!' यी मानिसहरूको विचारमा, अब ख्रीष्ट येशूले दाऊदको सिंहासनमाथि आफ्नो आसन ग्रहण गर्नुहुन्छ; यसर्थ तत्कालै परमेश्वरको राज्य स्थापित हुन लागेको थियो।

घ) 'परमधाममा होसन्ना!' यी शब्दका दुईटा अर्थ हुन सक्छन्। यसलाई सर्वोच्च स्वर्गमा परमप्रभुको प्रशंसा गर्ने आह्वानको रूपमा बुझ्न सकिन्छ, कि ता उहाँलाई चढाइएको 'सर्वोच्च स्वर्गबाट आएर बचाउनुहोस्' भन्ने विन्ती हुन सक्छ।

मर्कूस ११:११: यरूशलेममा पस्नासाथ प्रभु येशू मन्दिरमा जानुभयो। उहाँ पवित्रस्थानभित्र होइन, तर त्यस मन्दिरको आँगनमा जानुभयो। मानिसहरूको बीचमा त्यो मन्दिर परमेश्वरको घरको रूपमा मानिन्थ्यो। तर प्रभु येशूले त्यस मन्दिरलाई आफ्नो घर सम्भन्नुभएन; किनभने यहूदी मानिसहरूलगायत त्यसका पूजाहारीहरूले उहाँलाई दिनुपर्ने स्थान, सम्मान दिएनन्। एकै नजरले चारैतिर सबै कुरा हेर्नुभएपछि मुक्तिदाता प्रभु मन्दिरबाट निस्कनुभयो र आफ्ना चेलाहरूको साथमा बेथानी जानुभयो। त्यति बेला आइतबारको साँझ थियो।

ख) फल नफल्ने नेभाराको रूख (मर्कूस ११:१२-१४)

मुक्तिदाता प्रभुले भर्खरै यरूशलेममा पाउनुभएको धुमधामसित गरिएको स्वागत उहाँले कुन अर्थमा लिनुभयो, सो कुरा यस घटनाले बुझाउँछ। उहाँले त्यस फलहीन नेभाराको रूखमा इस्राएली जातिलाई देख्नुभयो, जसको मुखको स्वीकार त्यस रूखका हरिया पातहरूजस्तै ताजा थियो, तर जसमा एउटै फल पनि थिएन। होसनाको उद्घोषको सट्टामा अब चाँडै ती मानिसहरूले 'त्यसलाई क्रूसमा टाँगिदिनुहोस्' भन्दै रगत जमाउने किसिमको आवाज उठाएर कराउनेथिए।

यहाँ, यस खण्डमा एउटा समस्या देखिन्छ। 'नेभाराहरूको फल्ने समय थिएन' भनेर यसको बयानमा स्पष्टसँग लेखिएको हुँदा-हुँदै पनि उहाँले त्यस नेभाराको रूखमा के दोष भेट्टाउनुभयो? यस कुरामा मुक्तिदाता प्रभु रिसाउनुभएको र न्यायसँगत काम नगर्नुभएको जस्तो देखिन्छ। तर यो सत्य होइन; यसको अर्थ त्यो हुनै सक्दैन। तब यो सजिलोसँग बुझ्न नसकिने कुरा हामी कसरी बुझाउँदिएौं त?

पवित्र बाइबलमा उल्लेख गरिएका देशहरूमा नेभाराका रूखहरूले पातहरू देखा पर्नुभन्दा अघि अगौटे फल उत्पन्न गर्छन्, जुन पहिलोफल एकदम मीठो र खान लायकको हुन्छ। त्यो अगौटे फलचाहिँ पछि हुने नियमित फसलको अग्रदूत हो। त्यस फसललाई यहाँ नेभाराहरूको फल्ने समय भनिएको छ। नेभाराहरूमा अगौटे फलहरू देखा पर्दैनन् भने त्यसको लक्षण यो हो, कि यसपालि हुने नियमित नेभाराहरू पनि फल्नेछैनन्।

जब प्रभु येशू नेभाराको रूखरूपी इस्त्राएली जातिकहाँ आउनुभयो, तब उहाँले तिनीहरूमा पातहरू मात्र भेट्टाउनुभयो, अर्थात् तिनीहरूको मुखको स्वीकार, त्यो ओठे भक्ति मात्र थियो; तर उहाँले तिनीहरूमा परमेश्वरका निम्ति एउटै पनि फल पाउनुभएन। तिनीहरू आशा देखाउनेहरू ता थिए, तर तिनीहरूमा कुनै फल लागेन। तिनीहरूको मुखको स्वीकार ता थियो, तर त्यो कामहरूबिनाको, मिथ्या थियो। प्रभु येशू त्यस जातिबाट फल पाउने आशाले भोकाउनुभएको थियो। तर तिनीहरूमा कुनै अगौटे फल थिएन। यसर्थ पछि पनि त्यस अविश्वासी जातिबाट नियमित फसलरूपी कुनै फल पनि लाग्दैन भन्ने कुरा येशूलाई थाहा थियो। यसैले उहाँले त्यस नेभाराको रूखरूपी इस्त्राएललाई सराप्नुभयो। यो घटनाचाहिँ इस्वी संवत् ७० सालमा पूरा भएको इस्त्राएल देशमाथि आइपरेको परमेश्वरको न्यायको पूर्वचित्रण हो।

तैपनि इस्त्राएल जातिचाहिँ सदाका निम्ति श्रापित भएको र फलहीन अवस्थामा रहिरहनेछ भन्ने कुरा यस घटनाले सिकाउँदैन। केही समयका निम्ति मात्र यहूदीहरू त्यागिए। तर जब ख्रीष्ट येशू यस संसारमा राज्य गर्न फर्केर आउनुहुनेछ, तब यो जाति फेरि जन्मिनेछ, फेरि स्थापित हुनेछ, र परमेश्वरको निगाहमा आफ्नो आदरको स्थानमा फर्केर आउनेछ।

प्रभु येशूले गर्नुभएका अचम्मका कामहरूमध्ये यहाँ एउटैमा मात्र उहाँले आशिष होइन, तर श्राप दिनुभयो, जीवित पार्नुभएन तर नष्ट गर्नुभयो। कतिले यस कुरामा एउटा ठूलो समस्या देख्न खोज्छन्। तर यहाँ तिनीहरूको आपत्ति के हो त? के सृष्टिकर्ता परमेश्वर सारा सृष्टिका मालिक हुनुहुन्न र? एउटा निर्जीव वस्तु नाश गरेर हामीलाई एउटा महत्त्वपूर्ण आत्मिक पाठ सिकाउने उहाँको अधिकार छैन र? यसो गरेर उहाँले धेरै अमूल्य मानिसहरूलाई अनन्त दण्डमा पर्नुदेखि बचाउनुहुन्छ भने उहाँ भन् बढ्ता गरी यसो गर्नु पाउनुहुन्छ।

हो, यस खण्डको अर्थ प्रायः इस्त्राएली जातिसित सम्बन्धित भए पनि त्यसको मतलब सबै युगका मानिसहरूका निम्ति पनि हो, विशेष गरी तिनीहरूका निम्ति, जसले मुखले ठूला-ठूला कुरा गर्छन्, तर जसको आत्मिक जीवन अल्पविकसित भएको हुन्छ।

ग) परमेश्वरका दासले मन्दिरलाई शुद्ध पार्नुभयो

(मर्कूस ११:१५-१९)

मर्कूस ११:१५-१६: आफ्नो सेवकाइको शुरुमा प्रभु येशूले मन्दिरको चोकबाट त्यहाँ व्यापार गर्नेहरूलाई लखेटेर तिनीहरूलाई निकाल्नुभयो (यूहन्ना २:१३-२२)। अब उहाँको सेवकाइको अन्त हुन लागेको बेलामा उहाँ फेरि पनि मन्दिरको चोकमा पस्नुभयो, र धार्मिक गतिविधिहरूबाट मुनाफाखोरी गर्नेहरूलाई धपाउनुभयो। उहाँले कसैलाई पनि मन्दिर-क्षेत्रको बीचबाट भएर कुनै भाँडाबर्तन बोकेर लान दिनुभएन।

मर्कूस ११:१७: यशैया र यर्मियाका दुवै पुस्तकबाट केही वचन उद्धृत गरेर प्रभु येशूले मन्दिरलाई अपवित्र तुल्याउने, धर्मको नाममा व्यापार गर्ने र ऐकान्तिकवाद अजाउनेहरूलाई दोषी ठहराउनुभयो। परमेश्वरको उद्देश्यअनुसार त्यो मन्दिरचाहिँ इस्राएलका निम्ति मात्र होइन, तर सबै जातिका मानिसहरूका निम्ति हुने प्रार्थना भवन हुनुपर्छ (यशैया ५६:७)। तर तिनीहरूले त्यसलाई धर्मको हाटबजार, अँ, लुटाहा-धुताहाहरूको ओडार तुल्याएका थिए (यर्मिया ७:११)।

मर्कूस ११:१८: प्रभुका हप्कीहरूको गहिरो प्रहारले शास्त्रीहरू र मुख्य पूजाहारीहरूको मुटुमा गहिरो आघात पस्‍यो। यसैले तिनीहरूले उहाँलाई नाश गर्न चाहे, तर तिनीहरूले त्यसो गर्न आँटै गरेनन्; किनकि जनताका सर्वसाधारण मानिसहरूले उहाँलाई अभ् बडो श्रद्धाको साथ आदर गर्थे।

मर्कूस ११:१९: साँभ परेपछि उहाँ शहरदेखि बाहिर जानुभयो। मूलभाषाको क्रियापदको कालबाट के सुभाउ मिल्छ भने, शहरदेखि बाहिर जाने उहाँको बानी थियो। शायद आफ्नो सुरक्षाका निम्ति उहाँ त्यसो गर्नुहुन्थ्यो होला। म मर्छु कि भनेर उहाँ डराउनुहुन्नथियो। तर हामीले याद राख्नुपर्छ: आफ्ना भेडाहरूरूपी चेलाहरूलाई रक्षा गर्ने जिम्मावारी पनि उहाँको सेवकाइको एक भाग थियो (यूहन्ना १७:६-१९)। अनि परमेश्वरद्वारा अघिबाटै ठहराइएको समयभन्दा पहिले उहाँले आफूलाई आफ्ना शत्रुहरूको हातमा सुम्पनु पनि न्यायसंगत देखिँदैन।

घ) फल नफल्ने नेभाराको रूखबाट सिक्नुपर्ने पाठ

(मर्कूस ११:२०-२६)

मर्कूस ११:२०-२३: उहाँले त्यस नेभाराको रूखलाई सराजुभएको भोलिपल्ट बिहानै उहाँका चेलाहरू त्यहाँबाट भएर यरूशलेम जाँदैथिए । त्यो रूख जरैदेखि सुकेको रहेछ । जब पत्रसले यो कुरा प्रभु येशूलाई भन्नुभयो, तब उहाँले जवाफमा केवल 'परमेश्वरमा विश्वास राख !' भन्नुभयो । तर प्रभुका यी शब्दहरूको त्यस नेभाराको रूखसित के सम्बन्ध छ ? यसपछिका पदहरूले के देखाउँछन् ? यिनमा प्रभु येशूले केको विषयमा उत्साह दिन चाहनुभयो ? परमेश्वरमाथि राखिएको विश्वासचाहिँ समस्याहरू हटाउन सक्ने एकमात्र साधन हुँदो रहेछ । उहाँका चेलाहरूसँग परमेश्वरमाथि राखिएको विश्वास छ भने उनीहरूको फलहीन जीवनजस्तो समस्या हल हुन्छ, र उनीहरूले पहाडरूपी अड्चन र बाधाहरू हटाउन सक्छन् ।

तर यस सम्बन्धमा याद राखौं ! यी पदहरूले कसैलाई आफ्नै सुविधाका निम्ति वा आफ्नै प्रशंसाका निम्ति प्रार्थनामा अलौकिक शक्ति माग्ने अधिकार दिँदैनन् । हरेक विश्वासको काम परमेश्वरको कुनै प्रतिज्ञामाथि बसालिएको हुनुपर्छ । कुनै समस्या वा कुनै कठिनाइको विषयमा हामीले त्यसलाई हटाउनुचाहिँ परमेश्वरको इच्छा हो रहेछ भनी जान्यौं भने हामीले पूरा निश्चयतासाथ प्रार्थना गर्न सक्छौं, र त्यस्तै भइहाल्नेछ । वास्तवमा, जब हामीले माग्न लागेको कुरा परमेश्वरको इच्छानुसार हुन्छ भनी जान्दछौं, तब हामी जहिले पनि र जुनै कुराको सम्बन्धमा पनि पूरा हिम्मतसाथ प्रार्थना गर्न सक्छौं । परमेश्वरको इच्छानुसारको कुराको बारेमा निश्चित हुनु हो भने हामीले जहिले पनि त्यो कुरा पवित्र बाइबलमा प्रकट गरिएको वा हामीभित्र पवित्र आत्माले गवाही दिनुभएको कुरासँग मेल खान्छ कि खाँदैन, सो हेर्नुपर्छ ।

मर्कूस ११:२४: प्रभुसँग खूबै मिलेर हामी उहाँसित नजिकको सम्बन्ध राखेर जिउँछौं र आत्मामा प्रार्थना गर्छौं भने हामीले प्रार्थनामा मागेको कुराको उत्तर पाउनुअघि नै त्यो पाउनेमा पूरा निश्चयता पाउन सक्छौं ।

मर्कूस ११:२५-२६: प्रार्थनाको उत्तर पाउनु हो भने त्योचाहिँ सर्तहरूमध्ये एउटै आधारभूत कुरामा अर्थात् पापको क्षमा दिने भावनामा निर्भर रहन्छ। अरू मानिसहरूप्रति हामी रूखो, निर्दयी हुन्छौं र अरूमा दोष भेट्टाउने तर आफूमा कहिल्यै दोष नभेट्टाउने भावना राखिरह्यौं भने हाम्रो प्रार्थनाको सुनाइ हुन्छ भन्ने आशा नराख्दा पनि हुन्छ। हामीले पापको क्षमा पाउन चाहन्छौं भने हामीले अरूलाई क्षमा दिनुपर्छ। हामीले मुक्ति पाएको दिनमा पाएको पापको क्षमाको कुरा गरिएको होइन यहाँ। त्यसलाई न्यायको हिसाबले गरिएको पापहरूको क्षमा भनिन्छ। यस प्रकारको पापको क्षमा केवल विश्वासद्वारा परमेश्वरको अनुग्रहले सित्तैमा पाइन्छ। तर यहाँ, यी पदहरूमा कुरा गरिएको पापको क्षमाचाहिँ परमेश्वर पिताले आफ्ना छोराछोरीहरूसित केकस्तो व्यवहार गर्नुहुन्छ, सो सम्बन्धभित्र पर्ने कुरा हो। कुनै ख्रीष्ट-विश्वासी भाइ वा बहिनीको मनमा पापको क्षमा नदिने भावना भयो भने यही कारणले स्वर्गमा हुनुहुने परमेश्वर पिता-सँगको उसको संगति टुट्छ, र उसको जीवनमा बगिरहेको आशिषको प्रवाह रोकिएको हुन्छ।

**ङ) परमेश्वरका दासको अधिकारको विषयमा उठेको प्रश्न
(मर्कूस ११:२७-३३)**

मर्कूस ११:२७-२८: भर्खरै मन्दिर-क्षेत्रभित्र आउनुभएको प्रभुलाई भेटेर धर्मनेताहरूले उहाँलाई निम्न दुईवटा प्रश्न सोधेर उहाँको अधिकारको विषयमा उहाँलाई चुनौती दिए: क) 'कुन अधिकारले तिमी यी कुराहरू गर्दछौ?' र ख) 'यी कुराहरू गर्न कसले तिमीलाई यो अधिकार दियो?' यी कुराहरू भन्नाले मन्दिरलाई शुद्ध पार्नुभएको, त्यस नेभाराको रूखलाई सराजुभएको र यरूशलेममा जयजयकारको साथमा सवार हुनुभएको आदि कुराहरू बुझिन्छन्। उहाँले जे-जस्तो जवाफ दिनुभए पनि त्यसरी तिनीहरूले उहाँलाई आफ्नो पासोमा पार्ने आशा गरेका थिए। 'परमेश्वरको पुत्र म नै हुँ' भन्ने कुरा गरेर उहाँले आफूमा त्यो अधिकार छ भनेर दाबी गर्नुभयो भने, तिनीहरूले उहाँलाई ईश्वर-निन्दा गर्नुभएको दोष लाउनेथिए। 'मैले यो अधिकार मानिसहरूबाट पाएको हुँ'

भनी उहाँले दाबी गर्नुभयो भने पनि तिनीहरूले त्यो कुरा अस्वीकार गर्नेथिए । ‘मेरो अधिकार परमेश्वरबाटको हो’ भनेर उहाँले दाबी गर्नुभयो भने, तिनीहरूले उहाँलाई ‘हामीलाई त्यसको प्रमाण देऊ’ भनेर चुनौती दिनेथिए; किनकि तिनीहरूले आफूलाई जनताका मानिसहरूमाथि परमेश्वरको नियुक्ति प्राप्त गरिएका धर्माधिकारीहरू सम्झन्थे ।

मर्कूस ११:२९-३२: तर प्रभु येशूले उत्तरमा तिनीहरूलाई पनि एउटा प्रश्न सोध्नुभयो: ‘बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको नियुक्ति परमेश्वरबाटको थियो कि थिएन?’ यूहन्नाको बप्तिस्मा भन्नाले बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको पूरा सेवकाइ बुझ्नुपर्छ । तिनीहरूले जेजस्तो जवाफ दिए पनि तिनीहरू लाजमा पर्नुदेखि उम्कन सक्नेथिएनन् । यूहन्नाको त्यो सेवकाइ परमेश्वरको नियुक्तिअनुसारको थियो भने तिनीहरूले पश्चात्ताप गर्न उनको आह्वान स्वीकार गर्नुपर्नेथियो, तिनीहरूले त्यसको आज्ञापालन गर्नुपर्नेथियो । तर तिनीहरूले यूहन्नाको सेवकाइको निन्दा र अपमान गरेमा जनसाधारणको रिस आफूमाथि खनिने डर थियो; किनकि मानिसहरूले यूहन्नालाई अभै पनि परमेश्वरका अगमवक्ता सम्भेका थिए ।

मर्कूस ११:३३: ‘हामीलाई थाहा छैन’ भनेर तिनीहरूले आफूलाई अज्ञात तुल्याएर उहाँलाई उहाँको प्रश्नको उत्तर दिन मानेनन् । त्यसो हुँदा प्रभु येशूले तिनीहरूसित आफ्नो अधिकारको बारेमा तर्क गर्न पनि अस्वीकार गर्नुभयो । जबसम्म तिनीहरू मसीह राजाका अग्रदूतको सिफारिस गर्ने प्रमाणहरू स्वीकार गर्न राजी भएनन्, तबसम्म तिनीहरूले पक्का पनि राजालाई सिफारिस गर्ने उहाँको उच्च अधिकारका प्रमाणहरू स्वीकार गर्नेथिएनन् ।

च) दाखबारीका दुष्ट किसानहरूको दृष्टान्त

(मर्कूस १२:१-१२)

मर्कूस १२:१: धर्माधिकारीहरूले प्रभु येशूको प्रश्नको उत्तर दिन नचाहे ता पनि उहाँले तिनीहरूलाई दिनुभएको जवाफ अभि सकिएको छैन । तिनीहरूले परमेश्वरका पुत्रलाई इन्कार गरे; यसैले उहाँले अहिले

दृष्टान्तहरू प्रयोग गरेर यहाँ तिनीहरूलाई घोच्ने अभियोग पेस गर्दै हुनुहुन्छ। यस दृष्टान्तमा दाखबारी लगाउने मानिसचाहिँ परमेश्वर आफै हुनुहुन्थ्यो। दाखबारीको अर्थ परमेश्वरको निगाह प्राप्त हुने सौभाग्यशाली स्थान हो, जुन आदरको स्थान इस्त्राएल जातिले ओगटेका थियो। त्यो बारचाहिँ मोशाको व्यवस्था थियो, जसले इस्त्राएलीहरूलाई अन्यजाति-हरूबाट अलग पार्‍यो, र जसले तिनीहरूलाई परमप्रभुको विशेष जातिको रूपमा रक्षा गर्‍यो। दाखबारीका किसानहरूचाहिँ फरिसीहरू, शास्त्रीहरू र बूढा प्रधानहरूजस्तै यहूदीहरूका धर्मनेताहरू थिए।

मर्कूस १२:२-५: परमेश्वरले घरिघरि आफ्ना दासहरू अर्थात् आफ्ना अगमवक्ताहरूलाई इस्त्राएलीहरूकहाँ पठाउनुभयो; किनभने उहाँले तिनीहरूबाट संगति, पवित्रता र प्रेमजस्ता फलहरू खोजिरहनुभएको थियो। तर मानिसहरूले अगमवक्ताहरूलाई सताउँथे, र तिनीहरूमध्ये कतिलाई मारे।

मर्कूस १२:६-८: अन्तमा परमेश्वरले यसो भन्दै आफ्ना प्यारा पुत्रलाई पठाउनुभयो: 'निश्चय तिनीहरूले मेरा छोरालाई आदर गर्नेछन्।' तर तिनीहरूले उहाँलाई आदर गरेनन्। तिनीहरूले उहाँको विरोधमा षड्यन्त्र रचे, र अन्तमा उहाँलाई मारे। यस दृष्टान्तद्वारा प्रभु येशूले आफ्नो मृत्युको पूर्वसूचना दिनुभयो र उहाँलाई मार्नेहरूको दोष प्रकट गर्नुभयो।

मर्कूस १२:९: परमेश्वरले ती दुष्ट मानिसहरूलाई के गर्नुहुनेछ? उहाँले तिनीहरूलाई नाश पार्नुहुनेछ, र त्यो दाखबारीरूपी सौभाग्यशाली आदरको स्थानचाहिँ अरूहरूलाई दिनुहुनेछ। अरूहरूलाई भनेको अन्य-जातिहरूलाई बुझिन्छ, अथवा अन्तका दिनहरूमा जिउने इस्त्राएलीहरूबाट बाँकी रहेका ती मानिसहरू बुझिन्छ, जो त्यति बेला पश्चात्ताप गरेर परमेश्वरकहाँ फर्कनेछन्।

मर्कूस १२:१०-११: यी सबै कुराहरू पुरानो नियमका पवित्र शास्त्रहरूका वचन पूरा गर्नलाई भएका हुन्। उदाहरणका निम्ति, भजन ११८:२२-२३ पदहरूमा भविष्यवाणीको रूपमा बताइएको छ, कि मसीहलाई चाहिँ रद्द गरिनेछ। यहूदी धर्म-नेताहरूको निर्माण-परियोजनामा ख्रीष्टरूपी ढुङ्गाका निम्ति कुनै ठाउँ नभएको हुनाले

तिनीहरूले उहाँलाई तिरस्कार गरे। तर ख्रीष्ट येशूको मृत्यु भएपछि उहाँ परमेश्वरद्वारा मरेकाहरूबाट बौराएर उठाइनुभयो, र परमेश्वर पिताद्वारा उहाँलाई सर्वोच्च स्थान, उहाँलाई प्रथम स्थान दिइयो। यसरी परमेश्वरको वासस्थानरूपी भवनमा उहाँ कुनाको शिर-ढुङ्गा बन्नुभयो।

मर्कूस १२:१२: यहूदी नेताहरूले प्रभुले भन्ने खोज्नुभएको कुरा बुझिहाले। भजन ११८:ले मसीहको विषयमा बताउँदैछ भन्ने कुरामा तिनीहरूको विश्वास थियो। अब प्रभु येशूले त्यही कुरा आफूमा लागू गराउनुभएको तिनीहरूले सुने। तिनीहरूले उहाँलाई पक्रन खोजे, तर उहाँको समय अझ आइपुगेको थिएन। मानिसहरूको भीडले अझ येशूको पक्ष लिइरहेको थियो। यसैले त्यस बेला ती धर्मनेताहरूले उहाँलाई छोडे।

छ) सिजरका कुराहरू सिजरलाई र परमेश्वरका कुराहरू परमेश्वरलाई दिने सम्बन्धमा प्रभुको जवाफ

(मर्कूस १२:१३-१७)

यस बाह्र अध्यायमा फरिसीहरू, हेरोदीहरू र सदुकीहरूले प्रभु येशूलाई तीन पल्ट आक्रमण गरेको कुरा समावेश गरिएको छ। यस अध्यायभरि प्रश्नमाथि प्रश्न सोधिएको पाइन्छ, जस्तै मर्कूस १२:९, १०, १४, १५, १६, २३, २४, २६, २८, ३५ र ३७ पद।

मर्कूस १२:१३-१४: फरिसीहरू र हेरोदीहरू – यी दुई दलहरू एक-अर्काका घोर विरोधी थिए; तर मुक्तिदाता प्रभुप्रतिको द्वेषले गर्दा तिनीहरू अब थोरै समयका निम्ति एक भए। तिनीहरूले उहाँकै शब्दहरूमा उहाँलाई आरोप लगाउने कुनै न कुनै कारण भेट्टाउँछौं कि भनेर उहाँलाई केही अनुचित कुरा बोल्ने पासोमा फसाउन सकभर प्रयास गरे। यसैले तिनीहरूले उहाँलाई 'के रोमी सरकारलाई कर तिर्नु उचित छ कि छैन' भन्ने प्रश्न सोधे।

अन्यजाति शासनको अधीनतामा जिउनुपर्ने कुराचाहिँ कुनै यहूदी मानिसका निम्ति आनन्दको कारण थिएन। फरिसीहरूले यस कुरालाई असाध्यै घृणा गर्थे; तर हेरोदीहरूले त्यसमा यिनीहरूको भन्दा खुला,

मिलनसार दृष्टिकोण अजाए । प्रभु येशूले सिजरलाई कर तिर्नुहुन्छ भन्ने कुरा खुल्लमखुल्ला अनुमोदन गर्नुभयो भने यहूदीहरूमध्ये धेरैजनासँग उहाँको दुश्मनी हुनेथियो । तर उहाँ सिजरको विरोधमा बोल्नुभयो भने तिनीहरूले उहाँलाई भट्टै रोमी अधिकारीहरूको हातमा उहाँलाई थुनामा राख्न र उहाँको विरोधमा राजद्रोहको अभियोग लगाउन सुम्पिदिनेथिए ।

मर्कस १२:१५-१६: प्रभु येशूले आफूकहाँ एउटा दीनार ल्याउने आदेश दिनुभयो । (उहाँसँग एक दीनार पनि थिएन रहेछ भन्ने कुरा यसैबाट स्टष्टसँग बुझिन्छ) । दीनारमा सिजर तिबेरियसको आकृति छापिएको थियो । त्यस कुराले यहूदीहरूलाई 'हामी पराजित भएका र गैरसरकारको अधीनतामा बस्ने मानिस रहेछौं' भन्ने सम्झना दिलाउँथ्यो । तिनीहरू किन त्यस्तो दुर्दशामा परेका थिए? त्यो ता तिनीहरूको अविश्वासयोग्यता र पापको फल थियो । तिनीहरूलाई यो मानिलिन कर लागेको थियो: हो, जुन मुद्रा/सिक्का तिनीहरूले चलाउँदैथिए, त्यसमा अन्यजातिका तानाशाहको आकृति छापिएको रहेछ । त्यस कुराले तिनीहरूलाई विनम्र तुल्याउनुपर्नेथियो ।

मर्कस १२:१७: प्रभु येशूले तिनीहरूलाई भन्नभयो: 'सिजरका कुराहरू सिजरलाई र परमेश्वरका कुराहरू परमेश्वरलाई देओ!' तिनीहरूको भूलचूकचाहिँ खास सिजरलाई दिनुपर्ने कुराहरूमा होइन, तर परमेश्वरलाई दिनुपर्ने कुराहरूमा थियो । तिनीहरूले इच्छा नभई-नभईकन रोमी सरकारलाई कर तिर्दैथिए, तर तिनीहरूको जीवनमा परमेश्वरको हक छ भन्ने कुरा तिनीहरू वास्ता गर्दैनथे । दीनारको सिक्कामा सिजरको आकृति छापिएको थियो । यसैले त्यो सिक्का सिजरको थियो । तर मानिसचाहिँ परमेश्वरको स्वरूप हो; किनभने परमेश्वरले मानिसलाई आफ्नो स्वरूपमा सृष्टि गर्नुभयो (उत्पत्ति १:२६-२७) । यही कारणले हरेक मानिसचाहिँ परमेश्वरकै हो ।

ख्रीष्ट-विश्वासीले जुन सरकारको अधीनमा ऊ जिउँदछ, त्यस सरकारको नियमकानून मान्नुपर्छ, अनि त्यसको काम-कुरामा सघाउ र सहयोग पुऱ्याउनुपर्छ । उसले आफ्ना शासकहरूको विरोधमा कुनै खराबी

बोल्न पाउँदैन । उसले सरकारको पतन गराउने कुनै काम गर्नुहुँदैन, कुनै क्रान्तिकारी कार्यक्रममा भाग लिनुहुँदैन । उसले कर तिर्नुपर्छ, र उच्च पदाधिकारीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्नुपर्छ । कसैले उसलाई परमेश्वरको इच्छाको विरोधमा केही आदेश दिन्छ र ख्रीष्टप्रति उसको स्वामीभक्तिमा बाधा दिन्छ वा उसको विश्वास बिगार्न खोज्छ भने उसले नाई भन्न सक्नुपर्छ, र खाँचो पत्नो भने ऊ त्यसका निम्ति सजाय भोग्न पनि तयार हुनुपर्छ । हामीले परमेश्वरका कुराहरूलाई पहिलो स्थान दिनुपर्छ । परमेश्वरको इच्छालाई प्रथम स्थान दिँदाखेरि पनि ख्रीष्ट-विश्वासीले सधैं संसारका मानिसहरूको सामु एउटा असल साक्षी कायम राख्नुपर्छ ।

ज) सदुकीहरू र पुनरुत्थानको सम्बन्धमा तिनीहरूले थापेको अड्को (मर्कूस १२:१८-२७)

मर्कूस १२:१८: सदुकीहरूचाहिँ त्यस समयका उदारवादी र हेतुवादीहरू थिए । तिनीहरूले शरीरको पुनरुत्थानमा विश्वास नगरी त्यसको खुला निन्दा गर्दथे । यसैले तिनीहरू प्रभुकहाँ आएर उहाँलाई एउटा बनावटी अड्कोरूपी कथा सुनाए, जसद्वारा तिनीहरूले पुनरुत्थानको कुरालाई हँसीठट्टामा उडाउन खोजेका थिए ।

मर्कूस १२:१९: तिनीहरूले येशूलाई मोशाको व्यवस्थामा इस्राएलका विधवाहरूका निम्ति गरिने विशेष बन्दोबस्तको कुरा सम्झाएर त्यसको प्रसङ्ग उठाए । कुनै पुरुष सन्तान नभई मृत्यो भने, उसको भाइले आफ्ना दाजुकी त्यस विधवा पत्नीलाई विवाह गर्नुपर्थ्यो, यसो गर्दा उसको पारिवारिक नाम मेटिनेछैन र उसको पैतृक सम्पत्तिचाहिँ आफ्नो परिवार-भिन्न रहिरहनेछ (व्यवस्था २५:५-१०) ।

मर्कूस १२:२०-२३: तिनीहरूको काल्पनिक कथामा एउटी स्त्री थिई, जसको विवाह सातजना दाजुभाइहरूसँग एकपछि अर्कोसँग हुँदै सातजनासँग भएको थियो । अन्तमा त्यो स्त्री पनि मरी । अब तिनीहरूको छट्ट प्रश्न सोध्ने ठाउँ तयार भयो: 'यसकारण पुनरुत्थानमा त्यो स्त्री ती सातजना दाजुभाइहरूमध्ये कसकी स्वास्नी हुनेछे ?'

मर्कूस १२:२४: तिनीहरूले आफूलाई बाटै सम्भेका थिए । तर पुनरुत्थानको कुरा सफासंग सिकाउने पवित्र शास्त्रहरूको विषयमा, साथै मरेकाहरूलाई बौराएर उठाउने परमेश्वरको शक्तिको सम्बन्धमा तिनीहरूको अज्ञानता अथाह छ भन्ने कुरा मुक्तिदाता प्रभुले तिनीहरूलाई बताउनुपर्‍यो ।

मर्कूस १२:२५: पहिले तिनीहरूले जान्नुपरेको थियो: विवाहको सम्बन्धचाहिँ स्वर्गमा रहिरहँदैन । स्वर्गमा विश्वासीहरूले एक-अर्कांलाई चित्र त चित्रेछन्, र पुरुष पुरुष नै र स्त्री स्त्री नै रहनेछन्; तर उनीहरू न विवाह गर्छन्, न विवाह गराइन्छन् । तर यस कुराको सम्बन्धमा उनीहरू स्वर्गमा हुने स्वर्गदूतहरूजस्तै हुनेछन् ।

मर्कूस १२:२६-२७: त्यसपछि हाम्रा प्रभुले ती सडुकीहरूलाई प्रस्थानको पुस्तकमा जल्दै गरेको पोथ्राको विषयमा मोशाले लेखेको बयानमा लानुभयो (प्रस्थान ३:६); किनभने तिनीहरूले पुरानो नियमका अरू बाँकी पुस्तकहरूमा भन्दा मोशाले लेखेका पाँच पुस्तकहरू अर्थात् व्यवस्थालाई बढी मान्यता दिन्थे । त्यस बखत परमप्रभु परमेश्वर स्वयम्ले यसो भन्दै बोल्नुभयो: **‘म अब्राहामको परमेश्वर, इसहाकको परमेश्वर र याकूबको परमेश्वर हुँ ।’** मुक्तिदाता प्रभुले यस दिव्य वाणीबाट परमेश्वर मरेकाहरूका परमेश्वर होइन, तर जीवितहरूका परमेश्वर हुनुहुन्छ भन्ने कुरा स्पष्ट पार्नुभयो ।

यस प्रकारको अर्थ कसरी यहाँबाट निस्केर आयो ? त्यस पोथ्रामा परमेश्वर मोशाकहाँ देखा पर्नुहुँदा के अब्राहाम, इसहाक र याकूब मरेका थिएनन् ? हो, यिनीहरूका लाशहरू हेब्रोन शहरनेर मकपेलाको ओडारमा गाडिए । तब परमेश्वरचाहिँ जीवितहरूका परमेश्वर कसरी हुनुभयो त ?

प्रभुको तर्क यस प्रकारको भएको देखिन्छ:

क) प्रतिज्ञा गरिएको देश र मसीहको सम्बन्धमा परमेश्वरले यी कुलपतिहरूलाई अर्थात् यी अब्राहाम, इसहाक र याकूबजस्ता इस्राएली पुर्खाहरूलाई विभिन्न प्रतिज्ञाहरू दिनुभएको थियो ।

ख) जुन प्रतिज्ञाहरू उहाँले उनीहरूलाई दिनुभयो, ती प्रतिज्ञाहरू उनीहरूका जीवनकालहरूमा पूरा भएनन् ।

ग) जुन बेला जल्दै गरेको पोथ्रामा परमेश्वर मोशासित बोल्नुभयो, त्यस बेला यी इस्राएली कुलपतिहरूका लाशहरू चिहानमा थिए ।

घ) ता पनि परमप्रभु परमेश्वरले भन्नुभयो: 'म जीवितहरूको परमेश्वर हुँ ।'

ङ) यसर्थ उहाँले अब्राहाम, इसहाक र याकूबलाई दिनुभएका ती प्रतिज्ञाहरू उहाँले उनीहरूका निम्ति पूरा गर्नुपर्छ ।

च) निचोडमा विश्वासयोग्य परमेश्वरको सदगुणमा नजर राखेर हामीलाई भन्नु कर लाग्छ, कि पुनरुत्थान अनिवार्य छ, पुनरुत्थान हुनैपर्छ ।

अनि यसैले होला प्रभुले अन्तमा ती सदुकीहरूबाट छुट्टिने बेलामा तिनीहरूलाई भन्नुभयो: 'यसकारण तिमीहरू साह्रै भूलमा परका छौ ।'

भ) ठूलो आज्ञा (मर्कूस १२:२८-३४)

मर्कूस १२:२८: प्रभु येशूले उहाँमा दोष भेट्टाउन खोज्ने ती सदुकीहरूका प्रश्नहरूको उत्तर दिँदा कत्रो निपुणता देखाउनुभयो, यस कुराले शास्त्रीहरूमध्ये एकजनालाई खूबै प्रभावित पार्यो । यसैले तिनले प्रभु येशूलाई 'सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण आज्ञा कुनचाहिँ हो' भन्ने प्रश्न सोधे । यो एक इमानदार प्रश्न थियो; अनि यसो विचार गर्दा यो ता जीवनको एक अति आधारभूत प्रश्न पनि हो । वास्तवमा, मानिसका निम्ति जीवनको सबैभन्दा मुख्य उद्देश्य के हो, सो सम्बन्धमा ती शास्त्रीले प्रभुबाट एक संक्षिप्त सार सुन्न खोजे ।

मर्कूस १२:२९: प्रभु येशूले यहूदीहरूको 'शेमा' नामक विश्वासको सारबाट उद्धृत गर्दै व्यवस्था ६:४ पद लिएर आफ्नो उत्तर शुरु गर्नुभयो, जहाँ यसो लेखिएको छ: 'हे इस्राएल सुन ! परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर एउटै परमप्रभु हुनुहुन्छ ।'

मर्कूस १२:३०: त्यसपछि उहाँले परमेश्वरप्रति मानिसको कर्तव्य के हो, सो विषयमा यस प्रकारको सार बताउनुभयो: 'अनि तिमिले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई आफ्नो सारा हृदयले, आफ्नो सारा प्राणले, आफ्नो सारा मनले र आफ्नो सारा शक्तिले प्रेम गर!' यसर्थ हरेक मानिसको जीवनमा परमेश्वरले सर्वोच्च स्थान पाउनुपर्छ। परमेश्वरप्रति गरिएको प्रेमसँग अरू कुनै प्रेमले होडबाजी गर्न नपाओस्!

मर्कूस १२:३१: दस आज्ञाहरूका बाँकी छ आज्ञाहरूले हामीलाई आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्न सिकाउँछन्। परमेश्वरलाई चाहिँ हामीले आफूलाई भन्दा बढी प्रेम गर्नुपर्छ, र आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्नुपर्छ। यसो भए कुनचाहिँ जीवन अर्थपूर्ण जीवन गनिन्छ त? एउटा अर्थपूर्ण गनिने जीवनमा परमेश्वरले पहिलो स्थान पाउनुहुन्छ, त्यसपछि अरू मानिसहरूले आफ्नो ठाउँ पाउँछन्। भौतिक कुराहरूको नामनिशान छैन यहाँ। तिनका निम्ति कुनै ठाउँ रहँदैन; किनभने केवल परमेश्वर महत्त्वपूर्ण हुनुहुन्छ, र अरू मानिसहरू महत्त्वपूर्ण हुन्छन्।

मर्कूस १२:३२-३३: प्रभुले दिनुभएको उत्तरसित ती शास्त्री हृदयदेखि सहमत थिए; किनकि तिनले अति स्पष्टसँग भने: सबै रीतिविधिहरूभन्दा अति महान् कुरा परमेश्वरलाई प्रेम गर्नु र आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्नु नै हो रहेछ। तिनको यो उत्तर प्रशंसनीय छ। मानिसहरूले धर्मका सबै रीतिविधिहरू पालन गरेर र सबैको सामु भक्तिको भेष धारण गरेर र स्वाङ पारेर पनि भित्र खोक्रा, अँ, व्यक्तिगत पवित्रतारहित हुन सक्दा रहेछन् भन्ने कुरा तिनले बुझेको हुनुपर्छ। मानिसको दुवै रूपमा, उसको भित्र र उसको बाहिरी रूपमा परमेश्वरले बराबर चासो राख्नुभएको कुरा तिनले यहाँ मानिए।

मर्कूस १२:३४: ती शास्त्रीले एक ध्यान दिनु योग्यको टिप्पणी दिएका देखेर प्रभु येशूले तिनलाई यसो भन्नुभयो: 'तिमी परमेश्वरको राज्यदेखि टाढा छैनौ।' परमेश्वरको राज्यका सच्चा नागरिकहरूले कहिल्यै ढोंगी धर्मद्वारा परमेश्वरलाई धोका दिन खोज्दैनन्, न ता अरू मानिसहरूलाई न आफूलाई नै त्यसरी ठग्न खोज्छन्, यो जानेर कि

परमेश्वरले उनीहरूको हृदयको अवस्था नियाल्नुहुन्छ। यसैले उनीहरू परमेश्वरको शरणमा पर्छन्, आफ्नो पाप स्वीकार गरेर हरेक अधर्मको कलङ्क धोइमाग्छन्। उनीहरूले परमेश्वरबाट उहाँलाई हर प्रकारले खुशी पार्ने जीवन जिउने शक्ति माग्छन्।

त्यसपछि प्रभु येशूलाई फसाउन अरू कसैले उहाँलाई फेरि त्यस प्रकारको छट्ट प्रश्न गर्ने आँटै गरेन।

ज) दाऊदका पुत्रचाहिँ दाऊदका प्रभु हुनुहुन्छ (मर्कूस १२:३५-३७)

मसीहचाहिँ दाऊदको वंशागत सन्तान हुनुपर्छ भन्ने कुरा शास्त्रीहरूले सधैं सिकाउने गर्थे। यो कुरा सत्य भए तापनि हकिकत ता थिएन। मन्दिरको चोकमा प्रभु येशूको वरिपरि भेला भएका मानिस-हरूको सामु उहाँले अहिले एउटा समस्या पेश गर्नुहुन्छ। भजन ११०:१ पदमा दाऊदले मसीहको विषयमा कुरा गर्दा उहाँलाई प्रभु भनेका थिए। यो कसरी हुन सक्छ? एकैजना मसीहचाहिँ दाऊदका पुत्र हुने र दाऊदका प्रभु पनि हुने, कसरी? हाम्रा निम्ति यसको उत्तर स्पष्ट हुन्छ: मसीहचाहिँ एकैसाथ मानिस पनि र परमेश्वर पनि हुनुहुन्छ। दाऊदका सन्तानको नाताले उहाँ मानिस हुनुहुन्छ र परमेश्वर हुनुभएकोले उहाँ दाऊदका प्रभु हुनुहुन्छ।

सर्वसाधारण मानिसहरूले उहाँको वचन खुशीसाथ सुने। त्यसर्थ तिनीहरू उहाँको त्यस तर्कको तथ्य ग्रहण गर्न तयार भएको देखिन्छ; तर शायद तिनीहरूले त्यस कुराको गहन अर्थ पूरा बुझेनन् होलान्। तर फरिसीहरू र शास्त्रीहरूको विषयमा यहाँ यस्तो केही बताइएको छैन। तिनीहरू चुप लागे; त्यसमा एक अशुभ लक्षण देखिन्छ।

ट) शास्त्रीहरूदेखि होशियार ! (मर्कूस १२:३८-४०)

मर्कूस १२:३८-३९: बाहिरबाट हेर्दा शास्त्रीहरू धर्मी मानिसहरूजस्ता थिए। तिनीहरू लामा-लामा पोशाकहरूमा आफ्नो रवाफ देखाउन खूब रुचाउँथे। ती पोशाकहरूले तिनीहरूलाई साधारण जनताका मानिसहरूबाट अलग पार्थे र तिनीहरूलाई एक प्रकारको धर्मध्वज रूप

दिन्थे । बजारहरूहुँदो उच्च इज्जतपूर्ण नामहरू कहलाई-कहलाईकन अरु मानिसहरूले तिनीहरूलाई अभिवादन गरेका तिनीहरू खूबै मन पराउँथे । त्यो त तिनीहरूको अहम बढाउने कुरा मात्र थियो । सभाघरहरूमा मानौं ईश्वर-भक्तिको सम्बन्धमा शारीरिक स्थानको पनि भूमिका खेलेभैं तिनीहरू मुख्य-मुख्य आसनहरू ग्रहण गर्थे, त्यसकै खोजीमा तिनीहरू हुन्थे । धार्मिक हिसाबले मात्र होइन, तर समाजमा पनि प्रथम स्थानहरू पाउने तिनीहरूको चाहना हुन्थ्यो । भोजहरूमा तिनीहरूलाई नै उच्च-उच्च स्थानहरू दिइनुपर्थ्यो ।

मर्कूस १२:४०: तर ती शास्त्रीहरूको भित्र लोभलालच थियो; तिनीहरू इमानदार थिएनन् । तिनीहरू विधवाहरूको सम्पत्ति लुट्थे । मानौं विधवाहरूले जेजति तिनीहरूलाई दिन्छन्, त्यो ता प्रभुलाई दिएभैं पारेर तिनीहरू विधवाहरूको जीविका चल्ने आधारसमेत लैजान्थे । त्यसरी नै तिनीहरू आफू धनी हुन्थे । तिनीहरूका प्रार्थनाहरू लामा-लामा हुन्थे । प्रार्थनाहरूमा तिनीहरू ठूला-ठूला व्यर्थका शब्दहरू चलाउने गर्थे । तिनीहरूका प्रार्थनाहरू बकबकाउने शब्दहरू मात्र हुन्थे । छोटकारीमा भन्नु हो भने, तिनीहरू लामा-लामा लुगा लगाएर विशेष हुन, उच्च-उच्च अभिवादन पाएर प्रख्यात हुन, मुख्य-मुख्य आसन ग्रहण गरेर महान् हुन, विधवाका घरहरू लुटेर धनी हुन र लामा-लामा प्रार्थना गरेर आत्मिक देखा पर्न चाहन्थे ।

ठ) विधवाको भेटी (मर्कूस १२:४१-४४)

ती शास्त्रीहरू रुपियाँपैसाको साह्रै लोभी थिए, विचार गर्नुहोस् ! तिनीहरूको लोभको ठीक विपरीत यहाँ त्यस विधवाको साँचो भक्ति कति भिन्नै देखा परेको छ । तिनीहरूले विधवाहरूका घरहरू लुट्दथे भने यहाँ त्यस विधवाले ऊसँग जेजति थियो, त्यो सबै परमप्रभुका निम्ति भेटी हाली । यस घटनाले प्रभु येशू सर्वज्ञानी हुनुहुन्छ भन्ने कुरा देखाउँछ । ढुकुटीको सामु बसेर प्रभु येशूले मानिसहरूले त्यसमा के-के भेटी हाल्दा रहेछन्, सो हेरिरहनुभयो; त्यति बेला उहाँले धनी मानिसहरूले मन्दिरको कन्तुरमा/बाकसमा गतिला-गतिला भेटीहरू हालेका देख्नुभयो । तिनीहरूले चढाएका भेटीहरू त्यागपूर्ण, बलिदानयुक्त थिएनन्, सो उहाँलाई

थाहा थियो; किनभने तिनीहरूले आफ्नो भरपूरीबाट चढाएका थिए। त्यस विधवाले चढाएकी दुई पैसामा चाहिँ उसको सम्पूर्ण जीविका चल्नु थियो भन्ने कुरा प्रभुले पनि जान्नुभएको थियो। यसैले उहाँले घोषणा गरेर भन्नभयो: भेटी हाल्ने अरू सबैले भन्दा ज्यादा त्यस विधवाले सबैभन्दा बढी हालेकी थिई। दुई पैसाको मोल कति पनि छैन; यसैले यस विधवाले थोरै दिएकी भन्छौं। तर प्रभुको दृष्टि अर्कै छ। हामीले कुन मनसायले दिन्छौं, दिँदाखेरि हामीसँग कति छ, र दिएपछि हामीसँग कति बाँकी रहेको छ, सो कुरामा ध्यान लगाएर उहाँले हाम्रो दिने कामको मूल्याङ्कन गर्नुहुन्छ। यस कुराले उनीहरूलाई ठूलो उत्साह दिन्छ, जससित प्रभुका निम्ति दिने जहाँसम्म मन त हुन्छ, तर जससँग सम्पत्तिचाहिँ थोरै हुन्छ।

मलाई अचम्म के लाग्छ भने, हामीले त्यस विधवाले गरेको कामको सहनी गर्छौं र मुक्तिदाता प्रभुको विचार सठीक हो भनेर त्यसमा पूरा सहमत हुन्छौं, तर त्यस विधवाको उदाहरणको देखासिकी गर्दै-गर्दैनौं। हाम्रो विश्वासचाहिँ हाम्रा ओठहरूले स्वीकार गरेको विश्वासअनुसार एक साँचो विश्वास भएको भए उसले जस्तो गरेकी थिई, हामीले ठीक त्यस्तै गर्नेथियौं। उसको भेटीचाहिँ सबै थोकहरू प्रभुका हुन्, उहाँ सबै थोकहरू पाउनुको योग्य हुनुहुन्छ र उहाँले सबै थोकहरू पाउनैपर्छ भन्ने उसको दृढ विश्वास देखाउने प्रतिबिम्बक काम थियो। धेरै इसाईहरूले त्यस विधवामा दोष भेट्टाउन खोजेर के भन्छन् भने, उसले आफ्नो भविष्यका निम्ति केही पनि प्रबन्ध गरिन। 'उसमा टाढासम्म देख्ने क्षमता थिएन, उसको समझ थिएन', मानिसहरूले तर्क गरेर यसो भन्लान्। तर वर्तमान समयमा आफूसँग भएका सबै थोकहरू परमेश्वरको कामका निम्ति दिएर र भविष्यका निम्ति उहाँमै भर परेर विश्वासको भरमा जिउने जीवन यस्तै हुन्छ। परमेश्वरको राज्य र उहाँको धार्मिकता पहिले खोजी गर्नेहरूका निम्ति के उहाँले प्रबन्ध गर्छु भन्ने प्रतिज्ञा दिनुभएको छैन र (मत्ती ६:३३)?

यस्तो कुरालाई हामी के भनौं? 'अति भयो' भनौं? क्रान्तिकारी भनौं? ख्रीष्ट येशूको शिक्षामा हामीले केही क्रान्तिकारी उग्रवादको कुरा

देख्दैनौं भने हामीले उहाँको सेवकाइको उद्देश्य के थियो र त्यसमा उहाँको जोड केमा थियो, सो अभि पत्ता लगाएका छैनौं ।

६) मर्कूस १३: परमेश्वरका दासले जैतुन

डाँडामा उपदेश दिनुहुन्छ

क) प्रभु येशूले मन्दिर नष्ट हुने कुराको भविष्यवाणी गर्नुहुन्छ (मर्कूस १३:१-२)

मर्कूस १३:१: आफ्नो मृत्यु हुनुअघि प्रभु येशूले अन्तिम पल्ट मन्दिरबाट निस्केर जानुभयो । त्यति बेला उहाँका चेलाहरूमध्ये एकजनाले मन्दिरको भव्य भवन र वरिपरि त्यसको सुन्दर बनावटमा उहाँको ध्यान खिज्ज र उहाँको चासो बढाउन खोजे । चेलाहरूको ध्यान मन्दिर बनाउने काममा देखाइएको सीप र त्यसमा प्रयोग गरिएका बड़े-बड़े ढुङ्गाहरूमाथि अडिरहेको थियो ।

मर्कूस १३:२: मुक्तिदाता प्रभुले सोभै भन्नुभयो: चाँडै यी सबै भवनहरू नष्ट हुनेछन् । यसो हुँदा एउटा ढुङ्गा अर्को ढुङ्गामाथि रहनेछैन नै; किनकि इस्वी संवत् ७० सालमा रोमी सेनाहरूले यरूशलेमलाई आक्रमण गरेर कब्जा गर्नेछन् । बितिजाने छायाजस्तो कुराहरूमा ध्यान किन दिऊँ ?

ख) सङ्कटकालको शुरु (मर्कूस १३:३-८)

जैतुन डाँडामा आफ्नो उपदेशद्वारा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूको ध्यान ती कुराहरूभन्दा महत्त्वपूर्ण घटनाहरूतिर खिच्यै हुनुहुन्छ । त्यसमा कति भविष्यवाणीहरू छन्, जो इस्वी सम्वत् ७० सालमा पूरा भएको यरूशलेमको विनाशसित सम्बन्धित छन् । तर यस उपदेशमा समावेश भएका अरू प्रायः सबै भविष्यवाणीहरू त्यो मिति नाघेर सङ्कटकाल र ठूलो शक्ति र महिमाको साथ हुने ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमनसित सम्बन्धित छन् । यस उपदेशमा निम्न शब्दहरू सतर्क गराउने शब्दहरू

हुन्: (क) होशियार बस ! (५, २३ र ३३ पदमा), (ख) नआत्तिओ ! (७ पदमा), (ग) सहनु (१३ पदमा), (घ) प्रार्थना गर ! (१८ र ३३ पदमा) अनि (ङ) जागा रहो ! (३३, ३५ र ३७ पदमा) । प्रभुका यी चेताउनीहरू सबै युगहरूमा जिउने ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति लागू हुन्छन् ।

मर्कूस १३:३-४: पत्रस, याकूब, यूहन्ना र अन्द्रियासले उहाँलाई प्रश्न गरेका हुनाले उहाँको यो उपदेश शुरु भएको हो । किनकि उनीहरूले सोधे: त्यो मन्दिर कहिले नष्ट हुनेछ ? भविष्यवाणी गरिएको यो उक्त घटना घटनअघि केकस्तो चिन्ह हुनेछ ? यहाँ आफ्नो उत्तरमा उहाँले पछि हुने मन्दिरको विनाशको कुरा पनि हाल्लुभयो, जुन मन्दिरको विनाशचाहिँ उहाँको दोस्रो आगमनको ठीक अगाडि, महासङ्कष्टको समयमा पूरा हुनेछ ।

मर्कूस १३:५-६: पहिले, उनीहरू भूटा ख्रीष्टहरूदेखि सचेत रहनु, होशियार हुनुपरेको थियो; किनभने थुप्रै भूटा मसीहहरू उठ्नेछन्, र धेरैलाई धोका दिनेछन् । हालैमा धेरै भूटा समुदायहरू खडा भइरहेका छन् र कसरी तिनीहरूमा एक-एक समुदायको आ-आफ्नो ख्रीष्टको नकल गर्ने ख्रीष्ट-विरोधी गुरु हुँदो रहेछ, सो हामी देख्दछौं ।

मर्कूस १३:७-८: दोस्रो, उनीहरूले लडाइँहरू र लडाइँका होहल्लाहरू अन्तका दिनहरूको चिन्ह भनेर बुझ्नुपरेको थियो । यस अन्तराल समयअवधिभरि नै अन्तराष्ट्रीय भडगाहरू भइरहनेछन्, साथै भुइँचालोहरू, अनिकालहरू र अरू विभिन्न कष्टहरूजस्तै ठूला-ठूला प्राकृतिक प्रकोपहरू आइपनेछन् । यी कुराहरूचाहिँ जन्माउने सुत्केरी-व्यथाको थालनी मात्र हुने रहेछन्, जसले मानिसहरूलाई कहिल्यै नभएको र फेरि कहिल्यै नहुने कष्टकष्टले पूर्ण अवधिको मुखसम्म लैजानेछन् ।

ग) ख्रीष्टका चेलाहरूमाथि आइपने सतावट

(मर्कूस १३:९-१३)

मर्कूस १३:९: तेस्रो, पछि नहट्ने गरी उहाँका निम्ति दृढ साक्षीको रूपमा खडा रहनेहरूचाहिँ व्यक्ति-व्यक्तिको ठूलो आत्मिक परीक्षामा

पर्नेछन् भन्ने कुराको विषयमा प्रभु येशूले पूर्वसूचना दिनुभएको छ । उनीहरू विश्वासको मुद्दामा घरिघरि धार्मिक अड्डामा र घरिघरि सरकारी अदालतको सामु उभिनुपर्छ ।

यस खण्डमा उल्लेख गरिएका कुराहरू प्रभुका निम्ति साक्षी दिन सक्ने सारा युगका ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति लागू हुन्छन्, ता पनि हामीलाई के लाग्छ भने, यी कुराहरू विशेष गरी ती एक लाख चवालीस हजार यहूदी विश्वासीहरूका निम्ति लेखिएका हुन्, जसले ख्रीष्ट येशू संसारमा राज्य गर्न आउने ठीक अगाडिको समयमा राज्यको सुसमाचार लगेर पृथ्वीका सबै जातिका मानिसहरूकहाँ पुऱ्याउनेछन् ।

मर्कूस १३:१०: यो पद लिएर कसैले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू उठाइ-लग्नुभन्दा अघि सुसमाचारचाहिँ पहिले सबै जातिहरूमा प्रचार गरिनुपर्छ भन्ने कुरा सिकाउनुहुँदैन । हो, हामीले ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गर्नेपर्छ, अनि हुन सक्छ, यो सुसमाचारको प्रचार सबै जातिहरूकहाँ पुग्ला; तर रूपाचरको अघि सुसमाचारचाहिँ सबै जातिहरूकहाँ प्रचार गरिनुपर्छ भन्ने कुरा पवित्र बाइबलले कहीं पनि सिकाउँदैन, यहाँ पनि सिकाउँदैन । ख्रीष्ट येशू आफ्ना पवित्र जनहरूका निम्ति आउँदै हुनुहुन्छ । यसो हुनुभन्दा अगाडि पवित्र बाइबलको अरू कुनै भविष्यवाणी पूरा हुन आवश्यक छैन नै । उहाँ जुनै घडी, जहिले पनि आउन सक्नुहुन्छ ।

मर्कूस १३:११: सतावटमा परेका ख्रीष्ट-विश्वासीहरू जब प्रभुका निम्ति कुनै मुद्दामा पर्नेछन्, त्यति बेला उनीहरूलाई आफ्नो प्रतिवाद गर्नलाई परमेश्वरपट्टिबाट सहायता मिल्नेछ भन्ने प्रतिज्ञा प्रभु येशूले यहाँ गर्नुभएको छ । त्यस अवस्थामा के भन्नपर्ने हो, सो उनीहरूले अघिबाट तयार गर्नुपर्दैन । त्यसका निम्ति उनीहरूले शायद समय पनि नपाउलान् । त्यस बेला पवित्र आत्माले उनीहरूलाई सठीक जवाफ दिने शब्दहरू दिनुहुनेछ । आज यो प्रतिज्ञा लिएर प्रवचन तयार नगर्ने र सुसमाचार प्रचारको सन्देश सुनाउनका निम्ति कुनै तयारी नगर्ने बहानाको रूपमा प्रयोग गर्नुहुँदैन । तर यो प्रतिज्ञा आपत्कालीन समयहरूका निम्ति दिइएको हो । त्यति बेला परमेश्वरको सहायता अवश्य पाइनेछ, त्यसमा

कुनै शङ्का छैन । तर यो प्रतिज्ञा शहीदहरूका निम्ति दिइएको प्रतिज्ञा हो, मण्डलीका पाष्टरहरूका निम्ति दिइएको प्रतिज्ञा होइन ।

मर्कूस १३:१२-१३: सङ्कटकालको अवधिको अर्को विशेषताचाहिँ मुक्तिदाता प्रभुप्रति विश्वासयोग्य रहनेहरूको चारैतिर भइरहेको विश्वास-घात हो । परिवारकाहरूले ख्रीष्ट-विश्वासीहरूको विरुद्धमा पोल लगाइ-दिनेछन् । भयानक ज्वार उठ्नेछ, अँ, संसारै उल्लेख इसाईहरूको घोर विरोध गर्नेछ । त्यति बेला प्रभु येशूप्रति विश्वासयोग्य रहनु कठिन पर्नेछ, त्यसका निम्ति ठूलो हिम्मत चाहिनेछ; तर **‘जसले अन्तसम्म सहन्छ, उसकै उद्धार हुनेछ ।’** यस भनाइको अर्थ अन्तसम्म स्थिर रहेको कारणले उनीहरूले अनन्त मुक्ति प्राप्त गर्नेछन् हुन सक्दैन । त्यस्तो कुरा त भूटो सुसमाचार ठहरिनेछ । यसको मतलब सङ्कटकालको अर्वाधमा विश्वासयोग्य ख्रीष्ट-विश्वासीहरू शारीरिक मृत्युबाट बचाइनेछन् भन्ने पनि हुन सक्दैन; किनभने धेरै जनाले आफ्नो विश्वासको साक्षीमा आफ्नो रगतरीपी छाप लगाउनेछन् भन्ने कुरा हामी अन्य ठाउँमा पढ्दछौं । अन्तसम्म स्थिर रहने कुराचाहिँ प्रभुमाथि विश्वास गरेको वास्तविक प्रमाण हो । यस भनाइको अर्थ यही हुनुपर्ला । अन्तसम्मको स्थिरताचाहिँ ती मानिसहरूको सद्गुणको प्रतीक हो, जसले साँच्चिकै मुक्ति पाएका छन् ।

घ) महासङ्कष्ट (मर्कूस १३:१४-२३)

मर्कूस १३:१४-१८: चौध पदले अब त सङ्कटकालको ठीक बीचमा पुगिगएको, त्यसको आधा समय भइसकेको कुरा बुझाउँछ । यति बेला महासङ्कष्ट शुरु हुनेछ । यो खण्ड दानियल ९:२७ पदसँग तुलना गर्दा हामीलाई यो कुरा थाहा लागेको छ; किनकि यति बेला यरूशलेममा अवस्थित मन्दिरमा त्यो ठूलो घिनलाग्दो मूर्ति राखिनेछ । सबै मानिस-हरूलाई त्यस मूर्तिको पूजा गर्न कर लगाइनेछ, त्यस मूर्तिलाई नढोग्ने हरेकलाई मारिनेछ । सच्चा ख्रीष्ट-विश्वासीहरूले त्यस मूर्तिलाई पुज्ने-छैनन्, पूजा गर्न अस्वीकार गर्नेछन् ।

त्यो मूर्ति खडा गरिने क्षणलाई चाहिँ अब ठूलो सतावट शुरु हुन्छ भन्ने कुरालाई सङ्केत गर्ने जानकारी-चिन्हको रूपमा लिन सकिन्छ । जति

जनाले पवित्र बाइबल पढ्छन् र विश्वास गर्छन्, अब यहूदियाबाट निस्केर भाग्ने घडी आइसक्यो भनेर उनीहरूलाई थाहा लाग्नेछ। उनीहरूलाई आफ्ना व्यक्तिगत सरसामानहरू लिन जाने समय मिल्नेछैन। गर्भवती स्त्रीहरू र दूध खुवाउने आमाहरूलाई ज्यादै असुविधा हुनेछ। भाग्ने समय हिउँदमा परेमा अभ्र अरू तकलिफहरू थपिनेछन्।

मर्कुस १३:१९: किनकि यस्तो भारी सङ्कष्ट हुनेछ। त्यस्तो त अहिलेसम्म कहिल्यै भएकै थिएन, न ता भविष्यमा फेरि कहिल्यै हुनेछ। योचाहिँ महासङ्कष्ट हो। प्रभु येशूले यहाँ एउटा सामान्य सङ्कष्टको विषयमा बोल्नुभएन। यस्तो सङ्कष्ट त सबै युगहरूका विश्वासीहरूले अनुभव गरेका थिए र अनुभव गरेका छन्। होइन, यो ता यस्तो भारी आपतविपतको समय हुनेछ, जो अति तीव्र, अभूतपूर्व प्रचण्ड र ज्यादै कष्टकार हुनेछ।

याद गर्नुहोस्: महासङ्कष्टचाहिँ विशेष गरी यहूदीहरूको सन्दर्भमा हुने रहेछ। चौध पदमा हामी तिनीहरूको मन्दिर र यहूदियाको बारेमा पढ्छौं (मती २४:१५)। त्यस अवधिको नाम 'याकूबको सङ्कष्ट' पनि भनिन्छ (यर्मिया ३०:७)। प्रभुको मण्डली यहाँ देखिँदैन, यहाँ भेटिँदैन; किनकि 'परमप्रभुको दिन' शुरु हुनुभन्दा अगाडि नै प्रभु येशूको मण्डली स्वर्गमा उठाइसकिएको हुनेछ (१ थेस्सलोनिकी ४:१३-१८ र ५:१-३)।

मर्कुस १३:२०: ती दिनहरूमा परमेश्वरको क्रोधका कचौराहरू संसारमाथि खन्याइनेछन्। त्यो ता विपत्ति, गोलमाल र रक्तपातको समय हुनेछ। वास्तवमा, काटमार यति भयानक हुनेछ, यसैले परमेश्वरले दिनको उज्यालो हुने समय अलौकिक प्रकारले घटाउनुहुनेछ, नत्र ता कोही पनि बाँच्नेछैन।

मर्कुस १३:२१-२२: महासङ्कष्टमा फेरि पनि भूटा मसीहहरू खडा हुनेछन्। मानिसहरू यति साह्रै व्याकुल हुनेछन्, कि तिनीहरूले तिनीहरूलाई सुरक्षा दिन्छु भन्ने प्रण गर्ने जुनै पनि मानिसतिर ढल्कनेछन्। तर विश्वासीहरूलाई थाहै छ: ख्रीष्ट येशू सुटुक्कै देखा पर्नुहुनेछैन नै। उहाँको आगमन चुपचापसित हुनेछैन, घोषणा नगरी हुनेछैन। यी भूटा

ख्रीष्टहरूले अवश्य आश्चर्य कर्महरू देखाउनेछन्; तर तिनीहरूले अद्भुत चिन्ह र चमत्कारहरू देखाए तापनि चुनिएकाहरूचाहिँ धोकामा पर्नेछैनन् । यी आश्चर्य कर्महरू शैतानिक शक्तिले गरिएका हुन्छन् भन्ने कुरा तिनीहरूले थाहा पाउनेछन् ।

सबै आश्चर्य कर्महरू परमेश्वरबाटका होइनन् । यी अचम्मका कामहरू मानवीय पनि होइनन्; किनकि ती कुराहरू मानिसहरूका सबै क्षमताहरूदेखि बाहिरकै हुन्छन् । तर प्राकृतिक नियमहरूभित्र नरहने सबै कामकुराहरू ईश्वरीय, दैविक छन् भन्न मिल्दैन । ती कामहरू शैतानबाटका हुन सक्छन्, त्यसका दूतहरूको काम हुन सक्छन्, दुष्ट आत्माहरूको खेल हुन सक्छन् । किनकि त्यस पापको पुरुषले शैतानको शक्तिअनुसार चिन्हहरू र भूटा चमत्कारहरू गर्ने नै छ (२ थेस्सलोनिकी २:९) ।

मर्कूस १३:२३: यसैकारणले ख्रीष्ट-विश्वासीहरू होशियार बस्नु-पर्छ; किनकि उनीहरूलाई अघिबाट त्यसको विषयमा चेताउनी दिइएकै हो ।

ड) ख्रीष्ट येशूको दोस्रो आगमन (मर्कूस १३:२४-२७)

मर्कूस १३:२४-२५: त्यस महासङ्कष्टपछि आकाशमा डरलाग्दा-डरलाग्दा गोलमालहरू मच्चिनेछन् । दिनरात पृथ्वी पर्दाले भैं अन्धकारले ढाकिनेछ । आकाशका ताराहरू खस्नेछन्, र आकाशका शक्तिहरू डगमगाउनेछन् । आकाशका शक्तिहरू भन्नाले ग्रहहरूचाहिँ आ-आपना परिक्रमा-पथलाई छोडेर नजाऊन् भन्ने हेतुले ती ग्रहहरूलाई संभाल्ने र स्थिर पार्ने शक्तिहरू बुझिन्छन् ।

मर्कूस १३:२६-२७: तब संसारका भयत्रस्त मानिसहरूले मानिसका पुत्रलाई यस पृथ्वीमा फर्किदै गर्नुभएको देख्नेछन् । यसपालि उहाँले नासरतका येशूको दीनहीन रूप लिनुहुनेछैन, तर उहाँ महिमाले भरपूर विजेता भएर आउनुहुनेछ । उहाँ बादलहरूको सवारीमा आउनुहुनेछ, अनगिन्ती स्वर्गदूतहरू र महिमा प्राप्त पवित्र जनहरूको साथमा उहाँ आउनुहुनेछ । कत्रो अत्यधिक प्रताप र आँखै तिरिमिरी पार्ने तेजले पूर्ण दृश्य ! त्यति बेला उहाँले आफ्ना दूतहरूलाई पठाउनुहुनेछ र तिनीहरूले

उहाँका चुनिएकाहरूलाई बटुल्नेछन्। उहाँका चुनिएकाहरू भन्नाले उनीहरू बुझिन्छ, जसले सङ्कटकालमा उहाँलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा स्वीकार गर्नेछन्। ती मानिसहरू पृथ्वीको एक छेउदेखि त्यसको अर्को छेउसम्मका हुन्छन्। उनीहरू आएर हजार वर्षसम्म यस संसारमा उहाँको अद्भुत राज्यका आशिषहरू उपभोग गर्नेछन्। तर उहाँको दोस्रो आगमनमा उहाँका शत्रुहरू नाश हुनेछन्।

च) नेभाराको रूखको दृष्टान्त (मर्कूस १३:२८-३१)

मर्कूस १३:२८: नेभाराको रूखचाहिँ इस्राएली जातिलाई सङ्केत गर्ने प्रतीक हो। प्रभु येशूले यस सम्बन्धमा के सिकाउनुभयो भने, उहाँको दोस्रो आगमन हुनुभन्दा अघि त्यो नेभाराको रूखरूपी जातिले 'पालुवाहरू हाल्नेछ'। इसवी संवत् १९४८ सालमा इस्राएल एउटा स्वतन्त्र राष्ट्रको रूपमा फेरि स्थापित भयो। इस्राएल देश सानो भए पनि त्यसको अन्तरराष्ट्रीय प्रभाव जगत्‌रूपी संसारका कामकुरामा निक्कै ठूलो छ। यो कुरा लिएर नेभाराको रूखरूपी इस्राएल देशले पालुवा हालेको भन्न सकिन्छ। यस कुरालाई त्यसमा फल लागेको भन्न मिल्दैन; किनभने मसीहचाहिँ इस्राएलका मानिसहरूकहाँ नफर्कुन्जेल र तिनीहरूले उहाँलाई ग्रहण नगरुन्जेल त्यसमा कुनै फल लाग्नेछैन।

मर्कूस १३:२९: इस्राएल देशको स्थापना र त्यसको वृद्धिले चाहिँ तिनीहरूका ख्रीष्ट राजा^१ नजिकै, अँ, ढोकाहरूमै हुनुहुँदो रहेछ भन्ने कुरा हामीलाई बताइदिन्छ। ख्रीष्ट येशूको राज्य गर्ने समय यति नजिक आइसकेको छ भने मण्डलीका निम्ति आइपुग्ने उहाँको घडी भन् नजिकै आइसकेको हुनुपर्छ!!

मर्कूस १३:३०: यो पद लिएर यसमा यस तेह्र अध्यायभरि भविष्यवाणी गरिएका सबै कुराहरू ख्रीष्ट येशूको समयमा जिउने मानिसहरूकै पुस्ताभित्र पूरा हुनेछन् भन्ने अर्थ धेरैजसो लगाइँदो रहेछ। तर यस पदको अर्थ यो हुनै सक्दैन; किनभने धेरै घटनाहरू, अँ, विशेष गरी १३:२४-२७ पदमा उल्लेख गरिएका घटनाहरू त्यस समयभित्र पूरा भएनन्। अरूले यो पद यस प्रकारले बुझेका छन्: जब नेभाराको रूखले

आफ्ना पालुवाहरू हाल्दछ, अर्थात् जुन समय, सन् १९४८ मा, इस्राएल देश एउटा राष्ट्रको रूपमा स्थापित भयो, त्यस समयदेखि एकै पुस्ताभित्र मानिसहरूले प्रभु येशूको दोस्रो आगमन देख्न पाउनेछन् अरे। तर यसको विषयमा तेस्रो दृष्टिकोण पनि छ, त्यही हामीलाई ठीक लाग्छ अर्थात् 'यो पुस्ता'को अर्थ 'यो जाति' हुन सक्छ। हाम्रो विश्वास छ, कि यो पुस्ता भनेको यो यहूदी जाति हो, जसले मसीह राजालाई इन्कार गर्‍यो र जो आफ्नो अविश्वासमा अडिग रहेर बसेको छ। इतिहास यसको साक्षी छ: यो पुस्ता कुनै रीतिले बितिगएको छैन। यहूदीहरू छुट्टै जाति भएर टिकिरहेका छन्। यति मात्र होइन, तिनीहरूमा प्रभु येशूप्रतिको वैरभाव पनि त्यत्तिकै जरा गाडिएको छ। प्रभु येशूको दोस्रो आगमन नभएसम्म यो इस्राएली जाति रहिरहनेछ र त्यसको जातिगत विशेषता पनि यथावत् रहनेछ भन्ने कुरा उहाँले यहाँ भविष्यवाणी गर्नुभएको हो।

मर्कूस १३:३१: प्रभु येशूले आफ्ना भविष्यवाणीहरूमध्ये एक-एक वाणी अवश्य अक्षरशः पूरा हुनेछ भन्ने कुरामा जोड दिनुभयो। हो, वायुमण्डलरूपी आकाश र तारामण्डलरूपी आकाश बितेर जानेछन्। पृथ्वी पनि बितिजानेछ। तर प्रभु येशूले बोल्नुभएको एक-एक वचन पूरा हुने नै छ।

छ) त्यस दिन र त्यस घडीको विषयमा कसैलाई थाहा छैन (मर्कूस १३:३२-३७)

मर्कूस १३:३२: प्रभु येशूले भन्नुभयो: 'तर त्यस दिन र त्यस घडीको विषयमा कसैले जान्दैन, न ता स्वर्गका दूतहरूले, न पुत्रले, तर पिताले मात्र।' हामीलाई राम्ररी थाहै छ, कि सुसमाचारका शत्रुहरूले यो पद लिएर प्रभु येशूचाहिँ केवल हामीजस्तै सीमित ज्ञान भएको मानिस मात्र हुनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा प्रमाणित गर्न खोजिरहेछन्। भूलमा परेका इमानदार विश्वासीहरूले पनि यस पदमा मानिस भएर यस संसारमा आउनुभएको बेलामा प्रभु येशूले आफूलाई ईश्वरीय शक्ति, स्वभाव र गुणहरूबाट रित्याउनुभएको थियो भन्ने अर्थ लगाएका छन्।

तर यी दुवै अर्थहरू बेठीक छन्, पूरा गलत छन्। प्रभु येशू मानिस हुनुहुन्थ्यो र मानिस नै हुनुहुन्छ; उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो र परमेश्वर नै

हुनुहुन्छ। उहाँ पूरा रूपले ईश्वरीय शक्ति, स्वभाव र गुणहरूले युक्त हुनुहुन्थ्यो; अनि उहाँमा सिद्ध मानवीय स्वभाव र गुणहरू पनि थिए। हो, उहाँको ईश्वरीय स्वभाव र स्वरूपमा उहाँको मानवीय शरीररूपी घुम्टो हालिएको थियो, यो ता सत्य हो; तर उहाँमा सधैं सारा ईश्वरत्व नै रहेको थियो। उहाँ परमेश्वर नहुनुभएको कुनै समय नै छैन।

तब उहाँले आफ्नो दोस्रो आगमनको घडी जान्नुहुन्न भनेर उहाँको विषयमा त्यसरी किन लेखिएको हो त? हामीलाई विश्वास छ, यसको उत्तर हामी यूहन्ना १५:१५ पदमा पाउँछौं, जहाँ लेखिएको छ: **‘किनकि त्यसका मालिकले के गर्दछन्, सो दासले जान्दैन।’** प्रभु येशू ती परमेश्वरका सिद्ध दासलाई आफ्नो आगमनको घडी जान्न दिइएन (यूहन्ना १२:५० र १७:८)। परमेश्वर हुनुभएको नाताले उहाँले त्यो घडी पक्का पनि जान्नुहुन्छ। तर दासको रूपमा उहाँलाई त्यो घडी जान्न दिइएन, यस हेतुले कि उहाँले त्यो कुरा अरू कसैलाई नबताइदिऊन्।

यस सम्बन्धमा श्री जेम्स एच. ब्रूक्सले यसको स्पष्टीकरण यसरी दिन्छन्:

‘**“न ता पुत्रले”** भन्ने उक्त भनाइले हाम्रा प्रभु सर्वज्ञानी परमेश्वर हुनुभएको कुरा कुनै प्रकारले काट्दैन, तर यसले यति मात्र निश्चयतासाथ भन्न खोजेको हो: **“पिताले आफ्नै अधिकारमा राख्नुभएका समयहरू वा घडीहरूको विषयमा जान्न”** येशूलाई दिइएकै थिएन (प्रेरित १:७); किनकि यो कुरा मानिसहरूको मुक्तिको प्रबन्ध गर्नका निम्ति जान्न आवश्यक पनि थिएन। आफूचाहिँ फेरि यस संसारमा फर्केर आउने कुरा प्रभु येशूलाई राम्ररी थाहा थियो; किनकि उहाँले आफ्नो दोस्रो आगमनको विषयमा धेरै पल्ट बोल्नुभएको थियो। तर परमेश्वरका पुत्र हुनुभएको नाताले आफ्नो दोस्रो आगमनको मिति तोक्नुचाहिँ उहाँको काम थिएन। यसैले प्रभु येशूका अनुयायीहरूले सदैव उहाँको त्यस आगमनको प्रतीक्षा गरिरहून् र सधैंभरि त्यसको बाटो हेरिरहून्, अनि सदा त्यस घटनालाई अति प्रिय मानून् भन्ने उद्देश्यले उहाँले त्यो कुरा उनीहरूको सामु यस प्रकारले राख्न सक्नुभयो।’^{१५}

मर्कूस १३:३३-३७: यस अध्यायको अन्तमा प्रभुको आगमनचाहिँ मध्यनजर राखेर येशूले हामीलाई 'होशियार बस, जागा रहो र प्रार्थना गर' भन्ने अर्तीउपदेश दिनुभयो। हामीले उहाँको आगमनका निम्ति तोकिएको समय र घडी नजानेका हुनाले हामी सधैं सतर्क रहनुपरेको छ।

दैनिक जीवनमा कुरा पनि उस्तै छ: कुनै एकजना मानिस लामो यात्रा गर्न घर छोडेर हिँड्छन्। निस्कने बेलामा उनले आफ्नो नोकरलाई विभिन्न कामहरू अह्णउँछन्, साथै चौकीदारलाई 'तँ सावधान रहिरहनू र मेरो आगमनको बाटो हेर्दै बस्नू है' भनेर आज्ञा गर्छन्। प्रभु येशूले आफूलाई यस प्रकारको यात्रा गर्ने मानिससित तुलना गर्नुभयो। उहाँ रातको जुनै घडीमा पनि आउन सक्नुहुन्छ। उहाँका जनहरू राति जागा रहने चौकीदारहरू हुन्। उनीहरू निदाउनुहुँदैन। यसैले प्रभु येशूले आफ्ना सबै लोकहरूलाई 'जागा रहो' भन्ने आदेश छोडिदिनुभयो।

७) मर्कूस १४-१५: परमेश्वरका दासको कष्ट

र मृत्यु

क) प्रभु येशूलाई मार्ने षड्यन्त्र (मर्कूस १४:१-२)

यस भाग्यनिर्णायक हप्ताको बुधबारको दिन थियो। त्यहाँदेखि यसो दुई दिनमा निस्तार-चाड थियो; त्यसपछि सात दिने अखमिरी रोटीहरूको चाड शुरु हुनेथियो। प्रभु येशूलाई नाश गर्ने आफ्नो निर्णयमा दृढ भएका धर्मनेताहरूले उहाँलाई मार्ने उपाय खोजिरहेका थिए। तर तिनीहरूले चाडका दिनहरूमा त्यसो गर्न चाहेनन्; किनभने मानिसहरूमध्ये धेरैले येशूलाई अभि पनि अगमवक्ता सम्झिरहेका थिए।

मुख्य पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूले उहाँलाई चाडको बेलामा नमार्ने भन्ने विचार लिए ता पनि परमेश्वरले आफ्नो प्रबन्धअनुसार तिनीहरूको त्यो कुरा काट्नुभयो, अनि परमेश्वरका पाठा येशूचाहिँ निस्तार-चाडकै दिनमा मारिनुभयो (मत्ती २६:२)।

**ख) बेथानीमा येशूको शिरमा बहुमूल्य तेलको अभिषेक
(मर्कूस १४:३-९)**

जसरी जौहरीले हीराको सुन्दरता देखाउन खोज्दा त्यसलाई एउटा कालो लुगामा राखेर देखाउँछ, त्यसरी नै पवित्र आत्माले, साथै उहाँको लेखक मर्कूसले बडो निपुणतासाथ धर्माधिकारीहरूको दुष्ट युक्ति र यहूदा इस्करयोतीको विश्वासघातको पृष्ठभूमिको ठीक बीचमा एउटी स्त्रीमा भएको हाम्रा प्रभु येशूप्रतिको प्रेमको प्रशंसा गर्दै त्यसको अति सुन्दर चमक देखाइदिनुभयो ।

मर्कूस १४:३: कोरी शिमोनले मुक्तिदाता प्रभुका निम्ति एउटा भोज लगाइदिए । हुन सक्छ, प्रभुद्वारा तिनी निको पारिएको हुनाले तिनले आफ्नो कृतज्ञता प्रकट गर्दै त्यसो गरेका थिए होलान् । एउटी स्त्रीले, जसको नाम दिइएको छैन, प्रभु येशूको शिरमाथि साह्रै दामी सुगन्धित तेल खन्याएर उहाँलाई अभिषेक गरिन् (हुन सक्छ, यूहन्ना १२:३ पदअनुसार ती स्त्री बेथानीकी मरियम थिइन्) । प्रभुप्रति तिनको प्रेम कति ठूलो रहेछ !!

मर्कूस १४:४-५: अतिथिहरूमध्ये कतिजनाले त्यसलाई ठूलो बरबादी सम्भे । तिनीहरूको विचारमा तिनी दुःसाहसी थिइन्, फजुलखर्ची थिइन् । त्यो सुगन्धित तेल तीन सय दीनारभन्दा बढी दाममा बेचेर गरिबहरूलाई किन नदिएको ? तीन सय दीनार भन्नाले कामदारको एक वर्षको कमाइ बुझिन्छ । अचेल मानिसहरूको विचार पनि त्यस्तै छ । तिनीहरूले एक वर्षको तलब अथवा आफ्नो जीवनको एक वर्ष प्रभुलाई दिएको अझ ठूलो बरबादी सम्भन्छन् । तब भन् तिनीहरूले आफ्नो सम्पूर्ण जीवन प्रभुलाई दिँदा तिनीहरूको कति ठूलो बरबादी हुनेथियो होला ? विचार गर्नुहोस् !

मर्कूस १४:६-८: तिनीहरूले गनगन गरेकामा दोष भेट्टाएर प्रभुले तिनीहरूलाई हप्काउनुभयो । ती स्त्रीले मुक्तिदाता प्रभुलाई आफ्नो श्रद्धा देखाउने आफ्नो त्यो सुनौलो मौका छोपिहालिन् । तिनीहरूले साँच्चै गरिबहरूको वास्ता गरेका भए तिनीहरूले जहिलेतहिले गरिबहरूलाई

सहायता र उपकार गर्न सक्नेथिए; किनकि गरिबहरू ता सधैं हुन्छन् । तर प्रभु येशूचाहिँ चाँडै मर्नुहुनेथियो र उहाँलाई दफन गरिनेथियो । समय छँदै ती स्त्रीले आफ्नो त्यो कृतज्ञता देखाउन चाहिन् । येशूको मृत्युमा शायद तिनले उहाँको लाशका निम्ति कुनै बन्दोबस्त गर्न सक्नेथिइनन्; तर अहिले प्रभु जीवित हुनुहुँदा नै तिनले उहाँलाई आफ्नो प्रेम देखाउन खोजिन् ।

मर्कूस १४:९: त्यस सुगन्धित तेलको सुवासचाहिँ हाम्रो पुस्तासम्म महकाउँदै आइरहेको छ । सारा संसारभरि नै तिनको सम्भना गरिनेछ भन्ने कुरा प्रभु येशूले भन्नुभयो । अनि सुसमाचारका पुस्तकहरूमा तिनले गरेको सुकर्मको बयानले गर्दा यस्तै भइरहेको पनि छ ।

ग) यहूदा इस्करयोतीको विश्वासघात

(मर्कूस १४:१०-११)

उता मुक्तिदाता प्रभुको शिरमा त्यो बहुमूल्य तेल खन्याइदिने स्त्रीले उहाँलाई अति मूल्यवान् सम्भिन्; तर यता यहूदा इस्करयोतीले उहाँलाई तुच्छ, अति तुच्छ ठान्यो । त्यसले प्रभु येशूको साथमा कम्तीमा एक वर्ष बिताए ता पनि र उहाँबाट कृपा र भलाइ मात्र पाइरहेको भए ता पनि त्यो सुटुक्कै मुख्य पूजाहारीहरूकहाँ गयो । त्यसले तिनीहरूसँग परमेश्वरका पुत्रलाई तिनीहरूको हातमा पक्राइदिने कबुल गर्‍यो । त्यसको त्यो प्रस्ताव तिनीहरूले खुशीसाथ स्वीकार गरे, र त्यस विश्वासघातका निम्ति रकम दिने तय गरे । अब त्यसका निम्ति यति रह्यो: त्यसले प्रतिज्ञा गरेको त्यस दुष्ट युक्तिको एक-एक कुरा त्यसले काममा लगाउनु थियो ।

घ) निस्तार-चाडको तयारी (मर्कूस १४:१२-१६)

घटनाहरूको सठीक क्रम हामीलाई निश्चित थाहा छैन; तर अहिले यहाँ हामी शायद निस्तार-चाडको हप्ताको बिहीबारमा आइपुग्यौं होला । बितेका समयहरूमा जति निस्तार-चाडहरू मनाइन्थे, ती सबै निस्तार-चाडहरूको चरमबिन्दु र हर दृष्टिकोणले तिनको अर्थ पूर्ति गर्ने पूर्णता यही निस्तार-चाड हुन्थ्यो । तर येशूका चेलाहरूलाई यसको बारेमा केही पनि थाहा थिएन । उनीहरूले 'निस्तार-चाडको भोज कहाँ तयार गरौं'

भनी सोधेर त्यसका निम्ति उहाँबाट आदेशहरू पाउन खोजे । ‘शहरमा जाओ, त्यहाँ पानीको गाग्रो बोकिरहेको मानिसले तिमीहरूलाई भेट्नेछ’ भनेर उहाँले उनीहरूमध्ये दुईजनालाई अह्लाएर यरूशलेम पठाउनुभयो । पुरुषले पानीको गाग्रो बोकेकोचाहिँ विरलै देखिन्थ्यो; किनकि पानीको गाग्रा बोक्ने काम दिदीबहिनीहरूको थियो । त्यही मानिसले उनीहरूलाई जानुपर्ने घरमा पुर्याउनेछ । त्यहाँ पुगेपछि उनीहरूले घरका मालिकलाई ‘हामीलाई त्यो कोठा देखाइदिनुहोस्, जहाँ गुरुज्यूले आफ्ना चेलाहरूसँग निस्तार-चाडको भोज खानुहुनेछ ।’

प्रभु येशूले त्यस प्रकारले ठाउँ छानेर त्यसको विषयमा यसरी अह्लाउनुभएको देख्दा हामीलाई अचम्म लाग्छ । हामीलाई यहाँ मानिसहरू र चल-अचल सम्पत्तिहरूमाथि सर्वाधिकार प्राप्त शासकले भैं उहाँले काम गर्नुभएको जस्तो लाग्छ । यहाँ जवाफी हृदय भएका मानिसहरूले आफूलाई र आफ्नो सम्पत्ति उहाँको इच्छामा सुम्पेका देख्दा हामीलाई फेरि पनि अचम्म लाग्दछ । त्यस कोठाको उदाहरण लिई यो पनि भनौं: हाम्रो जीवनको कोठारूपी हर क्षेत्रमा प्रभु येशूलाई तयारी मनले तत्कालै प्रवेश गर्ने अनुमति दिनु हाम्रा निम्ति उत्तम हुँदो रहेछ ।

ङ) प्रभु येशूले यहाँ आफूचाहिँ विश्वासघातद्वारा सुम्पिइनुभएको पूर्वसूचना दिनुहुन्छ (मर्कूस १४:१७-२१)

त्यही दिनको साँझमा प्रभु येशू बाह्रजना प्रेरितहरूको साथमा त्यस माथिल्लो कोठामा आउनुभयो, जो उहाँहरूका निम्ति तयार गरिएको थियो । उहाँहरू बसेर खाना खाँदै गर्नुहुँदा उहाँले यसो भन्नुभयो: ‘तिमीहरूमध्ये एकजनाले मलाई विश्वासघात गरेर पक्राइदिनेछ ।’ यतिमै उनीहरू सबैले आ-आफ्नो पापी स्वभावमा कस्ता-कस्ता दुष्ट भुकाउहरू पाइँदा रहेछन्, सो महसुस गरे । उनीहरू शोकित भएर प्रभुलाई सोध थाले: ‘के त्यो घोर अपराधी म हुँ?’ यसमा हामी उनीहरूले आफूप्रति अलिकति पनि भरोसा गर्न नसक्ने शङ्का गरेका देख्छौं । प्रभु येशूले विश्वासघात गर्नेलाई यसो भन्दै प्रकट गर्नुभयो: ‘जसले मसँग रोटीको टुक्रा मासुको भोलमा चोप्य, त्यही हो ।’ अर्थात् जसलाई उहाँले त्यो

रोटीको टुक्रा दिन लाग्नुभएको थियो, उहाँलाई विश्वासघात गरेर सुम्पने तयही थियो। हो, मानिसका पुत्र उहाँको विषयमा अधिबाटै लेखिए-अनुसार मृत्युतिर अधि बढ्दै हुनुहुन्थ्यो; तर हाय त्यस व्यक्तिलाई, जसले उहाँलाई विश्वासघात गरेर सुम्पिदिनेछ। त्यसको दण्ड र विनाश ठूलो हुनेछ। 'त्यो मान्छे कहिल्यै नजन्मेको भए त्यसका निम्ति असल हुनेथियो।' यो कुरा सत्य हो।

च) पहिलो प्रभु-भोज (मर्कूस १४:२२-२६)

मर्कूस १४:२२-२५: त्यो रोटीको टुक्रा लिइसकेपछि यहूदा इस्करयोती बाहिर अँध्यारोमा निस्क्यो; किनभने रात परिसकेको थियो (यूहन्ना १३:३०)। त्यही बेला प्रभु येशूले प्रभु-भोज स्थापित गर्नुभयो। यही नामले हामी सबैले यस भोजलाई चिन्दछौं। प्रभु-भोजको अर्थ तीनवटा शब्दमा सुन्दर प्रकारले देखा पर्छ: (क) उहाँले *लिनुभयो* अर्थात् उहाँले मानिसको रूप लिनुभयो, (ख) उहाँले *भाँच्नुभयो*, अर्थात् उहाँ क्रूसमा भाँचिनुभयो, र (ग) उहाँले *दिनुभयो* अर्थात् उहाँले हाम्रा निम्ति आफूलाई दिइहाल्नुभयो।

रोटीले उहाँको शरीरलाई सङ्केत गर्छ, जो हाम्रा निम्ति दिइएको थियो। कचौराले उहाँको रगतलाई सङ्केत गर्छ, जो हाम्रा निम्ति बहाइएको थियो। उहाँको रगतचाहिँ त्यो नयाँ वाचा/करार समर्थन गर्ने दाम हो। अब उसो उहाँ यस पृथ्वीमा आफ्नो राज्य स्थापित गर्न फेरि नआएसम्म उहाँका निम्ति आनन्द मनाउने कुनै चाड बाँकी रहनेथिएन, त्यस दिनसम्म, जबेछ।

मर्कूस १४:२६: त्यति बेला उहाँहरूले एउटा भजन गाउनुभयो। हुन सक्छ, त्यो भजन-गीतचाहिँ 'महान् स्तुतिगान'को कुनै भाग अर्थात् भजन ११३-११८ भित्रको कुनै एक भजन थियो होला। त्यसपछि यरूशलेम छोडेर उहाँहरू किद्रोन खोल्सा पार गरेर जैतुन-डाँडामा आउनुभयो।

छ) आत्मविश्वासी पत्रस (मर्कूस १४:२७-३१)

मर्कूस १४:२७-२८: बाटोमा जाँदै गर्नुहुँदा मुक्तिदाता प्रभुले चेलाहरूलाई चेताउनी दिएर भन्नुभयो: 'अब चाँडै आउन लागेका

घड़ीहरूमा मेरा अनुयायीहरूको रूपमा चिनिनुदेखि तिमीहरू सबका सब सर्माउनेछौ र डराउनेछौ ।’ अगमवक्ता जकरियाले भविष्यवाणी गरेभैं हुनेछ: **‘म गोठालालाई हिरकाउनेछु, र भेडाहरू तितरबितर हुनेछन्’** (जकरिया १३:७) । तर उहाँले उनीहरूलाई आफ्नो अनुग्रहमा आश्वासन दिनुभयो: ‘म तिमीहरूलाई कहिल्यै इन्कार गर्नेछैनं, कहिल्यै छोड्नेछैनं । मरेकाहरूबाट बौरिउठेपछि म तिमीहरूलाई गालीलमा पर्खनेछु ।’

मर्कूस १४:२९-३०: ‘हँ, मैले प्रभुलाई इन्कार गर्नु, कसरी? असम्भव!’ भनेर पत्रुस भोकिए । ‘अरूले शायद प्रभुलाई इन्कार गर्न सक्लान्, तर मबाट चाहिँ त्यो कदापि हुँदैन!’ तर प्रभु येशूले उनको ‘मबाट चाहिँ त्यो कदापि हुँदैन’ भन्ने कुरा ‘त्यो अब चाँडै हुनेछ’ भन्नेमा सुधार्नुभयो । भाले दुईपल्ट बास्नुभन्दा पहिले पत्रुसले मुक्तिदाता प्रभुलाई तीन चोटि इन्कार गरिसकेका हुनेथिए ।

मर्कूस १४:३१: ‘अहँ, असम्भव!’ पत्रुस बम्कन थाले । ‘म तपाईंलाई कुनै हालतमा पनि इन्कार गर्नेछैनं । त्यसो गर्नुभन्दा म बरु मर्न तयार छु ।’ पत्रुसले मात्र होइन, अरू सबैले डीड मारेर आफ्नो सोर उचालेर त्यस्तै भने । आफ्नो ढिपीमा ती आत्मविश्वासी चेलाहरू सबै अति निश्चित थिए, एकै मतका थिए । हामी पनि कुनै किसिमले उनीहरूभन्दा केही कम हुँदैनौं भन्ने कुरा हामी कहिल्यै नभुलौं । हाम्रो मनचाहिँ कति काँतर, पानीआन्द्रे र दुर्बल हुन्छ, सो पाठ हामी सबैले कुनै न कुनै दिनमा सिक्नुपरेको छ ।

ज) गेत्समनीमा प्रभु येशूको घोर व्यथा

(मर्कूस १४:३२-४२)

मर्कूस १४:३२: सारा देश रातको अन्धकारमा डुबेको थियो । बिहीबारको रात काटिँदै गएको र शुक्रबार बिहान हुनै लागेको थियो । उहाँहरू गेत्समनी भन्ने जग्गामा आइपुगनुभयो । त्यो जमिन ढुङ्गाको बारले घेरिएको थियो । प्रभु येशूले चेलाहरूमध्ये आठजनालाई त्यहाँ, बगैंचाभित्र पस्ने दैलोमा छोड्नुभयो ।

मर्कूस १४:३३-३४: पत्रुस, याकूब र यूहन्नालाई साथमा लिएर उहाँ बगैँचाको भित्री भागमा जानुभयो। त्यहाँ उहाँले अगाडिबाट अब आफूचाहिँ हाम्रा निम्ति पाप-बलि हुन लाग्नुभएको कुरा महसुस गर्नुभयो, तब उहाँले आफ्नो पवित्र मनलाई साह्रै ठूलो, बोक्न नसकिने गह्रौँ बोभले थिचेको अनुभव गर्नुभयो। येशूजस्तो पापरहित व्यक्ति हाम्रा निम्ति पाप बनिनुको अर्थ के थियो होला, सो हामीले कल्पना गर्न सक्दैनौँ। उहाँले ती तीनजना चेलाहरूलाई 'यहाँ बस र जागा रहो' भन्ने आदेश दिएर त्यहाँ छोड्नुभयो। उहाँ एकलै त्यस बगैँचाभित्र अलि परसम्म अगाडि बढ्नुभयो। यसरी नै उहाँ क्रूसमा पनि एकलै जानु-हुनेथियो। त्यहाँ उहाँले परमेश्वरको भयानक न्यायको सजाय, जो हाम्रा पापहरूको विरोधमा थियो, एकलै भोग्नुहुनेथियो।

मर्कूस १४:३५: हामी प्रभु येशूलाई भुइँमा लम्पसार पर्नुभएको अवस्थामा परमेश्वर पितासँग प्रार्थना गर्दै गर्नुभएको देख्दछौँ, कति विचित्र कुरा! कति आश्चर्यजनक कुरा! के उहाँले क्रूसमा जानु नपरोस् भन्ने हेतुले बहाना निकाल्नुभएको थियो? होइन, कदापि होइन! किनकि उहाँ त्यही उद्देश्य लिएर यस संसारमा आउनुभएको हो। पहिले, उहाँले यसो भन्दै प्रार्थना गर्नुभयो: 'सम्भव भए यो घडी मबाट टलेर जाओस्!' के उहाँ क्रूसमा नमरीकन, चिहानमा नगाडिईकन र मरेकाहरूबाट बौरि-नउठीकन पापी मानिसहरूलाई मुक्ति दिने अरू कुनै उपाय थियो? तब परमेश्वर पिताले त्यो उपाय प्रकट गरिदिऊन् भन्ने उहाँको प्रार्थनाको मतलब थियो। स्वर्ग चुप लाग्यो; किनभने हामी मानिसहरूलाई मुक्ति दिलाउने अरू कुनै उपाय नै थिएन।

मर्कूस १४:३६: उहाँले फेरि प्रार्थना गर्नुभयो र यसो भन्नभयो: 'हे अब्बा, पिता, तपाईंका निम्ति सबै कुरा सम्भव छन्। यो कचौरा मबाट हटाइदिनुहोस्! तै पनि मैले इच्छा गरेको कुरा होइन, तर तपाईंले इच्छा गर्नुभएको कुरा पूरा होस्!' याद गर्नुहोस्: प्रभु येशूले परमेश्वरलाई आफ्ना प्रेमी पिता सम्भेर सम्बोधन गर्नुभयो, जसका निम्ति सबै कुरा सम्भव छन्। भौतिक हिसाबले सबै कुरा सम्भवै थिए; तर नैतिक दृष्टिकोणले चाहिँ? के सर्वशक्तिमान् पिता परमेश्वरले अधम पापी

मानिसहरूलाई बचाउन, मुक्ति दिन क्रसलाई छोडेर अरू कुनै धार्मिक आधार पाउन सक्नुहुनेथियो ? के यो कतै सम्भव थियो ? स्वर्ग चुप रह्यो; यसर्थ परमेश्वर पितासँग अरू कुनै उपाय रहेनछ। पापी मानिसहरूले पापबाट छुटकारा पाउनु हो भने परमेश्वरका पवित्र पुत्र येशूको बहुमूल्य रगत क्रसमा बगाइनैपरेको थियो।

मर्कूस १४:३७-४०: ती तीनजना चेलाहरूकहाँ फर्केर आउँदा उहाँले उनीहरूलाई निदाइरहेका भेट्टाउनुभयो। त्यो दुःखलाग्दो विवरण साँचो हो; किनकि पतित मानिसको स्वभाव यस्तै हुन्छ। प्रभु येशूले 'पत्रुस, तिमी यस निर्णायक घडीमा निदाउनुहुँदैन है' भन्दै उनलाई चेताउनी दिनुभयो। के पत्रुसले भर्खरै मात्र आफ्नो अमर दृढताको विषयमा धाक पिटेका थिएनन् र ? तर अहिले उनी जागा रहन सकेनन्। कुनै मानिसले एकै घण्टा पनि प्रार्थना गर्न सक्दैन भने, ऊ शायद पापको परीक्षामा पर्दा यस भारी करेपमा परेको क्षणमा पनि स्थिर रहन सक्दैन होला। त्यस मानिसको आत्माको जोश र उमङ्ग जतिसुकै किन नहोस्, त्यसको केही पर्वाह छैन, उसले आफ्नो स्वभाविक कमजोरीको हिसाब अवश्य चुकाउनुपर्छ।

मर्कूस १४:४१-४२: प्रभु येशू तीन पल्ट फर्केर आउनुभयो, र तीनै पल्ट ती चेलाहरूलाई निदाइरहेका भेट्टाउनुभयो। तब उहाँले भन्नुभयो: 'के तिमीहरू अझ सुतिरहेका र आराम गरिरहेका हुँ ? भयो, अब घडी आइसकेको छ। हेर, मानिसका पुत्र पापीहरूको हातमा पक्राइनेछन्।' यतिमा उनीहरू जुरुक्क उठे, र हिँड्न लागेका मात्र थिए। उनीहरू टाढा जानुपरेन; किनकि ...

फ) विश्वासघात भएर प्रभु येशू पक्राउ पर्नुभयो (मर्कूस १४:४३-५२)

मर्कूस १४:४३: ... किनकि मानिसहरूको हूलको साथमा यहूदा इस्करयोतीचाहिँ बगैँचाभित्र पसिसकेको थियो। त्यसको भुण्डमा आएका मानिसहरूले खतरनाक अपराधीलाई पक्रन आएभैं तरवारहरू र लाठाहरू बोकेका थिए।

मर्कूस १४:४४-४५: येशूको विश्वासघात गर्नेले 'जसलाई म चुम्बन गर्छु, तिनलाई पक्र !' भनेर तिनीहरूलाई अधिबाट एउटा इसारा दिएको थियो । त्यो तुरुन्तै येशूकहाँ गयो, र उहाँलाई 'गुरुज्यू' भनेर सम्बोधन गर्‍यो । त्यसपछि त्यसले उहाँलाई जोरले चुम्बन गर्‍यो । मूलभाषाको ग्रीक शब्दको अर्थ 'जोरसँग चुम्बन गर्नु' वा 'घरिघरि चुम्बन गर्नु' हो । यहूदाले आफ्ना प्रभुलाई किन विश्वासघात गरेर पक्राइदियो ? के प्रभु येशूले शासनको अधिकार र कार्यभार आफ्नो हातमा नलिनु-भएकोमा त्यसले उहाँसँग हरेश खाएको थियो ? ख्रीष्ट येशूको राज्यमा उच्च पद ओगट्नेछु भन्ने त्यसको आशा चकनाचूर भएको थियो कि ? कि के त्यो पैसाको लोभ र लालचमा फस्यो ? हुन सक्छ, यी सबै कुराले त्यसलाई त्यो कुख्यात कर्म पूरा गर्न प्रेरणा दिएका थिए होलान् ।

मर्कूस १४:४६-५०: त्यस विश्वासघातीसँग आएका ती हात-हतियारहरू भिरेका पिछलग्गूहरू अघि बढे, र तिनीहरूले प्रभु येशूलाई पक्रिहाले । तत्कालै पत्रसले आफ्नो तरवार थुते, र महापूजाहारीको दासको कान च्वाट्टै काटिदिए । पत्रसले देखाएको त्यो प्रतिक्रिया आत्मिक थिएन, तर शारीरिक थियो । आत्मिक लडाइँमा पत्रसले शारीरिक हातहतियारहरू चलाए । प्रभु येशूले पत्रसलाई हप्काउनुभयो, र लूका २२:५१ पदअनुसार उहाँले त्यस दासको कान छोएर त्यसलाई अचम्म प्रकारले निको पार्नुभयो । तब बल प्रयोग गरीकन उहाँलाई पक्रेर लैजानेहरूको त्यो काम कति असुहाउँदो र अनुचित थियो, सो कुरा उहाँले तिनीहरूलाई सम्झाउनुभयो । दिनहुँ उहाँ तिनीहरूसँग हुनुहुन्थ्यो, र उहाँले मन्दिरमा शिक्षा दिँदै हुनुहुन्थ्यो । तब तिनीहरूले उहाँलाई त्यति बेला किन पक्रेका थिएनन् ? उहाँसँग यस प्रश्नको उत्तर थियो: पवित्र शास्त्रका वचनहरू पूरा हुनु थियो, जसले भजन ४१:९ पदमा उहाँलाई विश्वासघात गरेर सुम्पिने, यशैया ५३:७ पदमा उहाँ पक्राउ पर्नुहुने, भजन २२:१२ पदमा उहाँसित रूखो, निर्दय व्यवहार गरिने र जकरिया १३:७ पदमा उहाँलाई त्यागिने कुराको विषयमा भविष्यवाणी गरेका थिए ।

मर्कूस १४:५१-५२: यहाँ उल्लेख गरिएको घटना सुसमाचारका लेखकहरूमा मर्कूसले मात्र बयान गरेका छन् । जनविश्वासअनुसार ती

जवान मानिस मर्कूस आफै हुन् । ती सशस्त्र मानिसहरूदेखि भाग्न खोज्दा तिनको मन ठेगानमा रहेन; किनकि तिनले आफ्नो लुगा तिनीहरूको हातमा छोडे, र फुत्त उम्के । तिनले पहिरेको त्यो सुती लुगाचाहिँ नियमित वस्त्र थिएन; तर हतारमा तिनले त्यो कामचलाउ मात्र हुने कपडा आफ्नो जीउ ढाक्न लगाएका थिए ।

श्री चार्ल्स आर. एर्डम्यान् यस सम्बन्धमा यसरी टिप्पणी गर्छन्:

‘यो चित्रमय घटनाको विवरण यस ठाउँमा थपिने कारण यो हुन सक्छ: प्रभु येशूले दुःखकष्ट सहनुपरेको, उहाँका निम्ति जोखिमपूर्ण ती घडीहरूमा उहाँ पूर्ण रूपले सबैबाट त्यागिनुभएको कुरा स्पष्ट पार्नु थियो होला; किनभने हाम्रा प्रभु एकलौ दुःखकष्टहरू खप्नुमा पूरा अनुभवी हुनुहुन्थ्यो ।’

ज) प्रभु येशू महापूजाहारीको सामु (मर्कूस १४:५३-५४)

प्रभुको धार्मिक जाँचको विवरण हामी मर्कूस १४:५३ पददेखि १५:१ पदसम्म पढ्छौं; यस धार्मिक जाँचका तीनवटा भागहरू छन्: (क) महापूजाहारीको सामु उहाँको जाँच (मर्कूस १४:५३-५४), (ख) राति महासभाको बैठक (मर्कूस १४:५५-६५), अनि (ग) बिहान महासभाको नियमित सभा (मर्कूस १५:१) ।

मर्कूस १४:५३: मर्कूसले यहाँ कायफाको सामु भएको प्रभु येशूको जाँचको बयान गरेका छन् भन्ने कुरा प्रायः सबैले मान्दछन् । हन्नासको सामु भएको जाँच यूहन्ना १८:१३ र १८:१९-२४ पदमा बयान गरिएको छ ।

मर्कूस १४:५४: यति टाढामा रहँदा सुरक्षित हुन्छु भन्ने अनुमान गरेर पत्रुस टाढाबाट प्रभु येशूलाई पछ्याउँदा-पछ्याउँदै महापूजाहारीको चोकसम्म गए । कसैले पत्रुसको पतनमा पुस्चाउने कदमहरू यस प्रकारले दिएका छन्:

क) पहिले तरवार खिचेर लड्न खोज्दा पत्रुसले आफ्नो जोश र उमङ्ग देखाए, जसले बेठीक निशाना ताकेको थियो ।

ख) त्यसपछि उनी भागे; काँतर भएर उनी पछि हटे ।

ग) अन्तमा टाढैबाट उनी पछ्याउँदैथिए। मनतातो हृदय लिएका येशूका ती चेलाहरूले त्यस रातमा प्रभुलाई त्यस अवस्थामा पछ्याउन खोजेका थिए।

उनी अफिसरहरूसँग वा नोकरहरूसँग बसेर आगो तापिरहेका थिए। त्यसो गरेर उनले प्रभुका शत्रुहरूको सँगतमा आफूलाई न्यायो पारेका थिए।

ट) प्रभु येशू महासभाको सामु (मर्कूस १४:५५-६५)

मर्कूस १४:५५-५९: हुन त यहाँ पचपन्न पदमा यस्तो कुरा लेखिएको छैन, ता पनि महासभाको रात्रि-बैठक यहाँबाट शुरु भएको देखिन्छ। महासभाका सत्तरीजना धर्मनेतारूपी सदस्यहरूमाथि महापूजाहारी सभापति थिए। त्यस रात महासभाका सदस्यहरूले अर्थात् फरिसीहरू, सदुकीहरू, शास्त्रीहरू र बूढा प्रधानहरूले आफूले बनाएको यस कानूनका नियमहरू पूरा बेवास्ता र अवहेलना गरे। त्यस कानून-अनुसार तिनीहरू राति भेला हुनुहुँदैनथियो, न ता यहुदी चाडका दिनहरूमा कुनै बैठक राख्नु थियो। न्याय बिगार्न तिनीहरूले कुनै साक्षीलाई घूस दिनुहुँदैनथियो। कसैलाई मृत्युदण्ड दिनुपरेमा तिनीहरूले एक रात बितेपछि मात्र त्यसलाई प्राणदण्ड दिन पाउँथे। तिनीहरू मन्दिरको क्षेत्रमा स्थित भएको 'कुँदुवा शिलागृह' नामक सभा-भवनमा भेला भएको बेलामा गरिएका फैसलाहरूबाहेक अरु कुनै फैसला लागू हुँदैनथियो।

हतार-हतार प्रभु येशूलाई हटाउन खोजे ती दुःसाहसी धर्माधिकारीहरू आफ्ना नियमहरूदेखि पतित भई तिनलाई उल्लङ्घन गर्न अलिकति पनि हिचकिचाएनन्। दुईजना भूटा साक्षीचाहिँ येशूलाई मार्ने अठोटमा तिनीहरूका अथक प्रयासहरूको फल थियो; तर त्यसो गरेर पनि तिनीहरूले उहाँको विरोधमा मेल खाने कुनै गवाही पाएनन्। तिनीहरूले प्रभु येशूले भन्नुभएको कुरा बिगारेर 'म हातले बनाएको यो मन्दिर भत्काउनेछु, र तीन दिनभित्र अर्को, बिनाहातले बनिएकोचाहिँ खडा गर्नेछु' भन्नेसम्म पारे। येशूले भन्नुभएको वचनका खास शब्दहरू हामी यूहन्ना २:१९ पदमा पढ्न पाउँछौं। जानी-बुझी तिनीहरूले कुरा गलत

सम्भेर यरूशलेमको मन्दिर र प्रभुको शरीररूपी मन्दिरको बीचमा भूल गरे ।

मर्कूस १५:६०-६२: जब महापूजाहारीले पहिलो पल्ट प्रभु येशूलाई जाँच गरे, तब उहाँले जवाफ दिनुभएन । तर 'के तँ परमधन्यका पुत्र ख्रीष्ट होस्' भनेर तिनले मुक्तिदाता प्रभुलाई शपथ खुवाएको अवस्थामा उहाँले 'म हुँ' भन्दै यो कुरा मानिलिनुभयो, र लेवी ५:१ पदमा उल्लेख गरिएको आज्ञा पालन गर्नुभयो । त्यसपछि प्रभु येशूले आफ्नो विषयमा आफूले के-के दाबी गर्नुभएको थियो, सो सम्बन्धमा सबै शङ्काहरू हटाईकन ती महापूजाहारीलाई अभि यसो भन्नुभयो: 'अनि तपाईंहरूले मानिसका पुत्रलाई शक्तिमान्को दाहिने हातपट्टि बसिरहेका र आकाशका बादल-हरूको सवारीमा फेरि पृथ्वीमा फर्किरहेका देख्नुहुनेछ ।' यसर्थ महापूजाहारीले एक दिन उहाँलाई खुल्लमखुल्ला रूपले परमेश्वर भएर प्रकट हुनुभएको देखेथिए । उहाँको पहिलो आगमनमा उहाँको ईश्वरत्वको महिमा मानवीय शरीररूपी घुम्टोले ढाकिएको थियो । तर जब प्रभु येशू ठूलो शक्ति र महिमाको साथ फर्केर आउनुहुनेछ, तब त्यो घुम्टो हटाइनेछ, र हरेक मानिसले उहाँ जस्तो हुनुहुन्छ, त्यस्तै उहाँलाई देखेछ र चिन्नेछ ।

मर्कूस १४:६३-६४: प्रभु येशूले भन्न खोज्नुभएको कुरा महापूजाहारीले बुझिहाले । तिनले आफ्ना लुगाहरू च्याते; यसो गरेर तिनले ईश्वरनिन्दा सुनेकोमा आफ्नो न्यायसंगत रिस प्रकट गरे । जे तिनले ईश्वरनिन्दा सम्भे, त्यसको विरुद्धमा आफूले घोर विरोध जनाएको सङ्केतचिन्ह थियो । इस्राएली मानिसहरूमा तिनीचाहिँ येशूमा मसीहलाई देख्न, चित्र र ग्रहण गर्न प्रथम हुनुपर्ने थियो; त्यसो गर्नुको सट्टामा तिनी उहाँलाई आरोप लगाउनुमा महाघोषक भए । तिनी मात्र होइन, सम्पूर्ण महासभामै एक मत भए: 'हो, यसले ईश्वरनिन्दा गरेकै रहेछ'; यसैले तिनीहरू सबैले उहाँलाई मृत्युदण्डको योग्य ठहराए ।

मर्कूस १४:६५: अब यो अत्यन्तै अनर्गल दृश्यमा ध्यान दिनुहोस्: महासभाका केही सदस्यहरूले परमेश्वरका पुत्रलाई थुक्न र उहाँको

अनुहार छोपेर उहाँलाई मुक्का हान्न थाले । 'लौ, तँलाई हिकार्उने को हो, सो अगमवाणी गरेर भन् त' भनेर तिनीहरूले उहाँलाई हाँके । हाम्रो प्रशंसा पाउने सुयोग्य मुक्तिदाता प्रभुले उल्टो पापी मानिसहरूको त्यस प्रकारको कुव्यवहार सहनुपर्‍यो, कसरी ? यो ता पत्यार गर्न नसक्ने कुरा हो । ती अफिसरहरू अर्थात् मन्दिरका प्रहरी-पालेहरूले त्यस अति अपमानपूर्ण काममा अरूलाई साथ दिएर उहाँलाई थप्पड लगाइहाले ।

ठ) पत्रसले प्रभु येशूलाई इन्कार गर्छन्, र धुरुधुरु रुन्छन् (मर्कूस १४:६६-७२)

मर्कूस १४:६६-६८: पत्रसचाहिँ तल त्यस भवनको चोकमा पर्खिरहेका थिए । तब हेर, महापूजाहारीहरूका नोकरनीहरूमध्ये एउटी-चाहिँ त्यहाँबाट भएर गई । उनलाई नियालेर हेर्दै त्यसले भनी: 'हो, पक्का तिमी पनि नासरतको येशूको साथमा थियौ ।' त्यसले भनेकी त्यस कुरामा ती बिचरा, दुःखी चेलाले केही नजानेको-नबुभेको जस्तो गरे । त्यसपछि उनी बाहिर दलानमा निस्के । ठीक त्यति बेलै उनले भाले बासेको सुने । त्यो कस्तो चस्स भस्काउने भयावह क्षण थियो ! अब पापको भयङ्कर हानि हेर्नुहोस् !

मर्कूस १४:६९-७०: त्यही नोकरनीले उनलाई फेरि पनि देखेर त्यहाँ उभिएकाहरूलाई भनी: 'हेर, त्यहाँ त्यो येशूको चेला !' पत्रसले फेरि रूखो प्रकारले इन्कार गरे । 'मानिसहरूले मलाई ख्याल गर्न किन छोड्दैनन्' भनेर शायद उनलाई निक्कै अचम्म लाग्दैथियो । तब नजिकैमा उभिरहेका मानिसहरूले उनलाई भने: 'तिमी पक्कै पनि तिनीहरूमध्ये एक हौ; किनकि तिमी गालीली हौ; तिम्रो बोलीले यो बताउँछ ।'

मर्कूस १४:७१-७२: सराप्यै र शपथ खाँदै ती ढीठ पत्रसले 'म त्यस मानिसलाई चिन्दै चिन्दैनँ' भने । उनको मुखबाट यी शब्दहरू निस्किसक्दा-नसक्दा भाले फेरि बास्यो । काँतर भएर बोलेको उनको त्यो भूटको विरुद्ध सारा प्रकृतिले त्यसरी आवाज उठाएको भान भयो । एकै झलकमा पत्रसलाई 'अहो, प्रभुले पहिले भन्नुभएको वचन पूरा भएछ' भन्ने सम्भना आयो । चूर्ण भई उनी डाँको छोडेर रोए ।

सुसमाचारका चारवटा पुस्तकहरूमा पत्रसले प्रभुलाई इन्कार गरेको कुरा उल्लेख गरिएकोमा पनि अर्थ छ; किनकि आत्मविश्वास गर्ने मानिसले आफूमाथि आफ्नो अहम तोड्ने प्रतिक्रिया निम्त्याउँछ भन्ने पाठ हामी सबैले सिक्नुपरेको छ। हामीले आफूमाथि भरोसा नराखेर सम्पूर्ण रूपले परमेश्वर र उहाँको शक्तिमाथि भर पर्न सिक्नुपर्छ।

ड) प्रातःकालमा महासभाको कानुनी सभा (मर्कूस १५:१)

यस पदले बिहानै महासभाको कानुनी सभाको बयान गर्छ। हुन सक्छ, तिनीहरूले हिजो राति जुन अवैधानिक निर्णय गरेका थिए, त्यो पारित गर्न त्यो सभा बसेको थियो होला। फलस्वरूप तिनीहरूले प्रभु येशूलाई बाँधेर लगे, र उहाँलाई पिलातसको हातमा सुम्पिदिए। पिलातस-चाहिँ यहूदियाका रोमी राज्यपाल थिए।

ढ) प्रभु येशू पिलातसको सामु (मर्कूस १५:२-५)

मर्कूस १५:२: अहिलेसम्म प्रभु येशूको जाँचचाहिँ धर्मनेताहरूको सामु थियो। तिनीहरूले उहाँलाई ईश्वरनिन्दा गरेको अभियोग लगाएका थिए। तर अब उहाँलाई सरकारी अदालतमा उभ्याइयो, र राजद्रोहको अभियोगको विषयमा उहाँको जाँच हुँदैथियो। त्यो सरकारी जाँचका तीनवटा चरणहरू थिए: पहिलो चरण पिलातसको सामु, दोस्रो चरण हेरोदको सामु, अनि तेस्रो र अन्तिम चरणचाहिँ फेरि पिलातसको सामु।

पिलातसले प्रभु येशूलाई सोधे: 'के तिमी यहूदीहरूका राजा हो?' उहाँ यहूदीहरूका राजा हुनुहुँदो हो त उहाँ सिजरको राजसत्ता उल्टाउन खोज्ने राजद्रोही हुनुहुनेथियो, तिनको विचारमा। त्यसो हुँदा राजद्रोहको अभियोग सत्य ठहरिनेथियो।

मर्कूस १५:३-५: त्यति बेला मुख्य पूजाहारीहरूले एक अभियोगमाथि अर्को अभियोग लगाउँदै प्रभु येशूमाथि दोषहरूको रास थुपारे। यति बिघ्न दोषहरू सुनेर उहाँ कसरी शान्त रहन सक्नुभयो भन्ने कुराले पिलातसलाई अलमल्ल पार्यो। यसैले तिनले उहाँलाई सोधे:

‘तिमी किन चुप लाग्छौ, र आफ्नो पक्षमा प्रतिवाद किन गर्दैनौ?’ तर प्रभु येशूले ती अभियोग लगाउनेहरूलाई जवाफ दिन अस्वीकार गर्नुभयो ।

ण) येशू कि बराब्बा ? (मर्कूस १५:६-१५)

मर्कूस १५:६-८: यस चाँडोको अवसरमा रोमी राज्यपालले कुनै एकजना यहूदी अपराधी कैदीलाई छोडिदिने चलन थियो; योचाहिँ सन्तोष नमान्ने जनतालाई खुशी पार्ने राजनीतिक मिष्टान्न/मिठाई सम्झिनुहोस् ! यही अवसरमा छुटकारा पाउन लायकको कैदी बरब्बा थियो, जो राजद्रोह र हत्याको दोषमा साबित भई जेलमा बसेको थियो । डाहाले भरिएका ती मुख्य पूजाहारीहरूलाई लज्जित तुल्याउन खोज्ने पिलातसले प्रभु येशूलाई छोडिदिने प्रस्ताव राखे, तर जनसाधारण मानिसहरूलाई सिकाएअनुसार तिनीहरूले बरब्बालाई मागे । अचम्मको कुरा के यो भने, जुन मानिसहरूले प्रभु येशूलाई सिजरको विरोधमा राजद्रोह गरेको अभियोग लगाए, ती मानिसहरूले नै यस्तो अपराधीलाई कैदबाट छोडिमाग्दैथिए, जसले साँच्चै राजद्रोह गरेको थियो !! मुख्य पूजाहारीहरूले लिएको त्यो विरोधको पक्ष असङ्गत र हाँसउठ्ठो थियो; तर पाप भनेको यस्तै हो । तिनीहरूले उहाँको लोकप्रियता सहन सकेनन्, र त्यसैले तिनीहरू डाहाले जले, बस त्यति नै ।

मर्कूस १५:९-१४: ‘तब जसलाई तिमीहरू यहूदीहरूका राजा भन्छौ, उससित म के गरौं त?’ भनेर पिलातसले सोधे । तब ती हिंसक मानिसहरूले ‘त्यसलाई क्रूसमा टाँगिदिनुहोस्!’ भन्ने नारा लगाए । पिलातसले त्यसको कारण मागे, तर येशूलाई मार्ने खास कारणै थिएन । उत्तेजित भीड अराजक भइरहेको र जनतामा ठूलो उत्पात मच्चिरहेको थियो । ‘त्यसलाई क्रूसमा टाँगिदिनुहोस्, त्यसलाई क्रूसमा टाँगिदिनुहोस्’ भन्दै तिनीहरूको एकमात्र फलाको गुँजियो, र गुँजिरह्यो ।

मर्कूस १५:१५: अनि पानीआन्द्रे पिलातसले तिनीहरूको माग-अनुसार गरे; तिनले तिनीहरूका निम्ति बरब्बालाई छोडिदिए; तर प्रभु येशूलाई चाहिँ तिनले कोर्दा लगाए र उहाँलाई क्रूसमा टाँग्न भनी

सिपाहीहरूको जिम्मामा सुम्पे । त्यसरी नै तिनले सबैभन्दा ठूलो न्याय-हत्या गरे । तर तिनको त्यस कार्यमा हाम्रो मुक्तिको सम्बन्धमा हामी के दृष्टान्तात्मक अर्थ देख्छौं भने, हामी दोषीहरू मुक्त हुन सकौं भन्ने हेतुले निर्दोषी प्रभुलाई त्यस क्रूसको मृत्युमा सुम्पियो ।

त) सिपाहीहरूले परमेश्वरका दासलाई गिल्ला गरेका (मर्कूस १५:१६-२१)

मर्कूस १५:१६-१९: अब ती सिपाहीहरूले प्रभु येशूलाई राजभवनभित्र लगे । त्यसपछि सारा पल्टन भेला भयो । तिनीहरूले यहूदीहरूका राजालाई ठट्टामा उडाउँदै राज्याभिषेक गरेको जस्तो गरे । अहह, तिनीहरूले जानेका भए !! किनकि तिनीहरूले ता परमेश्वरका पुत्रलाई बैजनी वस्त्र पहिराएका थिए । तिनीहरूले ता आफ्ना सृष्टिकर्तालाई काँडाको मुकुट लगाइदिएका थिए । 'सलाम, यहूदीहरूका राजा' भन्दै तिनीहरूले ता सारा विश्व आफ्नो हातमा लिनुभएको पालनहारलाई हाँसोमा उडाएका थिए । तिनीहरूले ता जीवनका स्वामी र महिमाका प्रभुको शिरमा निगालोले हिकार्एका थिए । तिनीहरूले ता शान्तिका राजकुमारलाई थुकेका थिए । तिनीहरूले ता राजाहरूका महाराजा र प्रभुहरूका परमप्रभुको सामु ठट्टा गर्दै घुँडा टेकेका थिए ।

मर्कूस १५:२०-२१: उहाँलाई हँस्सी र ठट्टामा उडाइसकेपछि तिनीहरूले फेरि उहाँका वस्त्रहरू उहाँलाई पहिराए, र उहाँलाई क्रूसमा टाँग्न बाहिर लगे । मर्कूसले यहाँ के बयान गरेका छन् भने, ती सिपाहीहरूले शिमोन नाम भएका कुरेनीका एकजना मानिसलाई, जो त्यहाँबाट भएर जाँदैथिए, उहाँको क्रूस बोक्न कर लगाए । कुरेनी भन्नाले उत्तर अफ्रिकाको कुरेनिका शहरबाट आएको मानिस बुझिन्छ । हुन सक्छ, तिनी हब्सी थिए होला । तर मलाई लाग्छ, तिनीचाहिँ ग्रीकभाषी यहूदी थिए । तिनका दुईजना छोराहरू थिए, जसका नाम अलेक्जान्डर र रूफस थिए । शायद तिनका ती दुई छोराहरू विश्वासी थिए; किनकि ती रूफसको नाम फेरि रोमी १६:१३ पदमा छ । तिनी उही रूफस हुन् ।

शिमोनले प्रभु येशूको पछि-पछि क्रूस बोके । त्यसो गरेर तिनले हामीलाई एउटा सुन्दर नक्सा कोरेर देखाएः मुक्तिदाता प्रभुका चेलाहरू भएका नाताले क्रूस बोक्नुचाहिँ हाम्रो विशेषता र चिन्हारी हुनुपर्छ ।

थ) प्रभु येशूको क्रूसको मृत्यु (मर्कूस १५:२२-३२)

यहाँ पवित्र आत्माले प्रभु येशूको क्रूसको मृत्युको बयान एकदम सरल भाषामा र आवेगविना गर्नुभएको पाइन्छ । त्यस प्रकारको मृत्युदण्ड दिने कार्यसित सम्बन्धित असह्य क्रूरता वा असाध्य कष्टमा ईश्वरीय लेखक केन्द्रित रहनुभएन ।

आज त्यो क्रूसीकरणको खास ठाउँ कहाँ थियो, सो कसैले जान्दैन । परम्पराअनुसार त्यो जग्गाचाहिँ 'चर्च अफ् दी होली सेपल्कर' नामक गिर्जाको छेउमा थियो रे । तर त्यो गिर्जा यरूशलेमको पर्खालभित्र पर्दछ, जब कि उहाँको क्रूसको मृत्यु हुने ठाउँ पर्खालदेखि बाहिर भएको हुनुपर्छ भनेर कतिले त्यो कुरा खण्डन गर्छन् । 'श्री गोर्डनको कलभरी' नामक ठाउँ पनि सम्भव छ, जो शहरको उत्तरी भागमा पर्खालबाहिर छ । त्यसको नजिकै एउटा बगैँचा छ ।

मर्कूस १५:२२: गलगथा अरामी भाषाको शब्द हो, जसको अर्थ खोपडी हुन्छ । कलभरीचाहिँ यसको ल्याटिन नाम हो । शायद त्यस जग्गाको आकार खोपडीजस्तै थियो कि ? अथवा त्यो मृत्युदण्ड दिने ठाउँ भएको हुनाले त्यस जग्गाको नाम यो भएको हो कि ?

मर्कूस १५:२३: ती सिपाहीहरूले उहाँलाई गन्धरस मिसाएको दाखमद्य पिउन दिए । त्यो एक प्रकारको लागू पदार्थ थियो । त्यसले ज्ञानेन्द्रियहरूलाई लट्टु पार्थ्यो । तर उहाँले त्यो लिनुभएन; किनभने पूरा होशमा रहेर मानिसहरूका पापहरू बोक्ने उहाँको दृढ मनसाय थियो ।

मर्कूस १५:२४: क्रूसमा टाँगिएका व्यक्तिहरूका वस्त्रहरूको बारेमा कसले कुनचाहिँ लैजान पाओस् भनेर ती सिपाहीहरूले गोला हाले । जब तिनीहरूले मुक्तिदाता प्रभुका वस्त्रहरू लगे, तब तिनीहरूले उहाँको जम्मै भौतिक सम्पत्ति नै लगे ।

मर्कूस १५:२५-२८: जब तिनीहरूले उहाँलाई क्रसमा टाँगे, तब समय बिहानको नौ बजे भएको थियो। उहाँको शिरमास्तिर 'यहूदीहरूको राजा' भन्ने दोषपत्र लगाइयो। लेखक मर्कूसले दोषपत्रको पूरा रूप उल्लेख गर्दै नन्, तर त्यसको सार मात्र दिन्छन् (मत्ती २७:३७, लूका २३:३८ र यूहन्ना १९:१९ हेर्नुहोला)। एकजनालाई उहाँको दाहिनेपट्टि र अर्कालाई उहाँको देब्रेपट्टि हुने गरी उहाँको साथमा दुईजना डाँकूहरू पनि क्रसमा टाँगिए, ठीक त्यसरी नै, जसरी यशैयाले भविष्यवाणी गरेका थिए: 'उहाँ अपराधी-हरूसँग गनिनुभयो' (यशैया ५३:१२)^{११}।

मर्कूस १५:२९-३०: त्यहाँबाट भएर आउने-जानेहरूले प्रभु येशूलाई गिल्ला गरे (१५:२९-३०)। मुख्य पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूले उहाँलाई गिल्ला गरे (१५:३१-३२^क)। उहाँको साथमा क्रसमा टाँगिएका दुईजना डाँकूहरूले पनि उहाँलाई गिल्ला गरे (१५:३२^ख)।

त्यहाँबाट भएर जानेहरूचाहिँ यहूदीहरू नै थिए होलान्, जो त्यस यरूशलेम शहरभित्र पसेर निस्तार-चाड मात्र तयार थिए। तर शहरभित्र पस्नुभन्दा अघि तिनीहरूले एक क्षणका निमित्त समय भुले, निस्तारका पाठा प्रभु येशूलाई अपमान गर्नलाई। 'मन्दिर भत्काउने र त्यसलाई तीन दिनमा बनाउने तँ!' भनेर तिनीहरूले आफ्नो प्रिय मानेको मन्दिरको विषयमा उहाँले बोल्नुभएको वचनको गलत उद्धरण दिए। त्यसमा थपेर तिनीहरूले 'तँ यति गर्न सक्षम छस् भने लु त क्रसबाट ओर्लेर आइज, र आफूलाई बचा!' भन्दै थिए।

मर्कूस १५:३१: मुख्य पूजाहारीहरू र शास्त्रीहरूले उहाँलाई अरू मानिसहरूलाई बचाएको कुरामा खिसी गरेर भने: 'हेर, यसले अरूलाई बचायो, तर आफैलाई चाहिँ यसले बचाउनै सक्दैन।' तिनीहरूले उहाँको खिल्ली उड़ाउँदा तिनीहरूको दुष्ट मनको क्रूरता देखा पर्यो, तर अनजानमा तिनीहरूले सत्य कुरा भनेका रहेछन्। हो, प्रभुको जीवनमा यो कुरा सत्य थियो, अनि यो कुरा हाम्रो जीवनमा पनि सत्य ठहरिन्छ: हरेक जसले आफूलाई बचाउन खोज्छ, त्यसले अरूलाई बचाउनै सक्दैन।

मर्कूस १५:३२: धर्मनेताहरूले पनि उहाँलाई चुनौती दिएर भने: 'तँ इस्राएली मसीह राजा होस् भने क्रसबाट ओर्ली आइज!' तब तिनीहरूले

उहाँलाई^{११} विश्वास गर्नेथिए अरे । ‘पहिले हामी आँखाले देखौं, तब हामी हृदयले विश्वास गर्छौं ।’ तर परमेश्वरको क्रम अर्कै छः पहिले विश्वास गर, त्यसपछि तिमिले देख्नेछौ ।

अपराधी डाँकूहरूले पनि उहाँको निन्दा गरे ।

द) तीन घण्टाको अन्धकार (मर्कूस १५:३३-४१)

मर्कूस १५:३३: बाह्र बजेदेखि तीन बजेसम्म सारा देश अन्धकारले छोपियो । त्यति बेला हाम्रा पापहरूको विरोधमा परमेश्वरको न्यायको दण्ड जति हुनु थियो, त्यति नै, पूरा दण्ड प्रभु येशूले भोग्नुभयो । आत्मा बिलकुल उजाड भएको र आफूचाहिँ परमेश्वर पिताबाट विच्छेद हुनुभएको अवस्थामा उहाँले असाध्य दुःख सहनुभयो । उहाँचाहिँ पाप-बलि हुनुभएको र उहाँको अमूल्य रगत बगेर पापको प्रायश्चित भएको बेलामा उहाँले सहनुपरेको अघोर व्यथा कस्तो थियो, सो कुनै मरणशील मानिसले कहिल्यै बुझ्न सक्दैन ।

मर्कूस १५:३४: त्यो अथाह पीडा सहँदा-सहँदै अन्तमा ठूलो सोरले उहाँले अरामी भाषामा यसो भन्दै कराउनुभयो: ‘एलोई, एलोई लामा सबकथनी?’ अर्थात् ‘हे मेरा परमेश्वर, मेरा परमेश्वर, तपाईंले मलाई किन त्याग्नुभयो?’ परमेश्वरले उहाँलाई त्याग्नुभयो; किनकि परमेश्वर पवित्र हुनुहुन्छ, र त्यसैले पापबाट अलग रहनुपरेको थियो । प्रभु येशूले आफूलाई हाम्रा पापहरूसित एक तुल्याउनुभयो; अनि उहाँले हाम्रा पापहरूको ऋण/दाम पूरा रूपले तिरिदिनुभयो ।

मर्कूस १५:३५-३६: जब उहाँले ‘एलोई, एलोई’ भनेर कराउनु-भयो, तब त्यहाँ उभिएकाहरूमध्ये कतिले भने: ‘यसले ता एलियालाई पो बोलाउँदैछ त ।’ अन्तमा एकजनाले एउटा स्पन्जमा सिर्का भर्यो, त्यसलाई एउटा निगालोमा राख्यो र यसरी निगालोको टुप्पा उहाँतिर लम्काएर उहाँलाई पिउन दियो । त्यसले उहाँलाई दया गरेको त होइन, तर उहाँलाई अन्तिम पल्ट अनादर पो गरेको रहेछ ।

मर्कूस १५:३७: प्रभु येशू फेरि पनि ठूलो सोरले कराउनुभयो । त्यो अन्तिम चीत्कारचाहिँ शक्तिले पूर्ण जयघोष थियो । त्यसपछि उहाँले प्राण

त्यागनुभयो । उहाँको मृत्युमा जबरजस्ती केही पनि थिएन, न ता त्यो उहाँ कमजोर हुनुभएको फल थियो; तर उहाँले स्वेच्छापूर्वक आफूलाई त्यस मृत्युमा सुम्पनुभयो ।

मर्कूस १५:३८: त्यत्तिनैखेर मन्दिरको पर्दा टुप्पादेखि फेदसम्मै दुई भाग भई च्यातियो । त्यो परमेश्वरको काम थियो, जसको सङ्केतात्मक अर्थ यस प्रकारको थियो: ख्रीष्ट येशूको मृत्युले गर्दा सबै ख्रीष्ट-विश्वासीहरूका निम्ति परमेश्वरको महापवित्रस्थानभित्र पस्ने प्रवेश-अधिकार प्राप्त भएको छ । अबदेखि उसो यो प्रवेशचाहिँ सबै विश्वासीहरूले उपभोग गर्न पाउने सौभाग्य हो (हिब्रू १०:१९-२२ हेर्नुहोस्!) । एउटा नयाँ महान् युग शुरु भएको छ । यस नयाँ युगको लक्षणचाहिँ परमेश्वरसितको नजिकपन हो, उहाँदेखिको टाढोपन होइन ।

मर्कूस १५:३९: रोमी सुबेदारले 'साँच्ची नै यी मानिस ता परमेश्वरका पुत्र रहेछन्' भनेर प्रभु येशूलाई स्वीकार ता गरे, तर तिनको त्यस महान् अङ्गीकारले उहाँ परमेश्वरसित बराबर हुनुभएको कुरा मानेका वा नमानेका हुन पनि सक्छ । जे होस्, ती अन्यजाति सुबेदारले येशूलाई परमेश्वरका पुत्रको रूपमा मानिलिए । एउटा ऐतिहासिक घटना घटेछ भन्ने कुरा तिनले पक्का पनि थाह गरे । तर तिनको विश्वास कहाँसम्म साँचो थियो, सो हामी भन्न सक्दैनौं ।

मर्कूस १५:४०-४१: यहाँ लेखक मर्कूसले केही स्त्रीहरूको वर्णन गर्छन्, जो क्रूसनेर रहिरहे । हामीले यसो भन्न उचित छ: ती स्त्रीहरू चाहिँ सुसमाचारको पुस्तकहरूमा उज्याला ताराभैं चम्किरहेका छन् । नर-चेलाहरू आफ्नो व्यक्तिगत सुरक्षाको आड खोजेर भागिहाले । तर यी स्त्रीहरूको श्रद्धाभक्ति हेर्नुहोस्! यिनीहरूले आफ्नो सुरक्षालाई भन्दा ख्रीष्ट येशूप्रतिको प्रेमलाई पहिलो स्थान दिए । यिनीहरू अन्तसम्म क्रूसको छेउमा रहिरहे; यिनीहरू पहिले चिहानमा आइपुगे ।

ध) अरिमथियाका यूसुफको चिहानमा येशूको दफन (मर्कूस १५:४२-४७)

मर्कूस १५:४२: त्यस शुक्रबारको साँभमा घाम अस्ताएपछि

विश्रामदिन शुरु भयो । तयारीको दिनचाहिँ विश्रामदिनको अघिल्लो दिन वा कुनै चाडको अघिल्लो दिन थियो ।^१

मर्कूस १५:४३: समय धेरै बितिसकेको थियो, र तात्कालिक काम जरुरत थियो । हुन सक्छ, यस कुराले अरिमथियाका यूसुफलाई साहससँग पिलातसकहाँ गएर येशूको शरीर माग्ने प्रेरणा दियो होला । यूसुफचाहिँ एक भक्त यहूदी थिए । शायद तिनी महासभाका सदस्य पनि थिए (लूका २३:५०-५१, मत्ती २७:५७ र यूहन्ना १९:३८ पनि हेर्नुहोला) ।

मर्कूस १५:४४-४५: येशू अघि नै मरिसक्नुभएको कुरा पिलातसले पत्याउन सकेनन् । तर ती सुबेदारबाट राज्यपालले येशूको मृत्यु भइसकेको जानकारी पाएपछि तिनले उहाँको लाश यूसुफलाई दिए । यहाँ, यस खण्डमा ग्रीक मूललिपिमा दुईवटा शब्दहरू प्रयोग गरिएका छन् । यूसुफले प्रभुको शरीर मागे, तर पिलातसले यूसुफलाई येशूको लाश दिएका रहेछन् ।

मर्कूस १५:४६: बडो प्रेम र जतनसाथ ती यूसुफले (अनि यूहन्ना १९:३८-३९ पदअनुसार निकोदेमसले पनि) उहाँको शरीरलाई सुगन्धित मसालाहरू घसिदिए, उहाँलाई सुती कपडामा लपेटे र उहाँलाई एउटा नयाँ चिहानमा राखे । त्यो चिहान यूसुफकै थियो, जो खास गरी चट्टानबाट खोपेर बनाइएको एउटा सानो कोठा थियो । त्यसको मुखमा चुस्त लगाइने ढोकाचाहिँ गोलो आकारको ढुङ्गा थियो । त्यो ढुङ्गा चट्टानबाट खोपेर बनाइएको कुलोजस्तो नालीमा गुडाइन्थ्यो ।

मर्कूस १५:४७: अनि मरियम मग्दलिनी र योसेसकी आमा मरियमका नाम हामी यहाँ फेरि उल्लेख गरिएका पाउँछौं । यूसुफले येशूको लाश चिहानमा राख्दा यिनीहरू त्यहाँ उपस्थित थिए । प्रभुका निम्ति यिनीहरूको प्रेम अलिकति पनि कम भएन । यिनीहरू निडर भइरहे । यो अति प्रशंसनीय छ । हामी सुन्दैछौं: अचेल मिशनरीहरूमा अधिक मात्रामा दिदीबहिनीहरू हुन्छन् रे । दाजुभाइहरूचाहिँ खोई, कहाँ छन् ?

८) मर्कूस १६: परमेश्वरका दासको विजय

क) स्त्रीहरू चिहानमा पुग्दा त्यो रित्तो छ

(मर्कूस १६:१-८)

मर्कूस १६:१-४: शनिबारको साँझ परेको थियो। विश्रामदिन बित्नेबित्तिकै मरियम मगदलिनी, याकूबकी आमा मरियम र सलोमी त्यस चिहानमा जान तयार भए। यिनीहरूले येशूको शरीरमा सुगन्धित मसालाहरू घस्न चाहेका थिए। यिनीहरूलाई थाहै थियो: त्यो काम सजिलो थिएन; किनभने त्यस चिहानको मुखमा ठूलो ढुङ्गा गुडाएर राखिएको थियो। अनि त्यस चिहानमा रोमी सरकारको मोहरछाप पनि लगाइएको थियो, र सिपाहीहरू पहरा बसेका थिए। यी सबै कुरा यिनीहरूले जान्दथिए। तर प्रेमले चाहिँ कठिनाइरूपी सबै पहाडहरू नाघ्छ नै। हो, प्रेम आफ्नो प्रेम-पात्रकहाँ पुग्छ, पुग्छ।

आइतबार एकाबिहानै घाम फुल्केँदा यिनीहरू त्यस चिहानमा आइपुगे। 'हाम्रा निम्ति यस चिहानको ढुङ्गा कसले हटाइदेला?' भन्दै यिनीहरूले आपसमा विचारविमर्श गरे। आँखाहरू उठाएर हेर्दा यिनीहरूले त्यो ढुङ्गा अघिबाटै हटाइसकिएको भेट्टाए। कतिपल्ट हामीसँग पनि अनुभव यस्तै हुन्छ: हामी मुक्तिदाता प्रभुको आदर खोजिरहेको बेलामा हामी समस्याहरूकहाँ पुग्नुअघि नै ती सबै हटिसकेका हुन्छन्।

मर्कूस १६:५-६: त्यस चिहानभित्र पस्दै गर्दा यिनीहरूले एकजना स्वर्गदूतलाई देखे। उनको वस्त्र सेतो थियो, र उनी एक युवक थिए। तत्कालै उनले यिनीहरूलाई येशू बौरिउठिसक्नुभएको खबर सुनाएर यिनीहरूको मनबाट सबै डर हटाइदिए। चिहान रित्तो थियो।

मर्कूस १६:७: ती स्वर्गदूतले यिनीहरूलाई ख्रीष्टको पुनरुत्थानको सन्देश बोक्ने वाहकहरूको रूपमा यिनीहरूलाई यसो भन्दै काम अह्वाए, कि यिनीहरू गएर उहाँका चेलाहरूलाई, साथै पत्रुसलाई भनिदिनु: येशू प्रभुले उनीहरूलाई गालीलमा भेटनुहुनेथियो। याद गरौं: पत्रुस, जसले आफ्ना प्रभुलाई इन्कार गरेका थिए, तिनको नाम स्वर्गदूतको यस

आदेशमा अलग्गै लिइएको छ। बौरिउठ्नुभएको मुक्तिदाता प्रभुले तिनलाई अस्वीकार गर्नुभएन, तर तिनलाई अझ पनि प्रेम गर्दै हुनुहुन्थ्यो। तिनलाई भेट्न प्रभुको ठूलो इच्छा थियो। एउटा विशेष काम गर्नु बाँकी थियो: प्रभुसँग तिनको संगति पुनर्स्थापित गर्नु थियो। बाटो बिराएको भेडालाई असल गोठालाको संगतिमा फर्काएर ल्याउनुपरेको थियो। विश्वासबाट पछि हट्ने व्यक्ति/विश्वासी परमेश्वरको घरमा फर्कनुपर्छ, तिनको पुनर्ग्रहण हुनुपर्छ।

मर्कूस १६:८: यी स्त्रीहरू त्यस चिहानबाट भागे। यिनीहरूको मनमा ठूलो घत लागेको थियो, यिनीहरूलाई साह्रै डरत्रास पनि भइरहेको थियो। यसैले डरले आत्तिएर यिनीहरूले के भइरहेको थियो, सो विषयमा कसैलाई केही भनेनन्। त्यसमा अचम्म मान्नुपर्ने केही पनि छैन। यिनीहरू अति साहसी र अति विश्वासयोग्य भईकन खूबै भक्तिसाथ यहाँसम्म प्रभुलाई पछ्याएकोमा हामीले ताजुप मात्र पछि।

मर्कूसको सुसमाचारका दुईवटा पुराना मुख्य पाण्डुलिपिहरूमा मर्कूस १६:९-२० पदको खण्ड नभएको हुनाले अचेलका आधुनिक धेरै विद्वानहरूले यो खण्ड सकली हो भनी मान्दैनन्। तर यो खण्ड मूललिपिमा समावेश गरेर यसलाई सकली ठान्न निम्न ठोस कारणहरू छन्:

क) ग्रीक भाषाका अरू सबै, त्यस पुस्तकका हजारौं पाण्डुलिपिहरूमा, साथै 'चर्च फादर'हरूले लेखेका धेरै लेखहरूमा यो खण्ड समावेश गरिएको पाइन्छ।

ख) आठ पद पुस्तकको अन्त हो भने, यो कति अनौठो, असुहाउँदो हुन्छ। विशेष गरी ग्रीक भाषामा यस पदको अन्तिम शब्दचाहिँ 'किनकि' हो। अनि कुनचाहिँ वाक्य यसरी टुङ्गिन्छ र? तब एउटा सिङ्गै पुस्तकको अन्त यस्तो हुन्छ भन्ने कुरा परै जाओस्!

ग) कति मानिसहरूले सिकाउन खोजेभैं मर्कूसको सुसमाचारको पुस्तकको मूललिपिको अन्तिम भाग हरायो र मर्कूस १६:९-२० पदको खण्ड पछि थपिएको सार मात्र हो अरे। त्यसो हो भने मत्ती २४:३५

पदमा आफ्नो वचन सुरक्षित रहने सम्बन्धमा प्रभु येशूले भन्नुभएका शब्दहरूले फेल खाए त ।

घ) मर्कूस १६:९-२० पदको खण्डमा उल्लेख गरिएका अन्तर्वस्तुहरू शास्त्रसंगत र शास्त्रसम्मत हुन्छन्, अर्थात् पवित्र शास्त्रका अरू भागहरूसँग मेल खान्छन् ।

ङ) यस खण्डको भाषाको शैली र प्रयोग गरिएका शब्दहरूमा ध्यान दियो भने हामी पहिलो अध्याय र यस अन्तिम खण्डको बीचमा धेरै नजिकको सम्बन्ध भएको र समानान्तर भएको देख्छौं ।^२ यस प्रकारको रचनाचाहिँ व्यतिक्रमण भनिन्छ, जसमा कुनै रचनाको शुरु र अन्तको बीचमा समानान्तरता पाइन्छ (उदाहरणः शुरुको क्रम क, ख, ग, घ हुन्छ भने अन्त घ, ग, ख, क हुन्छ) ।

ख) बौरिउठ्नुभएको प्रभु येशू मरियम मगदलीनीकहाँ देखा पर्नुभएको (मर्कूस १६:९-११)

मर्कूस १६:९: बौरिउठ्नुभएको मुक्तिदाता प्रभु पहिले मरियम मगदलीनीकहाँ देखा पर्नुभयो । बितेका दिनहरूमा प्रभु येशूसित तिनको पहिलो चोटि भेट हुँदा उहाँले तिनीबाट सातवटा दुष्ट आत्माहरू निकाल्नुभएको थियो । त्यस समयदेखि यसो तिनले आफ्नो सम्पत्ति लिएर प्रेमपूर्वक उहाँको सेवा गरिरहेकी थिइन् । तिनले आफ्नै आँखाले प्रभु येशूलाई क्रसमा मर्नुभएको देखिन्, र उहाँको लाश राखेको चिहान/जग्गा पनि आफैले देखिन् ।

अरू सुसमाचारका पुस्तकहरूबाट हामी के सिक्छौं भने, पहिले तिनी त्यस चिहानमा पुगिन्, र तिनले त्यो चिहान रित्तो भएको भेट्टाइन् । त्यसपछि दगुरे तिनो पत्रस र यूहन्नाकहाँ गइन्, र उनीहरूलाई त्यो कुरा बताइन् । उनीहरू पनि तिनीसँग त्यस चिहानमा फर्केर जाँदा उनीहरूले पनि त्यो चिहान तिनले उनीहरूलाई भनेभैं रित्तै भेट्टाए । उनीहरू घर फर्के, तर तिनीचाहिँ त्यस रित्तो चिहाननेर रहिरहिन् । त्यति बेला प्रभु येशू तिनीकहाँ देखा पर्नुभयो ।

मर्कूस १६:१०-११: तिनी शहरमा फर्किन्, र शोकमा डुबेका चेलाहरूलाई यो खुशीको खबर सुनाइन् । तर उनीहरूले प्रभु जीवित हुनुहुन्छ, र मरियमकहाँ देखा पर्नुभयो भन्ने कुरा पत्याउन सकेनन् । तिनको त्यो समाचार उनीहरूले विश्वास गर्नदेखि बाहिरको कुरा थियो । यसैले उनीहरूले यो विश्वासै गरेनन् ।

ग) बौरिउठ्नुभएको प्रभु येशू दुईजना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभयो (मर्कूस १६:१२-१३)

मर्कूस १६:१२: लूका २४:१३-३१ पदको खण्डमा हामीले यहाँ उल्लेख गरिएको घटनाको पूरा वृत्तान्त पाउँछौं, तर यहाँ, यस ठाउँमा प्रभु येशू अर्कै रूपमा इम्माउसको बाटोमा दुईजना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभएको कुरा पढ्छौं । प्रभु येशूचाहिँ मालीको रूपमा मरियम मगदलिनीकहाँ देखा पर्नुभयो । यहाँ उहाँले सङ्गी-यात्रीको रूप लिनुभएको देखिन्छ । तर सबै ठाउँमा उहाँचाहिँ उहाँ प्रभु येशू हुनुहुन्थ्यो, जो आफ्नो महिमित शरीरमा देखा पर्नुभयो ।

मर्कूस १:१३: यी दुईजना चेलाहरू यरूशलेममा फर्के, र यिनीहरू आफूले बौरिउठ्नुभएको जीवित मुक्तिदातासँग कस्तो किसिमले संगति गरे, सो कुरा अरू बाँकीलाई सुनाए; तर उनीहरू जसले पहिले मरियमले सुनाएको कुरा पत्याएनन्, उनीहरूले अहिले पनि यी दुईजनाले सुनाएका खबर पनि विश्वासै गरेनन् ।

घ) बौरिउठ्नुभएको प्रभु येशू एघारजनाकहाँ देखा पर्नुभयो (मर्कूस १६:१४-१८)

मर्कूस १६:१४: प्रभु येशू यहाँ एघारजनाकहाँ देखा पर्नुभएको समयचाहिँ त्यही आइतबार बेलुकाको समय थियो (लूका २४:३६, यूहन्ना २०:१९-२४ र १ कोरिन्थी १५:५) । यहाँ 'एघारजना' भनिएको छ, तर खास गरी दसजना चेलाहरू मात्र उपस्थित थिए, किनकि थोमाचाहिँ त्यस बेला अनुपस्थित थिए । उनीहरू खाना खान बसेको बेलामा उहाँ उनीहरूकहाँ देखा पर्नुभयो, र उहाँले उनीहरूलाई उनीहरूको

अविश्वासको कारण हकार्नुभयो; किनभने उनीहरूले उहाँको पुनरुत्थानको सम्बन्धमा न मरियमले सुनाएको खबर, न यी दुईजनाले सुनाएको खबर विश्वास गरे ।

मर्कूस १६:१५: यस पदमा प्रभु येशूको स्वर्गारोहणको दिनको साँभमा उहाँले महान् आज्ञा दिनुभएको कुराको बयान गरिएको छ । यसो हो भने चौध पद र पन्ध्र पदको बीचमा केही दिनको अन्तराल भएको हुनुपर्छ । उहाँका चेलाहरूलाई सारा सृष्टिलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने आज्ञा दिइयो । मुक्तिदाता प्रभुको लक्ष्यचाहिँ यही हो: सारा संसारमा सुसमाचार प्रचार हुनुपर्छ । उहाँले ती एघारजना चेलाहरूलाई नै आफ्नो यो उद्देश्य पूरा गर्ने माध्यम ठहराउनुभयो; किनकि उनीहरूले सबै थोक त्यागेर उहाँको पछि लागिरहेका थिए ।

मर्कूस १६:१६: यस सुसमाचार प्रचारमा दुई प्रकारका प्रतिक्रिया हुन्छन्: कतिले विश्वास गर्नेछन्, बप्तिस्मा लिनेछन् र मुक्ति पाउनेछन् । तर कतिले विश्वास गर्नेछैनन्, र दोषी ठहरिनेछन् ।

मुक्ति पाउनलाई पानीको बप्तिस्मा लिनुपर्छ भन्ने कुरा कतिले यस पदबाट सिकाउन खोज्छन्; तर हामीलाई थाहा छ, कि यसको अर्थ यो हुनै सक्दैन । निम्न कारणहरूले यस प्रकारको अर्थ लगाउन दिँदैनन्:

क) प्रभुको साथमा क्रसमा टाँगिएको डाँकूले चाहिँ बप्तिस्मा लिएन, ता पनि उसैलाई 'आजै तिमी मसित स्वर्गलोकमा हुनेछौ' भन्ने निश्चयता प्रभुको यस प्रतिज्ञामा थियो (लूका २३:४३) ।

ख) सिजरियामा अन्यजातिका मानिसहरूले मुक्ति पाइसकेपछि बप्तिस्मा लिए (प्रेरित १०:४४-४८) ।

ग) प्रभु येशू आफैले कसैलाई बप्तिस्मा दिनुभएन (यूहन्ना ४:१-२) । मुक्ति पाउनलाई बप्तिस्मा नलिई हुँदैन भने उहाँले बप्तिस्मा नदिनुभएकोमा अनौठो भूलचूक भएको देखिन्छ ।

घ) प्रेरित पावलले परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाए; किनकि तिनले कोरिन्थमा थोरै विश्वासीहरूलाई बप्तिस्मा दिएका थिए (१ कोरिन्थी १:१४-१६) । बप्तिस्माचाहिँ मुक्ति पाउने अनिवार्य माध्यम हुनु हो भने यस प्रकारले परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउनु असम्भव छ ।

ड) नयाँ नियममा लगभग एक सय पचास पदहरू छन्, जहाँ मुक्तिचाहिँ अरू केही पनि नगरेर विश्वास मात्र गरेको हुनाले पाइन्छ भन्ने कुरा उल्लेख गरिएको छ। पवित्र बाइबलको कुनै एक पद लिएर वा केही पदहरू लिएर कसैले यो अत्यधिक गवाही काट्न वा रद्द गर्न सक्दैन।

च) नयाँ नियममा बप्तिस्माचाहिँ मृत्यु र दफनको चित्रण हो, आत्मिक जन्मको चित्रण होइन।

तब सोह्र पदको अर्थ के हो त? हामी विश्वास गर्छौं: बप्तिस्माचाहिँ हृदयभित्रको विश्वास बाहिर प्रकट गर्ने माध्यम हो। बप्तिस्मा लिने आज्ञा यहाँ उल्लेख गरिएको छ: यसर्थ विश्वास गर्ने सबैले बप्तिस्मा लिनुपर्छ। तिनीहरूले बप्तिस्मा लिने कुरामा आशा राखिन्छ। तर बप्तिस्माचाहिँ मुक्ति पाइने सर्त होइन, तर यो ता मुक्ति पाएको व्यक्तिको बाहिरी उद्घोषणा हो।

मर्कस १६:१७-१८: यहाँ, यस खण्डमा प्रभु येशूले सुसमाचारमा विश्वास गर्नेहरूको बीचमा कस्ता-कस्ता चिन्हहरू हुनेछन् भन्ने कुरा बताउनुभयो। यी पदहरू पढ्दाखेरि हामीमा पक्का पनि यो प्रश्न उठ्छ: 'के यी चिन्हहरू आज पनि हुन्छन् के?' पवित्र बाइबल पूरा लिखित रूपले उपलब्ध नहोउन्जेल यी चिन्हहरूचाहिँ प्रायः प्रेरितहरूको पालाका निम्ति मात्र निर्धारित गरिएका थिए; किनकि यी चिन्हहरूमध्ये प्रायः सबै हामी प्रेरितको पुस्तकमा पाउँछौं।

क) दुष्ट आत्माहरू निकालिएका (प्रेरित ८:७, १६:१८ र १९:११-१६)

ख) नयाँ-नयाँ भाषाहरूमा बोलिएको (प्रेरित २:४-११, १०:४६ र १९:६)

ग) साँप/सर्प उठाएको (प्रेरित २८:५)

घ) विषालु पिउने कुरा पिएर पनि कुनै हानि नभएको कुरा मात्र प्रेरितको पुस्तकमा उल्लेख गरिएको पाइँदैन। तर इस्वी संवत् २६०-३४० सालभित्र जिउने मण्डलीका इतिहासकार श्री यूसेबियसले यूहन्ना र बर्नबासको जीवनमा यस प्रकारको घटना घटेको बताएका छन्।

ड) रोगीहरूमाथि हात राखेकोमा तिनीहरूको चङ्गाइ भएको (प्रेरित ३:७, १९:११ र २८:८-९)

यी आश्चर्य कर्महरूको उद्देश्य के थियो त? यिनको विषयमा हामी विश्वास गर्छौं: यस प्रश्नको उत्तर हिब्रू २:३-४ पदमा छ। नयाँ नियमका जम्मै पुस्तकहरू उपलब्ध नभएसम्म मानिसहरूले प्रेरितहरू र अरू विश्वासीहरूबाट खीष्टको सुसमाचार परमेश्वरबाटको हो भन्ने प्रमाण खोजेका थिए। उनीहरूको मुखको प्रचार पक्का गराउन, पुष्टि गर्न परमेश्वरले चिन्ह र अचम्मका कामहरूद्वारा, साथै पवित्र आत्माका दान-वरदानहरूद्वारा उनीहरूको साथमा गवाही दिनुभयो।

आजभोलि यस्ता चिन्हहरूको दरकार हुँदैन; किनभने हामीसँग सम्पूर्ण पवित्र बाइबल छँदैछ। मानिसहरूले परमेश्वरको यस पवित्र वचनमा विश्वास गर्दैनन् भने तिनीहरूले जुनै हालतमा पनि, जेजस्तो भए पनि विश्वास गर्ने नै छैनन्। यी आश्चर्य कर्महरू यस युगभरि भइरहनेछन् भन्ने कुरा लेखक मर्कूसले भनेनन्। मत्ती २८:१८-२० पदमा भएभैं **‘यस युगको अन्तसम्म’** भन्ने शब्दहरू हामी यहाँ पाउँदौं।

तरै पनि यस सम्बन्धमा श्री मार्टिन लुथरले के सुभाषण दिएका छन्, सो हेरौं:

‘यहाँ उल्लेख गरिएका चिन्हहरूको प्रयोगचाहिँ खाँचो परेअनुसार हुनुपर्छ। जब आवश्यकता पर्छ र प्रभुको सुसमाचारको साह्रै दमन हुने परिस्थिति आइपर्छ, तब हामीले यी चिन्हहरू अवश्य देखाउनुपर्छ। हामीले कुनै हालतमा पनि सुसमाचारको निन्दा गर्ने वा त्यसलाई शेष पार्ने मौका दिनु हुँदैन-हुँदैन।’

ड) परमेश्वरको दाहिने हातपट्टिको स्थानमा परमेश्वरका दासको स्वर्गारोहण भएको (मर्कूस १६:१९-२०)

मर्कूस १६:१९: हाम्रा प्रभु येशू बौरिउठ्नुभएको चालीस दिनपछि उहाँ स्वर्गतिर उठाइनुभयो र उहाँ परमेश्वरको दाहिने हातपट्टि बस्नुभएको छ। योचाहिँ उहाँको आदर र अधिकारको उच्च स्थान हो।

मर्कस १६:२०: प्रभुको आज्ञाअनुसार ती आज्ञाकारी चेलाहरू प्रदीप्त, रापिला अग्नि ज्वालाभैँ निस्के, अनि उनीहरूले जहीँतहीं ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गर्दै मानिसहरूलाई मुक्तिदाता प्रभुकहाँ ल्याउने काम गरिरहे। प्रभु उनीहरूको साथमा रहनुभयो, र उनीहरूको साथमा उहाँले शक्तिको काम गर्दै हुनुहुन्थ्यो। उनीहरूको प्रचारको साथमा उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएका चिन्हहरू भइरहे। त्यसरी ख्रीष्ट येशूले उनीहरूले प्रचार गरेको वचन सुदृढ/पुष्टि गराउनुहुन्थ्यो।

स्वर्गमा विराजमान हुनुभएको ख्रीष्ट येशू र पृथ्वीमा महान् आज्ञामा पूरा समर्पित अल्पसङ्ख्यक चेलाहरूको कुरा लिएर यहाँ यो वृत्तान्त सिद्धिएको छ। सारा संसारमा ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गर्ने कार्यभार उठाईकन अनन्त-अनन्तसम्म रहिरहने नतिजा/परिणामहरू कमाउँदै ती चेलाहरू त्यस काममा लागिपरे।

हाम्रो पुस्तामा महान् आज्ञा पूरा गर्ने जिम्मेवारी हामीलाई नै सुम्पिएको छ। हरेक व्यक्तिकहाँ मुक्तिको सुसमाचार पुर्‍याउने काम हाम्रो हो। शुरुदेखि अहिलेसम्म सबै युगहरूमा जिइरहेका जम्मै मानिसहरूको तीन भागको एक भाग मानिसहरू आज पनि जिउँदैछन्। चाँडै यो समय आउँछ, जब संसारमा जन्म लिएका मानिसहरूको आधा भाग मानिसहरू जिउनेछन्। जनसङ्ख्या बढिरहेको छ, असीमित रूपले बढिरहेको छ। जनसङ्ख्या जति बढ्छ, त्यति नै हाम्रो कर्तव्य पनि बढ्दै जान्छ। तर प्रभुको काम गर्ने तरिका सधैं एउटै हो: ख्रीष्ट येशूप्रतिको अथक प्रेमले प्रेरित भएका समर्पित चेलाहरू, जसले ख्रीष्टका निम्ति जति ठूलो बलिदान र त्याग दिनुपरे पनि उनीहरूको दृष्टिमा त्यो कुनै ठूलो कुरा होइन। यस्ताहरू प्रभुका निम्ति जे पनि दिन तयार छन्।

सारा संसारमा ख्रीष्ट येशूको सुसमाचार पुर्‍याउनु नै परमेश्वरको इच्छा हो। यस सम्बन्धमा हामीले के गरिरहेका छौं? कुनै कदम उठाइरहेका छौं कि?

